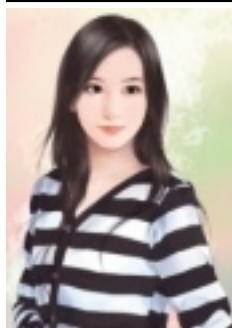

Lãnh Thê

Contents

Lãnh Thê	1
1. Chương 1: Phá Cũ Xây Mới	1
2. Chương 2: Sấm Sét Trong Đêm	10
3. Chương 3: Tuyền Tuyền Ghé Chơi	18
4. Chương 4: Tuyền Tuyền Ra Tay	26
5. Chương 5: Hàn Gắn	36
6. Chương 6: Đạo Chợ Đêm	43
7. Chương 7: Nữ Nhân Viên Lễ Tân	53
8. Chương 8: Không Còn Cô Đơn	62
9. Chương 9: Tai Nạn	70
10. Chương 10: Anh Xứng Đáng Là Người Đàn Ông Em Yêu	81
11. Chương 11: Phiên Ngoại	87

Lãnh Thê

Giới thiệu

Cô là một đầu bếp giỏi nhất trong khách sạn, mọi thứ trong nhà đều được cô trau chuốt từng dù là m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lanh-the>

1. Chương 1: Phá Cũ Xây Mới

Vào một ngày

Ngày đó thời tiết rất đẹp

Bầu trời xanh thẳm, ánh nắng rực rỡ, trên đỉnh một tòa nhà gắn chuông mạ vàng ánh lên tia sáng chói mắt. Gió nhẹ thổi, trên đường hàng cây rũ bóng mềm nhẹ đung đưa như một bức tranh. Những cánh hoa đang khoe sắc, vạn vật tràn ngập sức sống tuyệt sắc tự nhiên.

Người đi đường quần là áo lụa xiêm y tao nhã đang đi dạo phố...

Thế giới thật thanh bình, cảnh quang xinh đẹp , từng khối màu đơn lẻ lắp ghép lại với nhau tạo thành bức tranh treo tường, thích hợp treo ở trên cao kia dành cho những người nhàn rỗi thưởng thức.

Một buổi chiều đẹp như thơ như họa, Tô Vũ Đồng đang quỳ trên mặt đất bất ngờ khóc rống lên.

Vì sao cô khóc?

Thời tiết đẹp như thế, không để ý tới xung quanh, cô vì sao lại khóc?

Cô quỳ gối bên đường, quần áo nhếch nhác. Chiếc quần trắng bị dính một mảng vết ố bẩn, không biết từ bao giờ, làm hủy đi cảm giác sạch sẽ ban đầu. Chiếc khăn quàng cổ bằng tơ tằm màu đen cuốn quanh chặt cổ giống như ba thước vải trắng xiết chặt hô hấp của cô

Cô khóc đến không thở nổi, khóc đến làm cho người đi trên đường nhìn không được đều phải tò mò ngoảnh đầu lại nhìn. Các mảng màu rực rỡ hợp lại thành bức tranh đẹp chỉ vì cô mà bị phá hư kết cấu.

Có thể đừng khóc nữa hay không ?

Cô cũng rất muốn vậy, không ngừng tự nói với mình đừng ở nơi công cộng mà khóc đến khó coi như vậy. Cô phải ngừng rơi lệ phải tuân theo gia giáo được dạy từ nhỏ đến lớn đều nhẹ nhàng bình tĩnh mà đối mặt mọi việc.

Đáng tiếc cô không làm được.

Thế giới của cô đã sụp đổ.

Tuy rằng bầu trời thật xanh, mặt trời đẹp rực rỡ như thế, nhưng thế giới của cô lại đang thét gào mưa rền gió dữ.

Cô không hiểu, vì sao dòng người trên đường đi qua đi lại cả đoàn đều có thể vô tâm đến thế? Thế giới của cô đã bị hủy diệt a! Chẳng lẽ bọn họ đều không cảm thấy sao?

Chẳng lẽ chỉ có một mình cô cảm thấy sao?

Tô Vũ Đồng từ từ cảm thấy tuyệt vọng.

Cô bắt đầu đã hiểu, dù cho người yêu cô bỏ rơi cô, cha cô cũng rời bỏ nhân gian. Cho dù cô trong một đêm từ trên thiên đường ngã xuống Địa Ngục, thế giới này vẫn sẽ tiếp tục vận động mà không có thay đổi gì .

Không có bất luận người nào chú ý tới cô, không có một ai đồng cảm với cô, thế giới này sẽ không vì cô mà dừng lại.

Cô chợt mở to đôi mắt mù sương đầm lệ rồi bật cười khanh khách.

Nàng mau điên rồi, mau bị cảm xúc mãnh liệt này , cảm giác cô đơn khủng khiếp nhấn chìm. Ai tới cứu cô với! Ai có thể... ngăn cô lại...

“Tiểu thư, cô không sao chứ?”

“... Do đó, anh cứ như vậy đem cô ấy về nhà?”

Tổng Nhật Phi xoay xoay ly rượu thủy tinh, phát ra tia nhìn từ đôi mắt sâu kín, hứng thú dào dạt nhìn chăm chăm người đàn ông ngồi đối diện

Hắn có một thân hình thực cân đối, ngũ quan đoan chính, kiểu tóc gọn gàng. Trên người mặc bộ âu phục màu đen cũng chỉnh tề nghiêm túc, cravat được thắt ngay ngắn, cổ tay áo somi bên trong hơi thoáng dài hơn áo khoác ngoài, cổ áo, tay áo cũng được cài nút thực chỉnh tề. Hơn nữa cặp mắt trong suốt hữu thần kia, làm cả người hắn toát ra một loại khí chất nhã nhặn, cảm giác được sự khuôn mẫu chuẩn mực.

Đúng rồi, chính là hai chữ này chuẩn mực.

Tổng Nhật Phi bật ngón tay. Trong xã hội hiện đại thất điên bát đảo này, xuất hiện loại người đàn ông chân chính như từ thời cổ đại đến đây, thật sự không thấy nhiều.

Ôn Triệt. Tổng Nhật Phi âm thầm nghiền ngẫm người đàn ông kia – anh trai của tiểu nha đầu Ôn Tuyền, nếu không phải vì cô cố sống chết quần quít lấy hần yêu cầu phải nhanh giúp ca ca mình. Hai người đêm nay cũng sẽ không gặp mặt.

“Cô ấy không có chỗ để ở nên tôi đương nhiên tạm thời bảo bọc và giúp đỡ cô.” Ôn Triệt giải thích, bộ dạng thực thản nhiên. Tất nhiên theo lời hần nói “Bảo bọc và giúp đỡ” cũng chỉ là bảo bọc và giúp đỡ mà thôi. Không giống đại đa số đàn ông giống nhau sẽ thừa nước đục thả câu.

“Sau đó thì sao?”

“Tôi dần dần yêu cô ấy.”

“Ồ?” Tổng Nhật Phi nhướn mi, trong mắt sự hứng thú nồng đậm.”Cho nên anh mới bắt đầu theo đuổi cô ấy?”

“Tôi không chắc như vậy có phải là theo đuổi hay không” Ôn Triệt xê dịch tư thế ngồi, vẻ mặt hơi xấu hổ. “Cô ấy ở lại chỗ của tôi, tôi chiều nào sau giờ làm đều có thể nhìn thấy cô ấy mỹ lệ ngồi xem sách, trong nhà chỉ có tôi cùng cô ấy, tôi... Ách...”

“Anh rốt cục nhận không được ra tay với cô ấy?” Tổng Nhật Phi cười hỏi, ánh mắt lóe sáng. Lúc này mới giống một người đàn ông bình thường mà.

Ngoài dự đoán Ôn Triệt liếc mắt trừng hần một cái ý trách cứ.”Tôi cầu hôn cô ấy.”

“Cái gì?” Tổng Nhật Phi quá kinh ngạc.

“Anh nghĩ tôi là loại đàn ông không tôn trọng phụ nữ sao?” Ôn Triệt nhướn mi.”Tôi sẽ không tùy tiện động tay động chân với phụ nữ.”

“Vâng, là tôi thất kính.” Ai, quả thật là quái nhân từ cổ đại xuất hiện! Tổng Nhật Phi vừa quái lạ vừa buồn cười.”Sau đó thì sao? Cô ấy cứ như vậy đồng ý lời cầu hôn của anh?”

“Ừh.” Ôn Triệt gật đầu, ánh mắt thoáng mơ màng nhớ lại.”Tôi còn nhớ rõ cô ấy nghe xong lúc đó thật cao hứng, luôn luôn mỉm cười, hốc mắt lại ngân ngấn lệ.” Khẽ cong môi mang theo ý cười ôn nhu.”Những biểu cảm đó đến bây giờ tôi cũng không thể quên được.” Hần nhẹ thở dài.

“Sau đó hai người liền kết hôn, đến bây giờ đã tròn hai năm.” Tổng Nhật Phi tiếp lời, dừng một chút.”Tôi không hiểu, Tiểu Tuyền nha đầu kia rốt cuộc muốn tôi tới giúp anh chuyện gì? Nghe như cuộc sống hôn nhân của hai người thực thuận lợi a!”

Tuy nói tình cờ gặp gỡ là rất kỳ lạ, nhưng đây là một người đàn ông mẫu mực nên đối vợ của mình nhất định hết lòng che chở. Người phụ nữ có thể gả cho hần tuyệt đối sẽ hạnh phúc vô cùng, còn có thể phát sinh vấn đề gì?

Đến tận cùng có chuyện gì đã làm phiền, phải làm cho anh – một người tự do thoải mái yêu đương, giờ phải đích thân hành động đây? Tổng Nhật Phi thật sự nghĩ không ra.

Ôn Triệt hiển nhiên đối với hần cũng cảm thấy hoài nghi. “Tuyền Tuyền nói cho tôi biết, anh đối với hai phái rất có kiến thức, rất nhiều người tình yêu gặp rắc rối, đều tìm đến anh.”

“Không sai.” Tổng Nhật Phi gật đầu.”Không phải tôi khoe khoang, tôi là vị cứu tinh của nam nhân, thần tượng của nữ nhân. Đặc biệt giúp đàn ông và phụ nữ đang yêu chuyên giải quyết các vấn đề nan giải, mọi người thường gọi là Superman người đàn ông đỉnh trong những người đàn ông, người thoải mái lạc quan nhất trong những người lạc quan, là người thoải mái tự do yêu.” Liên tiếp khoa trương tiếp thị bản thân.

Ôn Triệt nghe xong khóe mắt run rẩy. Người đàn ông trước mặt này tuần mỹ đến không tưởng tượng nổi, nhìn trên dưới trái phải thấy thế nào cũng không giống là người đứng đắn, thật sự lợi hại giống như những lời đã nói vậy sao?

“Hàng thật giá thật.” Nhìn thấy vẻ nghi ngờ của anh, Tống Nhật Phi vội thay chính mình trình trọng tuyên bố. “Anh phải biết rằng, làm cố vấn tình yêu cho người khác tuy rằng không phải là chức danh chính thức của tôi, chỉ có thể coi là nghề tay trái. Nhưng chỉ cần là tôi tiếp nhận, xác xuất thành công là trăm phần trăm ____ gần một trăm cặp!” Hắn cúi xuống nghiêng người sát vào Ôn Triệt, ánh mắt gợn lên đắc ý. “Những năm gần đây, tôi đã làm mỗi thành công gần một trăm cặp đẹp đôi, nếu phong tôi là nguyệt lão cũng không quá đáng!”

Thật hay giả vậy? Ôn Triệt vẫn thực hoài nghi, bất quá anh lịch sự không nói ra lời dị nghị.

“Mạo muội hỏi anh, anh làm sao biết em gái tôi?”

“A, anh đang nghi ngờ tôi đối với em gái anh ra tay có phải hay không? Ha ha a ~~ yên tâm đi, tôi tuy là người phong lưu nhưng vẫn có quy tắc, sẽ không làm xằng bậy đối với các nữ sinh.” chớp chớp đôi mắt xinh đẹp với hàng lông mi vừa dài vừa cong.

Ôn Triệt yên lặng trầm hấn. Người này thật sự xinh đẹp đến không giống một nam nhân.

“Tôi cùng tiểu Tuyền trong một lần phỏng vấn quen biết. Tòa soạn của cô ấy yêu cầu cô ấy đến phỏng vấn tôi là nhân vật truyền kỳ. Chúng tôi vừa gặp đã như quen từ lâu rất nhanh trở thành bạn bè.” Tống Nhật Phi cười vui vẻ giải thích. “Sau này cô ấy giúp tôi một đại ân, giải quyết chuyện yêu đương phiền não của bạn trung học tôi, tôi không có gì báo đáp. Vừa vặn cô ấy nói anh và vợ lúc này giống như có chút vấn đề, tôi tất nhiên không thể từ chối giúp đỡ.”

Thì ra là thế. Ôn Triệt gật đầu. Hắn đã cảm thấy kỳ quái, muội muội không có việc gì như thế nào quen biết tên thoả mái tự do yêu đương này?

“Tuyền Tuyền nói với tôi anh có thể giúp tôi giải quyết rắc rối, khuyên tôi tới bàn bạc với anh.”

“Chính xác.” Tống Nhật Phi lại bật ngón tay, bưng chén rượu lên, cười nhấp một ngụm. “Có vấn đề gì thì tìm người tự do yêu đương như tôi là chính xác. Muội muội của anh đã cho anh lời khuyên hữu ích.” Hấn dừng một chút. “Vấn đề là, anh và vợ thật sự có trở ngại sao?”

Ôn Triệt lặng đi một lúc sau đó mới sâu kín mở lời: “Cô ấy rất hoàn mỹ.”

“Sao?” Tống Nhật Phi trừng lớn mắt, cảm muốn rơi xuống. Rất hoàn mỹ? Chuyện này có thể xem là vấn đề quỷ gì chứ? “Nghĩa là sao?”

” Cô ấy hoàn mỹ đến mức không giống người bình thường.” Ôn Triệt vẻ suy tư nhìn chằm chằm chén rượu bên cạnh. “Kết hôn năm đầu tiên cô ấy vẫn giống phụ nữ bình thường, nấu đồ ăn thì cháy khét, giặt quần áo không cẩn thận thì bị loang màu, rửa chén có khi thỉnh thoảng còn đánh vỡ. Tôi thấy bộ dạng cố gắng sức muốn làm tốt việc nhà, ngược lại cảm thấy cố thực đáng yêu. Một chút nhỏ hỗn độn thể này lại mang đến niềm vui rất lớn trong cuộc sống của chúng tôi. Nhưng có một ngày, không biết vì cái gì, cô ấy bỗng nhiên hoàn toàn thay đổi, trở nên siêu cấp hoàn mỹ, làm bất cứ chuyện gì đều không sai sót, anh tin được không?” Anh đột nhiên nhìn lên, mắt lóe chút âm u như phải đè nén cái gì.

” Cô ấy mỗi ngày nấu đồ ăn cho tôi đều giống như thức ăn của khách sạn năm sao, quần áo cũng giống như đem về từ hiệu giặt, mỗi một vật dụng đều bóng loáng, sạch sẽ, trong nhà không thấy đến một hạt bụi, thật là ngay cả ít vệt bẩn cũng không có, sạch sẽ tựa như nhà trưng bày hàng mẫu vừa mới được trang hoàng đến hoàn hảo.”

“Nghe rất giống tình tiết trong phim.” Tống Nhật Phi thấp giọng tiếp lời, vẻ mặt trở nên nghiêm túc. “Anh có biết kia bộ phim đó không? Người vợ siêu hoàn hảo.”

Ôn Triệt chấn động.

“Đúng vậy, cô ấy tạo cho tôi cảm giác có một người vợ siêu hoàn mỹ, rất hoàn mỹ, quả thực giống như một người máy vậy.” Hấn chua xót nói nhỏ. “Hơn nữa cô ấy luôn lạnh lùng, không có cảm xúc rung động chân thực. Cho dù bất kể chuyện gì xảy ra cô ấy luôn có thái độ bình tĩnh. Thấy cô ấy như vậy, thật sự khiến tôi rất khó chịu.”

“Ừ.” Tống Nhật Phi ngẫm hiểu gật đầu. “Xem ra hai người thật sự có vấn đề.”

Hơn nữa, là một vấn đề lớn. Ôn Triệt trong lòng âm thầm tiếp lời.

Nếu một năm trước, có người nói với anh, anh bởi vì có một người vợ hoàn mỹ mà sẽ cảm thấy sầu não. Anh nhất định sẽ bác bỏ người đó nói giỡn, nói cái gì cũng sẽ không tin.

Anh hiện giờ quả thật sống trong cuộc sống chưa bao giờ biết phiền não.

Bởi vì, anh có một người vợ siêu hoàn mỹ.

Cô thật hoàn mỹ.

Tất cả, tất cả mọi việc không hề phạm lỗi, nhất định phải thập toàn thập mỹ.

Đứng trước quầy hàng đông lạnh trong siêu thị, Tô Vũ Đồng cẩn thận chọn lựa nguyên liệu nấu ăn, dùng ánh mắt sắc bén nhất, bàn tay nhạy cảm nhất để nhận biết được độ tươi ngon của nguyên liệu thức ăn.

Mỗi một loại thực phẩm được cô chọn lựa, đều phải là tươi ngon nhất, bổ dưỡng nhất.

Chọn xong cá thịt tươi ngon, cô đẩy xe, dựa theo danh sách mua hàng đã được liệt kê sẵn, chuyên tâm lấy đủ những vật phẩm cần dùng.

Đậu phụ Nhật Bản nhập khẩu, hương vị mới đủ non mềm; Bột mì phải của Pháp, bột nhào ra mới bóng bẩy ngon mắt; Trái cây đương nhiên phải từ Đài Loan, chính là loại tốt nhất, ăn vừa ngọt giòn ngon.

Ngoài trái cây còn phải thêm những vật dụng hàng ngày, mỗi một loại, cô đều lựa chọn cẩn thận, không nhất thiết phải đắt nhất nhưng nhất định phải tốt nhất. Trong nhà cô không cho phép có thật giả lẫn lộn chường mắt.

Vì để chồng có môi trường sống thật thoải mái, cô không hề để ý đến thời gian cùng giá cả.

Hai giờ sau, Tô Vũ Đồng quẹt thẻ thanh toán, đẩy xe đầy ắp hàng hướng bãi đỗ xe ngầm đi xuống.

Chiếc xe màu vàng nhạt có màu sắc vui vẻ đẹp mắt gắn rèm che đậu trong góc, Cô mở cốp xe chất hàng hóa vừa mua sắp xếp gọn gàng bỏ vào.

Đang lúc bận rộn, một giọng nói ngạo mạn vang lên sau lưng cô.

“Tô Vũ Đồng, là cậu sao?”

Cơ thể cô cứng đờ, liền nhận ra giọng nói quen thuộc này.

“Vũ Đồng phải không?” Người phụ nữ ăn mặc hợp thời trang nhẹ nhàng đi tới trước mặt cô, tháo chiếc kính râm nhãn hiệu nổi tiếng xuống, đang bận tối mắt mà vẫn thông dong quan sát cô. “Đã lâu không gặp, xem cậu khí sắc không tệ nha a!”

Vũ Đồng im lặng.

“Như thế nào? Không phải không nhận ra tôi chứ?” Người phụ nữ cười duyên.”Tôi là Nhã Tinh nè! Bạn thời thơ ấu bên nhau đến lớn, bạn bè hơn hai mươi năm, cậu sẽ không quên chứ?”

Cô đương nhiên sẽ không quên. Làm sao có thể quên?

Thái Nhã Tinh, từng là người bạn tốt nhất của cô, cũng là người không nói tiếng nào cướp đi bạn trai cô, là tình địch của cô.

Vũ Đồng tự giễu chính mình, ánh mắt bất giác trở nên lãnh khốc.”Gần đây cô có khỏe không?” Cô lạnh nhạt hỏi.

“Khỏe, đương nhiên khỏe, khỏe vô cùng!” Thái Nhã Tinh khoa trương cường điệu, ánh mắt lóe sáng đắc ý.”Tớ với Vi Hào hôm nay tổ chức ăn mừng kỷ niệm hai năm kết hôn, anh ấy đã đặt phòng ở khách sạn Xuân Thiên đấy.”

“Vậy sao?” Vũ Đồng lãnh đạm nói.

“Không biết năm nay anh ấy sẽ cho tớ kinh hỉ gì đây?” Thái Nhã Tinh xoắn đôi tay ngọc vào nhau nháy mắt như trở thành một cô gái ngây thơ, không biết vô tình hay cố ý trước mặt cô giả bộ hạnh phúc. “Cậu biết không? Năm ngoái tròn một năm chúng mình kết hôn, ở trong Club 101, trước mặt mọi người anh ấy quỳ xuống và nói rất yêu tớ, còn tặng tớ sợi dây chuyền kim cương Bulgari ác! Thật đắt tiền, quá mức xa hoa.”

“Dù sao cũng là tiền nhà mẹ vợ bỏ ra, anh ta đương nhiên không...ngại chùn tay.” Vũ Đồng thản nhiên nói.

Thái Nhã Tinh mặt biến sắc, vốn là khuôn mặt trắng ngần, nháy mắt méo mó đến rất khó coi. Cô ta ngừng lại hai giây, âm thầm tìm lại thần thái ban đầu.

“Như thế nào? Cậu đang ngưỡng mộ hay là ghen tị? Vĩ Hào rất tốt với tôi, cho nên cậu thấy không cam lòng sao?”

“Tôi kết thúc rồi, sao còn không cam lòng?” Vũ Đồng mặt không chút thay đổi.

“Bởi vì anh ấy bỏ rơi cậu mà chọn tôi!” Thái Nhã Tinh cười lạnh. “Đừng nói với tôi, Tô đại tiểu thư, cậu một chút cũng không cảm thấy khổ sở, cậu lúc ấy nhất định thật bị thương, phải không?”

“Anh ta lựa chọn cậu, cũng không phải bởi vì anh ta yêu cậu, mà là bởi vì nhà Thái gia các người có tiền.” Vũ Đồng lạnh lùng phản kích lại.

Thái Nhã Tinh tức giận thay đổi ngữ điệu. “Đúng vậy, Thái gia chúng tôi có tiền, cậu ghen tị sao?” Giọng cô ta đầy vẻ châm chọc. “Mặc kệ Vĩ Hào lúc đầu lấy tôi vì điều gì, tóm lại chúng tôi bây giờ thực vô cùng ân ái. Tôi thật hạnh phúc, so với thiên kim tiểu thư bất hạnh, nhà bị phá sản không biết hạnh phúc hơn gấp mấy trăm lần.”

Đối mặt với việc bị bạn cũ không chút lưu tình đả kích, Vũ Đồng chỉ bất động, nhưng rất bình tĩnh nhìn cô ta.

Lạnh lùng như vậy khiến Thái Nhã Tinh càng tức giận. Từ nhỏ cô ta xem Vũ Đồng là đối thủ, mọi thứ đều muốn tranh giành với cô, cổ tình giở thói kiêu ngạo nhưng cô không thêm tranh chấp.

“Không thể nào? Cậu đến Siêu thị Vi Phong mua thức ăn?” Thái Nhã Tinh cố ý quét mắt nhìn Vũ Đồng đang chất thực phẩm lên xe, bĩu môi khinh thường. “Xem ra cậu bây giờ giống một thiếu phụ luống tuổi có chồng nhưng nhìn lại thật ngọt ngào a! Những người phụ nữ khác tới nơi này để mua đồ trang sức quần áo, cậu lại đến mua đồ ăn, ha ha!” Cô ta lớn tiếng cười giễu cợt. “Không phải nghe nói chồng cậu là phó giám đốc công ty chứng khoán nước ngoài sao? Sẽ không phải ngay cả một người giúp việc cũng không thuê nổi đi?”

“Tôi thích tự mình chăm lo cho gia đình.” Vũ Đồng phớt lờ vẻ giễu cợt của cô ta, tiếp tục chất đồ đồ vào cốp xe.

“Cho tớ xin đi! Một thiên kim tiểu thư từng sống trong nhung lụa lại thích tự mình làm việc nhà?!” Thái Nhã Tinh tăng cao âm điệu, nghe Vũ Đồng trả lời đến khó mà tin là thật. “Đừng nói với tôi cậu đang nói đùa nha!”

“Tôi không có hứng đùa cợt.” Vũ Đồng lãnh đạm đáp lời, đóng lại cốp xe. “Ngại quá, nếu không còn chuyện gì khác, tôi đi trước.”

“Sao vậy? Vội về nấu cơm à?” Thái Nhã Tinh cười nhạo cô.

Không nghĩ tới cô lại không lưu tâm gặt đầu. “Đúng vậy.”

Ngồi trên xe, khởi động xe, Vũ Đồng hướng bạn cũ vẫy vẫy tay. “Tạm biệt. Chúc hai người một ngày lễ kỷ niệm kết hôn hạnh phúc.”

Dứt lời, cô giẫm xuống chân ga, tiêu sái chạy xe rời đi, để lại cái nhìn trân trối tức giận đến ghen hờn xanh xám mặt mày của Thái Nhã Tinh.

Cô đã thắng.

Vũ Đồng vừa chuẩn bị thức ăn vừa tùm tùm cười một mình.

Mới vừa rời ở tầng hầm bãi đỗ xe siêu thị Vi Phong, cùng Thái Nhã Tinh đấu khẩu, là cô đã thắng.

Nguy hiểm thật.

Thái Nhã Tinh toàn thân mặc y phục hàng hiệu nổi tiếng, trang điểm đẹp đẽ, nếu đầu óc có chút ít thông minh, thì có thể bị tính khí đại tiểu thư của cô đánh cho thương tích đầy mình, chưa kể trong tay cô ta còn có một chiến lợi phẩm – một tên đàn ông đứng núi này trông núi nọ.

May mắn Thái Nhã Tinh mềm miệng độc ác, nhưng lại không biết dùng đầu óc, nếu không hôm nay đấu một trận, cô không có khả năng an toàn trở về.

Thực sự nguy hiểm.

Vũ Đồng chớp chớp mắt, mũi có chút cay cay, tròng mắt đau nhức, nước mắt nhè nhẹ chảy lăn dài.

Chắc là tại hành tây? Củ hành tây này, quá nồng đi.

Nước mắt cô từng giọt lăn xuống, tay vẫn không ngừng, đem củ hành tây xắt thành từng miếng đều nhau.

Xắt xong hành tây, cô đem hết các nguyên liệu khác cùng ném vào trong nồi súp thịt bò hầm.

Trong lúc chờ hầm súp, cô chiên cá, xào rau, nướng măng tây, cuộn thịt xông khói, mỗi một bữa ăn đều giống như chuẩn bị yến tiệc, thật sự không giống bữa cơm chỉ cần vài món đạm bạc ột cặp vợ chồng dùng.

Những món ăn này đủ sắc đủ vị, tất cả đều là cô nghiêm túc học tại lớp dạy nấu ăn, nhưng trong tủ lạnh một mâm tỉ mỉ trang trí ô mai ngàn nhánh, đều nhờ sự hướng dẫn của danh sư.

Cô chắc chắn những món này đều là món Ôn Triệt yêu thích. Anh không thể không thích, nếu không mỗi lần về nhà ăn cơm đều sẽ không ăn sạch đồ ăn cô nấu được.

Ai mà không thích được ăn ngon? Cô chuẩn bị những món ăn này sắc và vị so với khách sạn năm sao chẳng chút thua kém.

Đã đến giờ, Vũ Đồng bày lên bàn một mâm thức ăn sắc hương vị đều đủ cả, chờ chồng trở về.

Anh tuy thường xuyên tăng ca, khó về nhà ăn cơm tối, nhưng chỉ cần anh không gọi điện nói không về, Vũ Đồng đều giống như vậy ngồi ở bên bàn ăn chờ anh.

Tám giờ, cửa trước truyền đến tiếng chìa khóa leng keng.

Vũ Đồng mang khuôn mặt tươi cười, nghênh đón. “Anh đã về.”

“Ừh.” Ôn Triệt gật đầu.

“Anh uống rượu phải không?” Cô hơi hơi nhú mi, ngửi được trên người anh truyền đến một ít mùi rượu.

“Vừa rồi gặp một người bạn, có uống một chút.” Anh thuận miệng giải thích.

Cô gật gật đầu, không hề truy hỏi.

“Đưa đây, em cầm giúp anh.” Cô có vẻ muốn cầm lấy máy tính xách tay trong tay anh.

“Không cần, cái này rất nặng.” Anh ngăn cô lại, tự mình đem túi máy tính xách tay để vào thư phòng, cởi áo khoác âu phục, tháo caravat đi ra.

“Đói bụng chưa? Ăn cơm trước hay là tắm trước?” Vũ Đồng ôn nhu hỏi.

Ôn Triệt không trả lời, nhìn bữa tối thịnh soạn đến quá mức liếc mắt một cái, đột nhiên cảm giác hoàn toàn mất khẩu vị.

“Vẫn chưa đói sao?” Vũ Đồng nhảy cảm chú ý anh hơi nhú mày kiểm, điều này làm cho đôi mi thanh tú của cô cũng nhú theo. “Em đi chuẩn bị nước tắm cho anh?”

“Không sao, anh ăn cơm trước được rồi.” Anh kéo ghế bàn ăn, nhẹ nhàng giúp cô ngồi xuống, sau đó ngồi đối diện cô. “Em chắc cũng đói bụng rồi? Chúng ta cùng ăn thôi.”

Anh bưng bát lên, muốn xới cơm cho hai người, cô vội vàng giành lấy “Em tự làm được rồi.”

Vì cái gì ngay cả xới cơm cũng phải tranh với anh đây? Chẳng lẽ cái này cũng trái với quy tắc người vợ hoàn mỹ của cô sao?

Ôn Triệt bất đắc dĩ thở dài, lại không nói thêm gì, lặng lẽ ăn.

Thức ăn cực kỳ ngon, màu sắc, hương vị, một chút cũng không thể tìm thấy sai sót, ngay cả khi dùng ở nhà hàng cao cấp, cũng không hơn được thể này.

Nhưng không biết tại sao càng như vậy, anh càng khó nuốt trôi, ăn quá ngon, ngược lại thấy vô vị.

Bất quá anh vẫn ép buộc bản thân, đem đồ ăn cô làm toàn bộ ăn hết, cô tốn không ít thời gian làm, anh không nên phụ lòng tâm ý cô.

Ăn xong, anh đứng lên, vỗ vỗ cái bụng căng tròn, nhếch miệng tự giễu.

Thật nhứt đầu, cứ tiếp tục như vậy, anh chỉ sợ không lâu sẽ sớm bị nuôi thành một cái bụng mỡ béo tròn.

“Để anh rửa chén nha?” Tuy biết rõ cô nhất định sẽ từ chối, anh vẫn xung phong nhận việc, hi vọng có nhiều cơ hội vận động.

Cô quả nhiên lắc đầu. “Không cần, em rửa được rồi, anh đến phòng khách ngồi nghỉ ngơi trước đi.”

Ăn no ngồi trên sofa xem ti vi, trà dâng đến tận tay, đây là kỳ vọng của cô đối với người làm chồng như anh sao?

Cuộc sống như thế, đối một người đàn ông mà nói cuối cùng là tốt hay xấu? Nếu kể cho những người đàn ông khác đã kết hôn nghe, bọn họ sẽ ước ao cưới được một người vợ hiền thực đảm đang như anh.

Hay là anh không biết thế nào là đủ?

Ôn Triệt tựa vào ghế sofa, mở ti vi, chuyển tới kênh tin tức CNN, ánh mắt nhìn màn hình nhưng lại không để tâm.

Anh nhớ Tống Nhật Phi từng đề nghị với anh.

Không phá cũ thì không xây mới được, muốn xây lại tốt hơn, trước tiên phải phá bỏ cái cũ đi.

Nếu muốn thay đổi tình trạng hôn nhân nhạt nhẽo này, anh nhất định mạnh tay chấm chọc, cần phải ngoạn độc, mới đập đổ được hình tượng phu xướng phụ tùy hảo huyền thể này.

Anh cần phải đập đổ...

“Muốn ăn tráng miệng không? Hay là ăn trái cây đi?” Vũ Đồng cười thản nhiên, bưng lên một cái đĩa đủ loại trái cây chồng cao cùng một đĩa đu đủ đã cắt hạt lựu. “Đây là đu đủ Ái Văn, rất ngọt.” Cô đưa cho anh nữa để ăn.

Anh nhận lấy, xiên một miếng cho vào miệng, mùi vị ngọt ngào nhanh chóng tan ra trong miệng.

“Ăn ngon không?” Vũ Đồng nhìn anh đầy chờ mong.

”Ừ.”

“Vậy anh từ từ ăn, em đi pha trà.” Cô giống con ong thợ, luôn luôn bay chung quanh, không để ỉnh nhàn rồi.

“Không cần.” Anh vội kéo cô về. “Em ngồi xuống, anh có chuyện muốn nói cùng em.”

“Chuyện gì?”

“Em ngồi xuống trước đã.”

Cô thu lại nụ cười, liếc mắt nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, như nhận thấy được có chuyện bất thường, ánh mắt chợt ảm đạm xuống.

Cô khoan thai ngồi xuống, hai tay đặt trên đùi, im lặng, giống như đợi anh phán quyết.

Anh bỗng dưng có chút bồn khoăn, nhất thời thật muốn thôi đi, cứ tiếp tục cùng cô diễn vở hí kịch “Chồng chúa vợ tôi” này, nhưng...

Không phá cũ thì không thể xây mới.

Ôn Triệt hít sâu một hơi, lẳng lặng chăm chú nhìn vợ. “Em có điều gì không vừa lòng phải không?”

“Sao?” Cô thất kinh.

“Anh hỏi em, đối với anh, hoặc cuộc hôn nhân của chúng ta, có gì không hài lòng phải không?” Anh chậm rãi hỏi.

Sắc mặt cô trắng xanh, kinh ngạc hoảng sợ nhìn thẳng hắn. “Em không hiểu... Ý của anh.”

“Em nên hiểu, Vũ Đồng.”

“Em không hiểu.” Cô kiên quyết nhấn mạnh. “Hay anh không vừa lòng em? Triệt, có chuyện gì không hài lòng anh cứ nói, em sẽ sửa.”

“Em hiểu lắm rồi, anh không phải ý này. Em tốt lắm, thật sự quá tốt.” Quá sức hoàn mỹ. Anh ở tận đáy lòng bổ sung thêm.

“Nhưng anh không thích.” Vũ Đồng mặt trắng bệch, nhanh trí đoán được anh không thẳng thắn nói ra suy nghĩ. “Anh không thích em như thế này.”

Đúng, anh không thích.

“Anh thà rằng em đừng giỏi quá như vậy, Vũ Đồng, em vì sao... không mắc lỗi chứ?” Cô là người, không phải thần thánh a!

“Chẳng lẽ anh hi vọng em làm sai sao?” Cô nghi hoặc nhíu mi. “Chẳng lẽ anh hi vọng vợ mình là một người vừa lười biếng vừa ngu ngốc, là một người phụ nữ hung dữ sao? Em như vậy có cái gì không đúng?”

“Anh không nói em sai, nhưng...”

“Nhưng sao?” Cô truy hỏi.

Anh không nói, lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt thật buồn rầu, nhưng vẫn không mất vẻ dịu dàng.

Dịu dàng như vậy cũng khiến Vũ Đồng đau lòng. Cô nhìn xuống, không dám nhìn thẳng anh. Qua một lúc lâu, cô mới dám ngửa mặt lên, đôi môi anh đào phấn nộn nở rộ cười vô cùng ngọt ngào.

“Anh nhất định là quá mệt mỏi, Triệt.” Cô dịu dàng nói. “Gần đây công ty bề bộn nhiều việc phải không? Em thấy anh mấy ngày nay đều bận bịu đến khuya mới đi ngủ. Em đi chuẩn bị nước tắm cho anh, hôm nay anh nên nghỉ ngơi sớm một chút.”

Cô có ý muốn chấm dứt cuộc nói chuyện sao?

Ôn Triệt nhíu chặt hai mắt. “Vũ Đồng...”

“Em biết, anh có chuyện cần nói.” Cô ngắt lời anh, nhưng vẫn cười ngọt đến vậy. “Mấy ngày nữa đi, chờ anh không quá mệt mỏi, chúng ta mới từ từ nói chuyện.” Lấy yếu thắng mạnh, lấy bốn lạng thắng ngàn cân, mềm mỏng gạt đi quyết tâm của anh đối với cô.

Ôn Triệt cười khổ.

Có đôi khi anh thật sự cảm thấy cùng vợ mình trao đổi so với cùng mấy vị khách hàng thuê nhà xảo quyết đàm phán còn khó khăn hơn. Anh không hiểu được cô vì sao có thể bất động như núi, hoàn hảo ứng phó mọi việc?

Cô còn có trái tim sao?

Trong cơ thể cô toàn bộ cảm xúc, sẽ không bị trôi hết theo nước mắt vào cái ngày cô quỳ gối khóc ròng ven đường chứ? Hiện tại ở bên cạnh anh, nói không chừng chỉ là cái xác rỗng.

Mà anh nghi ngờ mình còn có thể cùng sống với cái xác không hồn này trong bao lâu.

2. Chương 2: Sấm Sét Trong Đêm

Nửa đêm, Ôn Triệt bất chợt giật mình tỉnh giấc.

Anh mở mắt ra, ý thức vẫn còn mơ hồ một lát sau mới chậm rãi định thần.

Anh đưa tay tìm kiếm bên nửa phần giường còn lại, quả nhiên trống rỗng.

Anh nghiêng đầu nhìn về phía giường bên kia.

Vũ Đồng ngồi dưới đất, một bên bả vai dựa vào thành giường, gập người, co quắp hai chân, mặt tựa vào đầu gối, mông lưng không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Ôn Triệt lặng lẽ thở dài.

Đây không phải lần đầu tiên nửa đêm, anh chợt tỉnh phát hiện cô không có ở bên cạnh. Cô dường như có chỗ dựa tâm sự. Mỗi khi nhìn thấy cô co quắp hai chân ngồi dựa vào bên giường, ngực anh không khỏi nhói đau.

Cô ban ngày, luôn bình tĩnh kiềm chế, giống như trời có sập cũng vẫn tĩnh bơ. Nhưng vào ban đêm, nhất là lúc đêm khuya yên tĩnh không một tiếng động, cô liền sâu kín ngồi một mình đặc biệt toát lên dáng vẻ nhu nhược yếu đuối, hết sức mỏng manh, như thể gió thổi qua, liền đem cô bay đến nơi xa xôi ngàn dặm.

Ôn Triệt có chút hoảng sợ.

Anh đã từng hỏi cô nhiều lần, vì sao nửa đêm ngồi tựa thành giường một mình nhưng cô lại không trả lời, chỉ dùng cặp mắt mờ mịt kia lặng im nhìn lại anh.

Mà lúc đó anh lại có ảo giác cô sẽ đứng cảm đối mặt thẳng thắn với anh nhưng cuối cùng thì cô chỉ chợt thản nhiên cười, nhẹ nhàng lảng tránh nói cùng anh, giống như chưa có chuyện gì từng phát sinh.

Anh không hiểu cô. Hành vi kỳ lạ của cô làm anh không thể nắm bắt.

Vì vậy anh đã phải đoán, có lẽ cô sợ dĩ nửa đêm rời giường vì cô muốn rời đi. Cô không muốn tiếp tục ở cạnh anh. Cô không hi vọng cùng anh hít chung không khí.

Có lẽ, cô đã nghĩ như vậy

“Ngủ không được sao?” Anh hỏi cô giọng khàn khàn.

Cô giật mình hoảng sợ, đột nhiên ngược lên, trong bóng tối anh không thấy rõ mặt cô, chỉ có thể mơ hồ phát họa đại khái hình bóng yếu ớt của cô.

“Buổi tối rất lạnh, ngồi dưới đất cẩn thận bị cảm mạo.”

” Ân.” Cô đáp khẽ.

“Muốn lên đây không?” Anh ngồi dậy, vỗ vỗ vào bên cạnh.

“Ân.” Cô vẫn nhẹ nhàng đáp lại, đôi mắt sáng nhìn anh chăm chú, giống như đó là điều không thể tưởng tượng nổi.

Quá khó tin đến như vậy sao? Ôn Triệt cười khổ.

Người làm chồng này mời cô nằm cạnh khó chấp nhận đến như vậy sao? Cô sẽ không phải hi vọng không muốn dựa sát vào anh nữa chứ...

Ôn Triệt đột nhiên trấn tĩnh lại, ngăn mình tiếp tục suy nghĩ lung tung. Anh vươn tay ra về phía vợ mình.

“Lên đây đi.”

“Dạ.” Cô hiền thực đứng lên, hiền thực chui vào chăn, hiền thực nằm bên cạnh anh.

Anh đột nhiên vươn tay, một tay ôm lấy cô kéo sâu vào trong lòng.

Anh ôm cô ôn nhu nhưng cương quyết, không tiếng động yên lặng bộc lộ tính chiếm hữu của mình.

Người phụ nữ này là của anh. Anh sẽ không để cô rời đi, cũng không bao giờ buông tay

“Em có nhớ không?” Anh cố gắng dần xuống cảm xúc cuộn cuộn trong lồng ngực.”Lúc chúng ta mới kết hôn, anh luôn ôm em ngủ như thế này?”

Thân mình mềm mại run lên, một lát cô mới gật gật đầu.

“Khi đó em vẫn luôn phản đối, em nói em không thử được.” Anh khẽ cười, nhớ lại dáng vẻ hờn dỗi của cô lúc ấy, vẫn thấy ngọt ngào.

Cô im lặng, không nói lời nào, nhưng anh lại có thể cảm nhận được thân hình mềm mại nhỏ nhắn của cô đang run rẩy.

Tại sao lại phát run? Cô căng thẳng sao? Sợ hãi sao?

Ôn Triệt trầm suy nghĩ lòng phát lạnh, nhu tình mật ý tràn đầy nhất thời kết băng có lẽ cô không thích anh chạm vào.

Anh rút tay về, hơi xê dịch cơ thể, kéo xa khoảng cách giữa hai người

“Ngủ đi.” Anh nói nhỏ.

“... Ừh.”

Đêm, rất sâu yên tĩnh, gió nhẹ dễ dàng xuyên qua cửa sổ khép một nửa mà vào, nghịch ngợm lật tung chiếc rèm cửa màu táo xanh.

Đêm nay, cả hai người đều mất ngủ.

Có lẽ anh nên rời khỏi Đài Loan, một mình điTokyo.

Ôn Triệt bỏ dở một nửa văn kiện, chuyển qua chỗ ngồi đối diện cửa sổ sát đất. Ngoài cửa sổ đang mưa to, từng hạt mưa óng ánh rơi trên tấm thủy tinh trong suốt chảy xuống.

Anh ngẩn ngơ đến xuất thần nhớ lại. Mới vừa rồi họp xong, tổng giám đốc Jerry bỗng nhiên kêu anh vào văn phòng

“Triệt, ngồi đi.”

Sai thư ký bưng tới hai ly cà phê, Jerry niềm nở bắt chuyện anh. Hai người đàn ông mỗi người ngồi trên một chiếc ghế sofa, uống cà phê.

“Có chuyện gì sao?” Anh hỏi.

“Có chuyện tôi muốn hỏi anh.” Jerry với một giọng sành sỏi Hoa ngữ chậm rãi nói: “Anh có hứng thú xuất ngoại hay không?”

“Xuất ngoại?” Anh kinh ngạc.”Ý anh là rời khỏi Đài Loan?”

“Đúng.”

“Đi đâu?”

“Tokyo.”

“Tokyo? Đó không phải là trụ sở chính Viễn Đông của chúng ta sao?”

“Đúng vậy.” Jerry mỉm cười. “Tổng công ty bênNew Yorktruyền đến tin tức, muốn thăng chức cho tôi làm tổng giám đốc Viễn Đông. Nếu anh bằng lòng, tôi nghĩ đem anh cùng đi.”

“Ý của anh là ... “

“Tôi sẽ để anh làm phó tổng giám đốc Viễn Đông.”

Viễn Đông? Đây là thăng chức a! Anh hiện tại chỉ là phó giám đốc chi nhánh Đài Bắc của nó mà thôi. Nhảy một bước lên làm Phó tổng giám đốc, chỉ sợ sẽ rước lấy không ít dị nghị đi.

“Như vậy không tốt lắm, tôi không cho rằng trụ sở chính ởTokyosẽ hoan nghênh tôi nhảy dù vào.”

“Có cái gì không được hoan nghênh?” Jerry bĩu môi.”Tôi cũng nhảy vào chiếm ghế vậy.”

“Anh không giống vậy, anh được bênNew Yorkchỉ định.” Huống chi anh lại là người da trắng, người da trắng trong công ty của Mỹ vốn đã là chiếm ưu thế.

“Tôi đã cố tình đề bạt anh là người da vàng.” Jerry dường như nhìn thấu ý nghĩ trong lòng anh, thẳng thừng nói: “Tương lai nếu tôi có thể lên làm CEO, anh sẽ là ứng cử viên số một của chức tổng giám đốc Viễn Đông.”

“Đa tạ anh đã coi trọng.” Anh mỉm cười, mặc kệ như thế nào, có thể được ông chủ luôn đánh giá cao là một chuyện tốt.

“Nói thật, Triệt. Anh cân nhắc một chút rồi báo lại với tôi. Anh biết không? Sau khi tôi đi, bênNew Yorksẽ phái người khác tới thay vị trí của tôi. Bọn hầy sẽ không bao giờ thăng chức cho anh. Anh ở đây cho dù có lập không ít công lao, vĩnh viễn chỉ có thể làm phụ tá cho người da trắng mà thôi.”

“Anh nói cũng đúng.”

“Ở bên cạnh tôi, cam đoan với anh ít nhất mọi nỗ lực của anh sẽ được đền đáp. Tôi nhất định sẽ không bạc đãi anh.” Jerry tiếp tục thuyết phục.

“Tôi tin.” Anh cười, về điểm này, anh không hề nghi ngờ.

Từ khi vào làm ở công ty này, anh và Jerry liền đặc biệt ăn ý. Hai người đã nhanh chóng chắt chẽ hợp tác với nhau trong công việc, thường xuyên cùng nhau đi bơi, chơi bóng, tình bạn luôn tốt lắm.

“Vậy anh còn lo lắng chuyện gì? Đi theo tôi là được!” Jerry dùng sức vỗ vào vai anh.

“Hắc, nhưng tôi là người đã có vợ, không thể nói đi là đi.” Anh cũng nửa đùa nửa thật đáp trả lại hầy một câu.”Dù sao cũng phải về hỏi ý kiến bà xã của tôi thế nào đi.”

“Oh, nói cũng đúng. Ý kiến của bà xã đại nhân luôn nên được tôn trọng.” Jerry đồng ý, ngữ khí không khỏi tiếc nuối. “Nhớ trước đây do tôi quá coi trọng công việc, xem nhẹ gia đình, vợ tôi mới có thể ly hôn với tôi.” Hầy buồn bã thở dài. “Hãy bàn bạc ổn thỏa cùng vợ anh, rồi đưa cô ấy cùng điTokyo.”

“Uh, tôi sẽ...”

“Cứ như vậy đi, công ty có chuyện gì anh giúp tôi giải quyết trước. Con trai tôi không dễ gì đến Đài Loan thăm tôi. Tôi hôm nay phải về sớm một chút gặp nó.”

“Được rồi, anh yên tâm đi gặp con trai đi. Tất cả mọi việc giao hết cho tôi.” Anh sáng khoái giải phóng cho ông chủ của mình, chính mình lưu lại tăng ca.

Đáng tiếc cả đêm, anh luôn bồn chồn, vẫn không có cách nào tập trung làm việc.

Anh không ngừng nghĩ về Vũ Đồng, nghĩ đến quan hệ hiện tại ràng buộc kỳ lạ giữa hai người.

Có lẽ ở riêng đối với bọn họ mới là lựa chọn tốt nhất cho nhau. Cuộc sống hôn nhân như vậy thật khiến cho người ta không thở nổi.

Quá mức khó chịu rồi!

Ôn Triệt thở dài, ngơ ngẩn ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ. Đột nhiên, ở ngã tư đường một chiếc ô màu vàng nhạt hấp dẫn ánh mắt anh. Anh định thần, cẩn thận nhìn kỹ, thì phát hiện bên dưới tán ô có một người rất giống bóng hình người phụ nữ xinh đẹp anh đang thấp thỏm nhớ mong.

Ôn Triệt thở dài, ngơ ngẩn ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ. Đột nhiên, ở ngã tư đường một chiếc ô màu vàng nhạt hấp dẫn ánh mắt anh. Anh định thần, cẩn thận nhìn kỹ, thì phát hiện bên dưới tán ô có một người rất giống bóng hình người phụ nữ xinh đẹp anh đang thấp thỏm nhớ mong.

Triệt lại tăng ca.

Tuần này, anh mỗi ngày đều tăng ca, mỗi ngày đều bận đến nửa đêm mới về nhà.

Tuần này, cô vất vả nấu các món ngon đều không có đất dụng võ.

Vũ Đồng nằm trên chiếc ghế quý phi được đặt ở phòng khách, vô cùng buồn chán nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bóng đêm mịt mùng, một vầng trăng khuyết cô đơn trôi nổi giữa không trung, một đám mây mỏng trôi dạt bồng bềnh theo gió, dường như thật bất đắc dĩ.

Nàng nhìn lên trời, trên tay cầm cuốn tạp chí kinh doanh, dừng lại ở trang có đăng hình một người đàn ông.

Là người đàn ông có dung mạo anh tuấn, ẩn dấu tà khí. Cuối cùng đã chính thức tiếp nhận chức vị giám đốc chi nhánh công ty điện tử mới thành lập. Tuy rằng giới kinh doanh đều đồn đãi hắn bám vào gấu váy đàn bà mới bò lên cực nhanh như thế, nhưng đại bộ phận mọi người đều thừa nhận hắn thật sự có chút tài năng.

Nếu không phải là người có tài thực sự, dù có cho hắn nhiều hơn nữa, cũng không thể biến hắn thành người có năng lực được.

Hắn từng tuyên bố với cô như vậy.

Ngược lại, nếu đã có thực tài, cũng phải nghĩ biện pháp chủ động nắm bắt lấy “ánh mắt Bá Nhạc” *

Nếu không trên thương trường sẽ tự đào thải những con ngựa yếu kém và ngu ngốc ra khỏi cuộc chơi.

Hắn tự nhận mình là thiên lý mã, chỉ cần “đôi mắt Bá Nhạc” phát hiện ra là đủ.

Vũ Đồng bĩu môi giễu cợt, bỏ tạp chí ra, đứng lên.

Một mình một người đứng lặng tại phòng khách rộng lớn, nàng bỗng dưng có chút hoảng sợ, liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức, vẫn chưa tới tám giờ, đêm vẫn còn rất dài.

Cô ở phòng khách nôn nóng đi vòng quanh, mấy phút sau, ngoài cửa sổ bỗng nhiên đổ cơn mưa rào, khí thế ầm ầm, như cái lồng ngang ngược chụp xuống thành phố này.

Tiếp theo, một tia chớp xoẹt qua, tiếng sấm ầm vang.

Vũ Đồng giật mình, bất giác càng thêm kinh sợ hơn.

Tiếng sấm chớp ầm ầm. Cô sợ nhất sấm chớp, sợ nhất trời đang vốn yên tĩnh vắng vẻ, lại đột nhiên xuất hiện, uy hiếp như muốn xé rách toàn bộ thế giới muốn nổ tung.

Cô xiết chặt cơ thể mình, tâm trạng do dự. Vài giây sau, cô quyết định thay quần áo đi ra ngoài.

Giương chiếc ô vàng, cô hối hả đi trong ánh sáng của đường phố đã được nước mưa rửa sạch. Ngồi trên xe buýt, rồi xuống xe, cô đi đến phía trước một tòa cao ốc văn phòng.

Văn phòng Ôn Triệt, nằm ở tầng thứ 12.

Cô ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ tầng thứ 12 vẫn sáng đèn. Cô lặng lẽ bất động nhìn lên.

Nước mưa rơi trên mặt cô, ban đầu là một vài giọt nước mưa, dần dần hợp lại thành dòng chảy xuống gò má tái nhợt.

Cô nhắm mắt lại, bỗng nhiên cảm thấy lòng vừa chua xót vừa bất lực.

“Vũ Đồng? Là em sao?” Một giọng nói đàn ông phía sau bỗng sột gột gọi cô.

Cô cứng đờ toàn thân.

“Ô Vũ Đồng?” Người đàn ông gọi lại một lần nữa.

Cô chậm rãi quay đầu lại.

“Thật sự là em!” Người đàn ông thật sự kinh hãi, “Đã lâu không gặp, Vũ Đồng, gần đây có khỏe không?”

“Ừ, Vĩ Hào.” Cô chờ đợi, từng chữ một đọc tên của hắn.

“Em sao lại tới nơi này? Em biết phòng làm việc của anh ở chỗ này?” Ân Vĩ Hào mắt lóe sáng lên, phảng phất muốn xác định là cô chủ động “tình cờ” đến gặp hắn.

“Tôi không biết.” Nàng lãnh đạm phủ nhận. “Tôi tới tìm chồng tôi.”

“Chồng?” Hắn ngẩn người.

Nàng gật đầu.

“Anh nhớ ra rồi, chồng em là phó giám đốc một công ty chi nhánh của Mỹ đi.” Ân Vĩ Hào có chút hơi thất lễ. “Công ty đó hình như cũng ở bên trong cao ốc này.” Hắn dừng một chút. “Nếu đã đến đây, sao vẫn đứng bên ngoài? Em không vào tìm anh ta sao?”

“Tôi thật sự đang muốn vào.” Cô hồ hững liếc nhìn hắn một cái, xoay người

“Đợi một chút!” Hắn giữ chặt cô lại.

“Có chuyện gì sao?”

Khẩu khí xa lạ này làm hắn nhất thời có chút xấu hổ. “À ...uh... Anh muốn, chúng ta đã lâu không gặp, có thể tìm một chỗ ngồi xuống trò chuyện một lát hay không?”

“Điều này là không cần thiết.” Cô lạnh lùng cự tuyệt

“Ở gần đây, uống một ly cà phê là tốt rồi?” Ân Vĩ Hào chưa từ bỏ ý định.

“Không cần.”

“Vũ Đồng!” Anh ta lại bắt lấy cô, giọng điệu trở nên gấp gáp. “Anh biết em còn hận anh, khi đó không nên bỏ rơi em, nhưng anh có nỗi khổ tâm, anh là bất đắc dĩ.”

“Buông.” Cô bình tĩnh ra lệnh.

Anh ta không thể bình tĩnh, vội vàng muốn giải thích: “Anh thật sự rất yêu em! Vũ Đồng, thật sự, anh đối với Nhã Tinh một chút cảm giác cũng không có!”

“Vậy anh vì sao phải cưới cô ấy?” Cô giễu cợt cười lạnh.

Anh trả lời không được.

“Vậy thì để tôi trả lời thay anh đi.” Cô xem thường nhìn anh ta. “Bởi vì nhà tôi bị phá sản, anh ở cùng tôi cũng không có lợi lộc gì, tài phú nhà cô ta có thể cho anh thăng chức rất nhanh.”

Đúng vậy, đích thật là như thế.

Ân Vĩ Hào chán nản, đối với lên án của cô anh hoàn toàn không thể phản bác. Nhưng muốn hắn không nói một câu, thừa nhận sự khinh bỉ của cô, hắn lại không cam lòng.

Cô từng yêu hắn như vậy. Cô từng nhiệt tình thổ lộ với hắn, trên toàn thế giới này người cô không muốn xa rời nhất, sùng bái nhất chính là anh. Anh không thể chịu nổi cô dùng ánh mắt lạnh lùng như thế dò xét anh.

“Anh bây giờ không giống như trước đây. Vũ Đồng, hiện tại anh có đủ khả năng đem đến cho em cuộc sống tốt đẹp.” Hắn nôn nóng muốn khôi phục lại ấn tượng tốt đẹp của cô về hắn. “Em tha thứ anh đi, Vũ Đồng, chỉ cần em chịu cho anh cơ hội, anh nhất định bồi thường thỏa đáng cho em.”

“Anh tính bồi thường như thế nào? Ly hôn với Thái Nhã Tinh?” Cô mỉa mai hỏi.

Ân Vĩ Hào cứng đờ lại. “Anh... Bây giờ còn chưa phải lúc. Bất quá chờ một ngày nào đó anh kiểm soát hoàn toàn công ty, anh sẽ không cần nhìn xem sắc mặt Thái gia.” Hắn tha thiết lắc lắc cánh tay Vũ Đồng. “Em tin anh, ngày nào đó rất nhanh sẽ tới. Anh sớm hay muộn sẽ ly hôn cùng Thái Nhã Tinh.”

Anh bỏ được sao? Cô ấy yêu anh như vậy.”

“Cô ta hoàn toàn không yêu anh.” Ân Vĩ Hào lạnh lùng bĩu môi. “Cô ta yêu chính là cảm giác thắng được em. Cô ta cho tới bây giờ không có yêu anh, chỉ xem anh như một chiến lợi phẩm.”

“Vậy còn anh? Anh không phải cũng chỉ lợi dụng cô ấy?”

“Chuyện này anh thừa nhận.” Ân Vĩ Hào thản nhiên thừa nhận không chút e dè. “Dù sao chúng tôi đều có được thứ mình cần, cũng không ai nợ ai.” Anh ta nói thật tuyệt tình.

Vũ Đồng trừng mắt nhìn anh.

Một tên đàn ông bạc tình bạc nghĩa như vậy, cô lúc trước rốt cuộc yêu hắn ở điểm nào?

*Bá Nhạc (người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài

“Em tha thứ cho anh đi, Vũ Đồng, chúng ta làm lại từ đầu.” Ân Vĩ Hào cất giọng nói mềm mại, dụ dỗ cô.”Em lúc trước kết hôn cũng là do bất đắc dĩ, đúng không? Lúc ấy em không có chỗ nương tựa, thật cần người chăm sóc, cho nên mới phải đồng ý gả cho người đàn ông kia, đúng không? Điều tại anh không tốt, ít nhất nên nghĩ biện pháp chăm sóc tốt cuộc sống của em... Để cho anh bồi thường em đi, Vũ Đồng, anh thề lần này nhất định sẽ không phụ lòng em.”

Cô yên lặng nhìn hắn, một lát, nhẹ nhàng cười. “Lời thề của anh tuyệt đối không chút đáng giá.”

“Vũ Đồng!” Một câu nói nhẹ nhàng lại có sức mạnh ngang với sức mạnh của một quả bom, đánh choáng váng đầu óc Ân Vĩ Hào. Hắn chặt vật không chịu nổi, tự tôn nam giới nhất thời vỡ vụn rơi trên đất.

Mà Vũ Đồng vẫn dùng thái độ khinh thị, cao cao tại thượng liếc mắt nhìn hắn như vậy.

Hắn đột nhiên nổi giận, kéo thân thể mềm mại của cô lại, liều lĩnh ngậm lấy môi cô, suồng sã, điên cuồng giày vò.

Cô đã buộc phải dùng sức cắn vào môi hắn, cắn đến khi hắn thất kinh kêu đau, dứt khoát buông cô ra.

Tiếp đó, cô ra sức vung tay cho hắn một cái tát.

“Ô Vũ Đồng!” Hắn kinh sợ ôm chặt gò má phát đau của mình, trong mắt bùng lên ngọn lửa như thiêu đốt.

“Không cho phép anh chạm vào tôi.” Cô lớn tiếng cảnh cáo hắn.”Anh không có tư cách.”

“Tôi không có tư cách? Người đó có tư cách? Chồng em sao?” Mắt hắn đỏ lên rít gào.”Em dám nói em yêu anh ta? Em hoàn toàn không yêu! Em chẳng qua bởi vì bất đắc dĩ mới kết hôn với anh ta.”

“Anh câm mồm!” Cô thét chói tai.

“Như thế nào? Sợ tôi nói ra tâm sự của em?” Ân Vĩ Hào hừ lạnh.”Tôi hiểu em rất rõ. Tô Vũ Đồng, một thiên kim đại tiểu thư như em căn bản không thể sống tự lực được. Khi đó nếu không có ai chìa tay ra giúp đỡ, em có thể đã sớm tự sát. Em vì báo ân nên mới gả cho anh ta. Em đối với anh ta chỉ có lòng biết ơn, không có tình yêu!”

“Không được nói! Anh hoàn toàn không hiểu...”

“Tôi không hiểu? Vậy em nói thật ra xem, Em rốt cuộc vì sao lại kết hôn với anh ta? Em yêu người đàn ông đó sao?”

“Tôi ” Cô nhấp nháy mắt, sắc mặt bỗng chốc có chút trắng bệch.

“Như thế nào? Nói không nên lời?” Hắn giữ chặt cổ tay cô, khiêu khích quát: “Có dũng khí thì em nói đi! Nói em bởi vì yêu tiền mới gả cho người đàn ông kia, em nói đi!”

“Tôi ”

“Thả cô ấy ra!” Tiếng nói rõ ràng sắc nhọn như lưỡi dao sắc bén, đã cắt đứt lời biện bạch mà Vũ Đồng chưa kịp thốt ra.

Cô cả người chấn động. (Anh Triệt đến rất đúng lúc a)

Là Ôn Triệt. Anh bỗng nhiên sao lại xuất hiện ở nơi này.

Cô hoảng sợ nhìn anh. Anh đã nghe thấy tất cả?

Nhưng anh chỉ đứng thẳng vững chãi trong gió giống như ngọc thụ lâm phong, khuôn mặt tuấn tú không chút biểu cảm, đôi mắt trong vắt nhưng lại sâu đến không nhìn thấy đáy.

“Buông Vũ Đồng ra.” Ngay cả giọng điệu cùng lời nói của anh cũng bình tĩnh, nhẹ nhàng, chỉ lơ mờ dường như có chút lạnh ý.

“Anh là ai?” Ân Vĩ Hào tức giận hỏi.

“Ôn Triệt.” Anh thản nhiên trả lời. “Chồng của Vũ Đồng.”

Ân Vĩ Hào hít vào một hơi, quay qua Vũ Đồng hỏi. “Là chồng em?”

Cô gật đầu.

Hắn nhíu mày, vô thức buông tay cô ra.

Ôn Triệt lập tức đem cô kéo về phía sau mình, thẳng tắp thân mình che chở cho cô. “Mong anh sau này đừng đến làm phiền vợ tôi, Ân tiên sinh.”

“Anh biết tôi là ai?” Ân Vĩ Hào thật kinh ngạc.

Ôn Triệt không tỏ rõ ý kiến.

Ân Vĩ Hào thấy không ổn. Người đàn ông trước mặt này tuy rằng nhìn rất lịch sự nho nhã, không có chút uy hiếp gì, nhưng thái độ nhàn nhã khiến hắn không hiểu vì sao lại hốt hoảng.

Người đàn ông này biết hắn là ai, vậy mà hắn lại hoàn toàn không biết gì về anh ta cả.

Hắn chán ghét loại cảm giác bị người nắm thóp này, như vậy sẽ làm hắn tự cảm thấy mình yếu thế.

“Đã trễ rồi, Ân tiên sinh hắn nên nhanh về nhà, tránh cho vợ anh đợi lâu.” Ôn Triệt dường như có ý tốt nhắc nhở.

Biết rõ mình không có lý để tranh cãi, Ân Vĩ Hào tức giận hừ một tiếng, xoay người sải bước rời đi.

Cho đến khi xác định hắn đã đi xa, khuất khỏi tầm mắt hai người, Ôn Triệt mới quay về phía Vũ Đồng. Anh lặng lẽ nhìn cô đứng dưới chiếc ô màu vàng.

Nhịp tim của cô, khó mà kiềm chế không tăng tốc.

Anh đã nghe thấy sao? Nghe thấy nội dung vừa rồi cô cùng Ân Vĩ Hào tranh cãi sao? Anh có nghe thấy Vĩ Hào chất vấn cô, có phải vì trả ơn mới kết hôn với anh hay không?

Anh đều nghe thấy hết sao? Vì sao anh không nói lời nào, một câu cũng không hỏi?

Vũ Đồng hít sâu một hơi, trấn tĩnh lại cảm xúc hỗn loạn, áp ứng gọi anh: “Triệt, em...”

“Em còn yêu người đàn ông kia?” Anh cuối cùng vừa mở miệng đã nói. Ngay sau đó sắc mặt cô liền trắng bệch.

“Anh, anh có ý gì?”

“Hắn là người đàn ông đã kết hôn, em không nên tiếp tục dây dưa cùng hắn.” Giọng nói anh khàn khàn.

“Triệt, anh... Có phải đã hiểu lầm hay không?” Cô không nén nổi lo lắng. “Sự việc không phải như anh tưởng tượng đâu.”

Như thế nào mới phải?

Ánh mắt anh nặng trĩu nhìn cô. Cô có thể theo dõi mắt âm thầm kia, cảm giác được nội tâm anh đầy hoài nghi.

Anh đang chờ giải thích của cô, chờ cô thẳng thắn nói ra tâm sự, nhưng cô nói không nên lời, không biết nên bắt đầu từ đâu.

Cô chỉ có thể bất lực nhìn anh. Còn anh, sắc mặt càng lúc càng u ám.

Tim cô như ngừng đập, đấu tranh một lúc lâu, cuối cùng vẫn phải dùng đến chiêu bài tươi cười thường ngày.

“Triệt, Anh đã ăn chưa? Anh có đói bụng không?” Cô cầm trong tay hộp giữ ấm đưa lên cao.”Trong đây là đồ ăn khuya em đem đến cho anh.”

Đó không phải là điều anh muốn nghe. Cô có thể cảm thấy sự thất vọng trong đáy mắt anh, nhưng anh cũng không nói gì.

“Là bánh bao, em làm lúc trưa.” Cô vội vàng nói thêm.

Anh nhìn cô chăm chú một lát. Đôi mắt sâu kín không biết đang suy nghĩ cái gì. Sau đó, anh nhận chiếc hộp giữ ấm, khẽ miệng thản nhiên nói một câu.

“Cám ơn, anh cũng vừa thấy đói bụng, đang định đến cửa hàng tiện lợi mua chút đồ ăn.”

“Vậy anh ăn cái này đi.” Giọng cô nói hơi có chút hốt hoảng mơ hồ lộ ra một hương vị dễ chịu nào đó.”Còn nóng, chắc là không khó ăn.”

“Ừ.”

“Vậy em đi về đây?” Cô theo mí mắt dè dặt nhìn anh.

Anh sẽ không tiếp tục truy hỏi cô nữa chứ? Anh có bỏ qua cho cô không?

“Ừ.” Anh quả nhiên không nói gì thêm.

Cô nhẹ nhõm thở dài một hơi, lại không hiểu sao giống như có chút thất vọng, vội vã xoay người.

“Vũ Đồng.” Anh gọi cô lại.

Cô toàn thân cứng đờ, quay đầu lại. “Chuyện gì?”

Anh bước tới, lấy khăn tay ôn nhu lau mái tóc ẩm ướt và hai bên má cô. “Em ướt sũng rồi, lúc về ngồi xe taxi đi.”

“Dạ.” Cô nhắm mắt lại, dằng xuống xúc động muốn khóc.

Anh chậm rãi giúp cô lau khô, động tác rất nhẹ, rất mềm, dường như thực thương xót.

Anh không phải đã nghe Ân Vĩ Hào nói rồi sao? Vì sao còn có thể làm như không...chút để ý vẫn sẵn sóc cô?

Sau khi lau sạch nước mưa, anh giúp cô vén gọn lại những sợi tóc tán loạn, chăm chú nhìn chăm chăm vào đôi mắt hơi ửng đỏ của cô.

“Vũ Đồng.” Anh khàn giọng gọi cô, ngón tay lướt nhẹ qua gò má thấm lạnh của cô.

Cô bối vì tiếp xúc ấm áp kia mà run lên.

“Vũ Đồng, em ...” Anh muốn nói gì đó, đáy mắt thâm thúy lóe lên chút lưỡng lự.

Đừng! Ngàn vạn lần đừng nói. Cô lo sợ hoảng hốt, máu xông thẳng lên não.

“Em về nhà trước!” Cô nói giọng the thé, tiên hạ thủ vi cường chặn trước. Cô không có dũng khí nghe điều anh sắp nói ra.

“Vũ Đồng...”

“Em về rồi, bánh bao anh từ từ ăn. Nhớ tan ca về nhà sớm một chút, tạm biệt.”

Vừa nói xong, cô vội vã rời đi, không cho anh có cơ hội tiếp tục ngăn cô lại.

Hạt mưa lất phất bay, như cũ vẫn mưa mãi không ngừng.

3. Chương 3: Tuyền Tuyền Ghé Chơi

Mưa vẫn rơi.

Đã liên tục mấy ngày nay, toàn bộ thành phố phủ lên một màu xám u ám, ngay cả người đường như cũng muốn mọc meo theo.

Đêm đã khuya, Ôn Triệt vẫn muốn ở lại văn phòng làm việc như cũ.

Mấy ngày qua, anh nghĩ hết các loại lý do tăng ca, so với trước càng làm việc nhiều hơn, quả thực giống như người bị bệnh cuồng công việc.

Anh không muốn về nhà, không muốn về để đổi mặt chuyện kia. Rằng anh có người vợ khiến anh vô phương nắm bắt. Mặc dù đêm đó, Ân Vĩ Hào đã xuất hiện nhắc nhở anh một ngày nào đó nhất định phải đổi mặt với thực tại.

Ân Vĩ Hào người đàn ông vợ anh từng yêu, mà có lẽ đến bây giờ cũng vẫn còn yêu.

Anh thật ra đã sớm biết đến sự tồn tại của người này rồi. Thật rất rất lâu trước đây khi Vũ Đồng còn chưa trở thành vợ anh.

Nhưng anh vẫn luôn cho rằng, anh có thể khiến Vũ Đồng quên đi người đàn ông kia, nên không hề bận tâm.

Anh đã sai rồi sao?

Ôn Triệt chưa sót nhếch môi, ngồi trở lại trên ghế, đối diện với bức ảnh kết hôn của Vũ Đồng và anh trên bàn làm việc mà thất thần.

Trong ảnh, cô mặc chiếc váy cưới lụa trắng mộng ảo, nụ cười cũng mộng ảo, khiến anh nghĩ tới tuần trăng mật của hai người ở Canada, cũng là khoảng thời gian yêu điên cuồng say đắm đầy mật ngọt.

Anh cầm khung hình lên. Ngón cái vuốt ve đôi môi hồng trên đó.

Anh đã tưởng rằng mình có thể vĩnh viễn giữ cho đôi môi này luôn có nụ cười ngọt ngào .

Anh đã quá ngây thơ sao?

Cốc, cốc...

Tiếng gõ cửa cắt đứt mạch suy nghĩ của Ôn Triệt, tiếp theo là cửa văn phòng được mở ra.

“Anh!” Giọng nói lạnh lẽo nhưng mang theo vài phần nũng nịu kêu lên, theo đó là một thân ảnh mảnh mai chạy vào.”Anh có bận không?”

“Tuyền Tuyền!” Ôn Triệt kinh ngạc, đứng dậy chào đón . “Em sao lại đến đây?”

“Anh còn hỏi còn hỏi .” Ôn Tuyền chu lên cái miệng nhỏ nhắn. “Anh mấy ngày nay không biết bận rộn cái gì. Người ta đã lâu rồi cũng chưa gặp anh nên gọi điện thoại đến nhà anh. Chị dâu nói anh gần đây ngày nào cũng tăng ca, mỗi ngày đều đến khuya mới trở về.”

“Tìm anh có chuyện gì?”

“Không có việc gì a.” Ôn Tuyền khoác vào cánh tay anh, trưng lên khuôn mặt tươi cười. “Nhớ anh, tới thăm anh, không được sao?”

“Đương nhiên được.” Ôn Triệt vuốt vuốt chiếc mũi xinh xắn của cô em gái. Dẫn cô đến ngồi xuống ghế sofa. “Chỗ này của anh không có gì ngon chiêu đãi, em muốn uống chút gì không?”

“Cà phê!” Ôn Tuyền ánh mắt lóe sáng. “Em thích nhất uống cà phê anh pha, bên ngoài bán cũng không ngon bằng. Thế nào, em muốn uống Cappuchino, trên mặt thật nhiều kem sữa nhé!”

“Có cái gì đó để uống là quá tốt rồi, còn kén chọn? Em xem chỗ này của anh là quán cà phê à?”

“Hi.. hi...” Ôn Tuyền quay đầu đi, cười nũng nịu. Nụ cười không nheo kia đã biết chắc rằng sẽ được anh trai vì thương yêu cưng chiều nên vẫn sẽ chịu theo đòi hỏi của cô em gái này.

Quả nhiên, Ôn Triệt tìm trong tủ quần áo máy pha cà phê Nghĩa Đại Lợi xấn cao tay áo sơ mi, nghiêm túc pha cà phê.

Ôn Tuyền chống cằm, rất vui vẻ nhìn thấy anh của cô bận bịu.

Cha mẹ mất sớm, cô chỉ nhớ rằng. Đó là năm cô học lớp 6, anh cô còn đang học đại học nhưng đã bắt đầu phải đối mặt với việc tự kiếm sống. Học phí của cô cũng như tất cả chi phí ăn mặc, đều do anh làm công khắp nơi kiếm được, ngay cả những vật dụng sinh hoạt thường ngày, đều là anh chăm lo cho cô.

Anh không chỉ pha được cà phê, xào rau, giặt quần áo mọi thứ đều không thể làm khó được anh. Anh của cô là một người tài giỏi.

Ở trong mắt cô, anh giống như một vị thần mà cô luôn tôn sùng nhưng đối với cô chị dâu xinh xắn kia, lại giống như một chút biện pháp cũng không có.

Tuy rằng anh trai và chị dâu chưa bao giờ nói gì với cô, nhưng cô cảm giác được cuộc sống hôn nhân của hai người có vấn đề, hơn nữa còn là vấn đề không nhỏ.

“Đây, Cappuchino của em, kem sữa gấp đôi.” Một ly cà phê thơm nồng được bưng đến trước mặt Ôn Tuyền.”Hài lòng chưa?”

“Thật nhiều nha!” Ôn Tuyền thét chói tai, chỉ cần ngửi thấy mùi vị kia liền biết giá trị của nó. Cô nhắm mắt lại, thè lưỡi liếm lấy một ngụm giống như con mèo nhỏ, lại liếm tiếp một ngụm, khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc.

Ôn Triệt mỉm cười nhìn cô chăm chú.

Muốn cho đứa em gái này vui vẻ dường như là một việc thật dễ dàng, chỉ cần một ly cà phê, cô liền hạnh phúc như thế.

Nhưng vì sao, anh hầu như không có cách nào cũng làm cho Vũ Đồng lộ ra vẻ mặt như thế chứ?

Suy nghĩ này, không khỏi làm ánh mắt anh tối đen, đôi môi đang mang ý cười cũng biến mất.

Nhận thấy được anh vô tình biểu lộ u buồn trong lúc đó. Ôn Tuyền đặt ly cà phê xuống, thực nghiêm túc nhìn anh.”Anh, anh có phải có tâm sự hay không?”

“Như thế nào? Cà phê khó uống sao?” Ôn Triệt đánh trống lảng mà nói.

“Anh đừng nói lảng sang chuyện khác.” Ôn Tuyền mắt hứng lườm anh một cái. “Em biết anh tâm tình không tốt, vì sao không thẳng thắn nói cho em biết?”

“Em gái ngốc, em hôm nay tới nơi này chẳng lẽ là đến tư vấn tâm lý cho anh sao?” Ôn Triệt nửa đùa nửa thật nói giỡn.

“Làm sao anh biết? Em đến để tư vấn tâm lý.” Không nghĩ tới Ôn Tuyền thẳng thắn thừa nhận không chút e dè, đôi mắt sáng nhìn anh chằm chằm. “Em nghe Nhật Phi kể lại nội dung cuộc nói chuyện của hai người ngày đó.”

“Anh ta đã nói hết với em rồi?” Ôn Triệt thở dài, ngồi xuống bên cạnh Tuyền Tuyền. “Anh rõ ràng muốn anh ta đừng nói với em quá nhiều chuyện.”

“Nếu anh không muốn để cho người ta biết, thì ngày đó sao lại nói với anh ta làm chi?”

“Bởi vì anh ta là cao thủ gợi chuyện.” Ôn Triệt tự giễu, bất đắc dĩ xoa nhẹ đầu Ôn Tuyền.”Em giới thiệu vị cố vấn tình yêu này, quả nhiên là loại “không phải tích dầu thấp đèn.”(*)

(*)Người “không phải tích dầu thấp đèn” là người thông minh lanh lợi, giỏi giang, có tiền tài, địa vị, nổi tiếng, là người cơ trí;

Nghĩa bóng ám chỉ là người có tâm kế, thập phần gian xảo, đa mưu túc trí, khó đối phó, không chịu cô đơn, không chịu thiệt thòi, làm việc không kể hại người lợi ta.

Tổng Nhật Phi rất biết cách dẫn dắt đề tài, lại kiên nhẫn bỏ thời gian lắng lắng nghe, đã khai thác bí mật giữ kín thời gian qua... không chút nào tiết lộ. Vừa khiêu khích vừa dẫn dắt, dẫn dụ anh bất tri bất giác dám nói nhiều hơn bình thường những tâm sự chưa bao giờ nói ra từ khi lấy vợ.

Có lẽ đêm đó anh uống rượu quá nhiều cũng có liên quan đi...

Tổng Nhật Phi rất biết cách dẫn dắt đề tài, lại kiên nhẫn bỏ thời gian lắng nghe, đã khai thác bí mật giữ kín thời gian qua... không chút nào tiết lộ. Vừa khiêu khích vừa dẫn dắt, dẫn dụ anh bất tri bất giác dám nói nhiều hơn bình thường những tâm sự chưa bao giờ nói ra từ khi lấy vợ.

Có lẽ đêm đó anh uống rượu quá nhiều cũng có liên quan đi...

“Tóm lại tên đó thật sự rất mạnh. Cũng có thể nói, em ở cùng anh ta phải cẩn thận.” Nói đến đây Ôn Triệt bỗng nhiên nhíu mày. “Tuyền Tuyền, em cùng anh ta thật sự chỉ là bạn bè bình thường thôi sao?”

“Đương nhiên là thật! Chẳng lẽ anh nghĩ em sẽ thích loại đàn ông như vậy được sao?” Ôn Tuyền mắt tròn trắng nói. “Anh đừng quan tâm vô vẩn, em sẽ không siêu lòng vì anh ta.”

“Thật sự?” Ôn Triệt vẫn còn có chút lo lắng. Người đàn ông như vậy kinh nghiệm yêu đương phong phú, là cao thủ tình trường, anh không cho là em gái ngây thơ của mình có thể đấu lại được anh ta.

“Xin anh đó, đừng cứ mãi lo lắng chuyện đó có được hay không.” Ôn Tuyền nhìn thấu ý nghĩ trong lòng anh, thở dài, đôi tay trắng nõn làm nũng ôm lấy anh. “Em sau này nếu muốn tìm bạn trai, nhất định cũng phải tìm một người đàn ông tốt giống như ca ca, nhưng tiêu chuẩn của em rất cao đó nha!”

“Rất cao cũng không tốt, cẩn thận không tìm thấy á.” Ôn Triệt thả lỏng tâm tình, theo giọng điệu của em gái nói giỡn.

“Tìm không thấy cũng không có cách nào. Ai bảo anh cứng chiu em như vậy, làm cho em sinh hư rồi.” Ôn Tuyền nũng nịu tựa vào bả vai anh.

Anh mỉm cười.

“Anh, anh có phải còn có nhiều chuyện chưa nói với Nhật Phi có phải không?” Ôn Tuyền ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn lên. “Nhật Phi nói, anh ngày hôm đó chỉ mới nói có ba phần, còn có bảy phần đang giấu sâu tận đáy lòng.”

Ôn Triệt gương gạo nhét môi. “Tên đó thật luôn tự cho là mình đúng.”

“Chính anh cũng đã bảo anh ta là loại “không phải tích dầu thấp đèn” đó sao” Ôn Tuyền nháy mắt mấy cái, chăm chăm nhìn anh một lát. “Anh có phải thật lâu trước kia đã từng biết chị dâu hay không?”

Anh giật mình.

“Nhật Phi đoán trước lúc anh đem chị dâu mang về nhà, thật ra biết rất rõ về chị ấy, cũng biết chính xác đã có chuyện gì xảy ra với chị ấy.”

Thì ra anh ta... đã nhìn rõ tất cả, không ngờ ánh mắt lại sắc sảo như vậy.

Ôn Triệt bất giác chán nản, có chút hối hận đêm đó mình đã nói quá nhiều.

“Anh, anh nói thực đi, Nhật Phi đoán đúng phải không?” Ôn Tuyền quần lấy anh hỏi. “Anh có phải đã sớm biết chị dâu hay không?”

Anh không trả lời, thần sắc ảm đạm xuống.

“Anh giấu em lâu như vậy, bây giờ còn muốn tiếp tục gạt em nữa sao? Anh cuối cùng có xem em là em gái của anh hay không?” Ôn Tuyền tức giận hỏi.

“...”

“Được! Anh không nói có đúng không? Không nói coi như xong!” Ôn Tuyền hung hăng đẩy anh ra, phần nộ đứng phắt lên. “Em đi đây, sau này anh em chúng ta đường ai nấy đi, cũng không cần can thiệp vào chuyện của nhau!”

“Tuyền Tuyền.” Ôn Triệt bắt đầu dĩ. “Em nóng nảy náo loạn cái gì?”

“Em mới không có nóng nảy! Chính là anh không xem em là em gái, em cũng không xem anh là anh của mình.” Ôn Tuyền khuôn mặt tức giận đến trắng bệch. “Sau này em có tâm sự gì cũng đều không nói với anh! Hừ!”

“Tuyền Tuyền, em ngồi xuống đã.” Ôn Triệt kéo cô ngồi xuống, biết rõ cô đang cố tình đùa giỡn, cũng chỉ có thể nhẹ lời xoa dịu vỗ về cảm xúc của cô. “Em đừng kích động, anh không phải cố ý không nói với em.”

“Anh không phải cố ý, mà là cố tình!” Cô mất hứng rên hừ hừ, hai tay vòng trước ngực. “Dù sao anh cũng hoàn toàn không để người em này ở trong lòng.”

“Anh làm sao không đem em để trong lòng đây?” Ôn Triệt thở dài. “Nhiều năm rồi, chẳng lẽ em còn cảm thấy anh là một người chưa đủ tốt với em sao?”

“Không phải, đã thật quá tốt rồi.” Ôn Tuyền hốc mắt đột nhiên phấp phồng, khí thế hùng hùng hổ hổ mới vừa rồi không biết chạy đi đâu mất. “Cho nên người ta mới thay anh sốt ruột như vậy a! Vì cái gì anh cùng chị dâu xảy ra vấn đề cũng không thèm nói với em? Người ta hi vọng anh thật hạnh phúc a, thấy anh thế này em rất đau đớn.” Cô chớp chớp mắt mấy cái, phụt chốc những giọt nước mắt tranh nhau chảy xuống.

Ôn Triệt lập tức luống cuống tay chân. “Đừng khóc a, Tuyền Tuyền, em đừng khóc.” Vội vàng rút ra mấy tờ khăn giấy. “Được, được, được, anh sẽ nói hết với em là được, em đừng khóc mà.”

“Vậy anh... nói mau a.” Ôn Tuyền nghẹn ngào lên tiếng thúc giục, nhận lấy khăn giấy lau nước mắt.

Ôn Triệt cười khổ, lắc lắc đầu, đầu hàng vô điều kiện.

“Tổng Nhật Phi đã đoán đúng, thật sự anh đã biết chị dâu em từ rất lâu rồi.”

“Thật sự?” Ôn Tuyền ngừng khóc, tròn to mắt hiếu kỳ.

“Thật ra cũng không thể xem là nhận thức, hay quen biết.” Anh thừa nhận. “Anh đã biết về Vũ Đồng, nhưng cô ấy lại hoàn toàn không chú ý tới anh.”

“Có chuyện gì xảy ra?”

“Em chắc là còn nhớ rõ? Thời gian học Đại học anh đã làm thuê khắp nơi.”

“Ừh.”

“Năm ấy anh học đại học năm thứ ba, từng làm thêm tại một công ty kiến trúc làm nhiệm vụ chuyển phát nhanh, lúc đó công ty do chính cha Vũ Đồng sáng lập.”

“Oa? Thật sao?” Ôn Tuyền khó có thể tin. “Chính là người cha đã qua đời mà chị dâu từng nhắc với em a.”

“Tôi chủ tịch sau này mới qua đời. Khi đó sự nghiệp của ngài đang rất phát đạt, xương cốt thoát nhìn cũng rất khỏe mạnh. Ở Đài Loan trong lĩnh vực bất động sản, ông chính là nhân vật có tiếng tăm lẫy lừng.” Ôn Triệt trầm trầm giọng giải thích. “Anh đã có thể làm việc bán thời gian ở công ty của chủ tịch, cũng là do ông sắp xếp giúp anh.”

“Là ông ta sắp xếp sao? Vì sao? Anh quen biết ông ta sao?”

“Ông ấy và thầy chủ nhiệm của anh là bạn tốt, khi đó anh đang tìm việc vừa làm vừa học. Thầy chủ nhiệm nói với ông ấy về gia cảnh của chúng ta. Ngay lúc đó ông liền nói có thể giao cho anh một công việc, còn nói nếu anh làm tốt, tương lai tăng lương lên chức đều không thành vấn đề.”

“Ah ” Ôn Tuyền thở dài. “Thì ra ba của chị dâu là một người tốt như vậy a.”

“Ông ấy thật sự là một người tốt. Tuy rằng trên thương trường có người không thích ông, nói ông kinh doanh thủ đoạn gian ngoan, nhưng ông đối với anh, quả thật là có ơn.”

“Sau đó thì sao? Anh vì làm việc tại công ty đó mà biết chị dâu sao?”

“Ừh, có lúc cô ấy ngẫu nhiên tới công ty. Có đôi khi anh giúp chủ tịch đem văn kiện đến nhà ông, cũng sẽ đã gặp cô ấy.” Ôn Triệt dừng một chút, đôi mắt bởi vì hồi tưởng lại những kỷ niệm trở nên mù mịt, xa xăm. “Anh đến tận bây giờ vẫn còn nhớ rõ, lần đầu tiên gặp mặt cô ấy . “

Là một cô công chúa không hạnh phúc.

Đó là cảm giác của anh lần đầu tiên cô đem đến khi nhìn thấy cô.

Ngày đó, anh được giám đốc mấy công ty nhờ vả, tự mình đem bao lớn bao nhỏ quà chúc thọ đưa tới dinh thự của chủ tịch. Đáng lẽ sau khi quà đưa xong, anh liền định đi ngay, không ngờ ở trong dinh viện, một loạt máy bay giấy làm cho anh phải dừng bước.

Máy bay giấy từ trên cao, theo gió bay vòng một vòng tuyệt đẹp, sau đó chậm chậm đậu xuống trước chân anh, như là hình ảnh tuyệt diệu của những cánh hoa tháng năm rơi theo gió.

Anh nhặt lên chiếc máy bay do giấy trắng viết thư gấp thành, ngẩng đầu, tò mò tìm kiếm người nào đã phóng máy bay xuống.

Sau đó, anh nhìn thấy cô.

Cô ngồi tựa người lên thành cửa sổ lầu hai, chiếc gáy ngọc trắng nõn hơi gấp, khuôn mặt thanh tú ngược lên, như đang suy tư nhìn những đám mây trôi nổi trên bầu trời, suối tóc đen dài đổ xuống ngang vai, dưới ánh nắng mặt trời tỏa ra ánh sáng lấp lánh như kim quang.

Cô trông còn rất trẻ, trên người vẫn đang mặc một bộ đồng phục nữ sinh. Anh đoán cô chắc hẳn còn là một học sinh trung học.

Người phóng máy bay giấy trắng xuống chính là cô sao? Nhưng nếu như là cô phóng, tại sao không một chút quan tâm vị trí máy bay sẽ đáp xuống vậy? Hầu hết những người bình thường chơi máy bay giấy, tầm mắt sẽ luôn nhìn theo đường bay.

Anh tò mò nhìn cô chăm chú. Vài giây sau, từng ngôi sao được gấp từ giấy đột nhiên theo kẽ tay cô rơi xuống.

Giống như một trận mưa sao băng với những ngôi sao sáng và đầy màu sắc óng ánh đẹp mắt, màu hồng, lam, vàng, lục từ trên trời rơi xuống.

Đối với những ngôi sao giấy nhỏ nhắn này, cô cũng không để mắt đến như trước, tùy ý để nó xuyên qua kẽ tay rơi xuống, đến nhìn cũng không liếc mắt nhìn một cái.

Mắt của cô, ngược lên nhìn trời, bầu trời xanh thẳm kia không thể thấy đáy. Môi cô mím chặt lại, không hề thấy ý cười, mà đôi mày thanh tú nhẹ nhũn lại.

Cô quả thực không hạnh phúc.

Không biết tại sao, cô làm anh liên tưởng tới câu chuyện cổ tích gần đây mới nghe em gái kể qua, trên nóc một tòa tháp cao bên trong giam giữ một cô công chúa tóc dài Rapunzel.

Cô dường như bị giam cầm. Bất luận là thể xác hay tinh thần, đều bị gắt gao khóa chặt, không thể động đây.

Cho nên, trên mặt cô mới có thể hiện ra nét cô đơn tịch mịch đến như vậy sao? Cho nên, cô mới luôn khát khao vươn tầm mắt về phía trời cao đến vậy sao?

Anh chợt động tâm, không biết do đâu thôi thúc, vung tay khéo léo làm cho chiếc máy bay giấy nhẹ nhàng đáp trở lại trước mặt cô.

Cô giật mình hoảng sợ, bất giác nhìn theo hướng chiếc máy bay bay tới, đôi mắt sáng nhìn xuống.

Cô nhìn thấy anh, còn anh lại bị ánh mắt mơ màng xa vắng kia làm cho toàn thân chấn động.

Không hiểu sao, anh có một loại dự cảm kỳ lạ như thể chính mình đã được nữ thần lựa chọn. Cô ngồi trên cao tầm mắt nhìn xuống nhân gian ngẫu nhiên chọn trúng anh.

Tim anh đập rộn lên.

“Anh là ai?” Nữ thần hỏi anh. Ngay cả khi đặt câu hỏi, giọng cô cũng trong trẻo êm tai đến vậy, giống như tiếng thủy tinh chạm vào nhau.

“Tôi là... Đến tặng quà. Công ty phái tôi nhanh chóng đem quà chúc thọ đến cho chủ tịch.” Anh giải thích, tiếng nói khẽ run run.

Anh làm sao vậy? Anh thật đáng thất vọng. Ngay cả khi là đại diện trường tham gia thi đấu, phát biểu trước hàng trăm khán giả, anh đều bình tĩnh, thao thao bất tuyệt, thế mà lại khấn trương trước một nữ sinh trung học sao?

“Anh đang làm việc trong công ty của cha tôi?”

“Em là thiên kim của chủ tịch?” Lời vừa nói dứt, anh lập tức thâm mắng mình ngu ngốc.

Cô đương nhiên là con gái của chủ tịch, nếu không tại sao gọi chủ tịch là cha, làm sao lại cùng sống chung trong căn nhà này?

Ai... câu hỏi này thật dư hơi!

“Tôi tên là Tô Vũ Đồng. Còn anh?” Công chúa một chút kiêu cách cũng không có.

“Ôn Triệt. Ôn trong âm áp, Triệt trong triệt để.”

“Ôn Triệt.” Cô nhẹ nhàng lặp lại, giọng nói mềm mại kia làm toàn thân anh tê dại. “Cảm ơn anh phóng máy bay trả lại cho tôi.”

“Không cần khách khí.” Anh cười giống như đứa ngốc. “Em thích chơi máy bay giấy sao?”

Cô không gật đầu, cũng không lắc đầu, chỉ ngơ ngẩn ngẩn ngẩn vuốt vuốt máy bay giấy.

Vì thế anh đột nhiên nhận ra rằng, cô không thích chơi máy bay giấy, chỉ vì quá nhàm chán mà thôi, gấp máy bay cũng tốt, gấp sao cũng không sao, đều bởi vì cô có rất nhiều thời gian rảnh nhưng không có ai chơi với cô.

“Em có thể rủ bạn bè ra ngoài chơi a!” Thông thường nữ sinh trung học, không phải thích nhất là tập trung lại đi dạo phố mua sắm, tán gẫu buôn chuyện với nhau hay sao?

“Tôi không có bạn.” Cô thản nhiên nói.

“Không có bạn?” Anh kinh ngạc.”Làm sao thế được?”

Cô không nói lời nào, chỉ đơn giản như có như không nhếch môi cười như không cười, vẻ mặt dường như nhạo báng điều gì.

“Tôi có một cô em gái, năm nay mới vừa bắt đầu học cấp hai, nếu có cơ hội tôi sẽ giới thiệu cho hai người làm quen. Em ấy rất thích kết bạn, hai người nhất định sẽ chơi thân được với nhau.” Anh nhiệt tâm muốn mở rộng các mối quan hệ xã giao của cô.

Cô quay đầu liếc anh cười. “Anh thật thú vị.”

Thú vị? Hai má anh phớt phớt ửng hồng.

Đúng vậy a, anh rốt cuộc đang nói cái gì? Cô là thiên kim đại tiểu thư, muội muội chẳng qua chỉ là một nữ sinh bình thường. Hai người hoàn toàn không cùng chung đẳng cấp làm sao có thể trở thành bạn bè?

Mà anh lúc này hẳn cũng đến mức phải làm việc gấp đôi để tự nuôi mình cùng em gái đang còn là học sinh, so với cô là hai người ở hai thế giới khác nhau.

“Ách, tôi...” Anh vốn còn muốn nói tiếp gì đó thì bị một giọng nói sắc bén khiển trách ngắt lời.

“Này, anh bạn trẻ, đưa xong đồ rồi còn ở nơi này làm chi?” Nữ quản gia Tô gia đi tới, sắc mặt không tốt.

“Xin lỗi, tôi chỉ...” Anh lướt mắt nhìn Tô Vũ Đồng, cô đã không còn mỉm cười, vẻ mặt trở nên hờ hững.

Phát hiện điểm nhìn của tầm mắt anh, quản gia liền giận, phất phất tay thẳng thừng đuổi anh đi. “Tiểu thư nhà chúng ta không phải người cậu có thể trêu chọc, còn không mau biến đi?”

Anh không có cách nào khác, đành phải rời đi. Sau này tuy rằng ngẫu nhiên có gặp lại cô, nhưng luôn không có cơ hội cùng cô nói chuyện.

Anh từng dò la nghe ngóng thông qua nhiều đồng nghiệp, nghe nói chủ tịch đối với cô con gái duy nhất này kiểm soát rất nghiêm ngặt nâng niu gìn giữ như hòn ngọc quý trên tay. Từ nhỏ cho cô học trường nữ sinh, sau giờ học cô không được phép ra cà bên ngoài, bạn khác giới muốn tiếp cận cô chỉ cần bị chủ tịch phát hiện đều sẽ bị mắng mỏ thậm tệ, hăm dọa đuổi đi.

“Vì sao lại như vậy?”

“Nghe nói bởi vì chủ tịch phu nhân thời trẻ có tính lăng lơ ong bướm, thường xuyên làm cho chủ tịch phải đội nón xanh (mọc sừng), cuối cùng thậm chí còn bỏ trốn theo trai. Chủ tịch có thể vì sợ con gái giẫm lên vết xe đổ nên mới có thể kiểm soát giám sát cô chặt chẽ như vậy.”

“Thì ra là thế.”

“Còn nữa a, nghe nói năm đó có một nam sinh học năm cuối trung học trường bên cạnh điên cuồng theo đuổi Đại tiểu thư. Để chủ tịch biết được liền sai người đem cậu nam sinh kia cùng người nhà cậu ta đến giáo huấn một chút. Sau đó trong một đêm giúp Đại tiểu thư hoàn tất việc chuyển trường.”

“Có cần phải khoa trương đến vậy sao?” Ngay cả anh và những người không liên quan đến việc này cũng nhận không được bất bình cho sự cô độc lẻ loi của cô gái trẻ.

“Tóm lại cậu cẩn thận một chút, không có việc gì đừng đi trêu chọc Đại tiểu thư, nếu để chủ tịch biết được, tôi thấy cậu cũng đừng mong làm việc ở đây.”

“Tôi biết.” Anh gật đầu, tâm tình lập tức ảm đạm.

“Nhưng chủ tịch bảo bọc con gái kỹ như vậy bảo đảm, sớm hay muộn cũng xảy ra chuyện. Theo tôi nhìn thấy, đại tiểu thư không yêu thì thôi, chứ nếu một khi đã yêu ai nhất định sẽ kinh thiên động địa, đến lúc đó còn có kịch hay để xem.” Vị tiền bối kia cảm thán giống như một lời tiên đoán.

Nghe thì giống như có chút vui sướng khi người gặp họa, nhưng lại là một lời tiên tri. Sau khi anh hoàn thành xong nghĩa vụ quân sự, thầy chủ nhiệm giới thiệu anh vào làm việc ột công ty của Mỹ. Khi đó liền nghe thầy chủ nhiệm kể lại con gái Tô Đồng dường như yêu một nam nhân viên làm trong công ty nhà, còn chuẩn bị cùng người ta bỏ trốn. Không ngờ Tô Đồng lại biết trước một bước liền tức giận ngay lập tức sa thải nam nhân viên kia rồi đem con gái nhốt lại.

Cô lại bị giam lỏng.

Nghe thấy tin tức này thì anh cảm thấy đau lòng, cảm thông với cô. Dường như có thể tưởng tượng ra cô ngồi tựa vào bên khung cửa, khuôn mặt cô đơn tịch mịch ngược nhìn trời cao.

Sau này, anh bởi vì công việc bận rộn, không có cơ hội nghe nói thêm gì về chuyện của cô. Mấy năm sau, Tô gia phá sản, tin tức truyền ra, Tô Đồng qua đời bởi một cơn đau tim làm anh kinh hãi.

Anh lòng nóng như lửa đốt đến thăm dinh thự Tô gia. Cả khu nhà cấp cao kia đã bị tòa án niêm phong, người hầu đã bỏ đi tứ tán, cô cũng chẳng biết đã đi đâu.

Anh cuống cuống tìm cô từ bắc vào nam, tìm trong mấy tháng trời. Cuối cùng đã tìm thấy cô trong một thị trấn nhỏ ở Hoa Trung.

Ngày đó, cô ở bên đường khóc ròng. Dưới ánh mặt trời, thân thể vô cùng yếu đuối mềm mại của cô càng khiến anh đau lòng. Vết bi thương trên mặt cô càng làm tim anh thắt chặt.

Anh đến gần cô, biết rõ cô không thể nhớ ra mình, vì thế giả vờ thành một người lạ ngẫu nhiên đi qua .

“... Thì ra anh cùng chị dâu lại có một đoạn nhân duyên như vậy.”

Nghe xong chuyện của anh, vẻ mặt Ôn Tuyền đã trở nên mờ lung. Việc này, trước kia cô cũng chưa từng nghe anh nhắc qua. Cô đã không biết anh từ thời còn học đại học đã yêu thâm chị dâu.

“Khi đó, em ở Hoa Trung học đại học, anh đã đón cô ấy về nhà, mời cô ấy ở tạm. Cô ấy đã nghĩ anh là một người lạ nhưng thật tốt bụng, sẵn sàng giúp đỡ cô ấy và cô ấy hoàn toàn không biết rằng anh đã lên che giấu hết bao nhiêu tâm tư ích kỷ của mình.” Ôn Triệt chua xót tự giễu. “Anh chẳng những cố ý giả vờ như không biết thân phận thực sự của cô ấy, cố ý giả vờ không biết những gì cô ấy phải chịu đựng.”

“Anh, vì cái gì anh phải giả vờ không biết chị dâu là ai?” Ôn Tuyền không hiểu.

“Bởi vì anh muốn giữ cô ấy ở lại.” Ôn Triệt rũ mắt xuống, dấu đi trong đáy mắt tia bi thương, nhưng lại không thể che dấu được giọng nói đau khổ. “Em có thể tưởng tượng ra không Tuyền Tuyền? Khi đó với anh giống như đang mơ. Anh luôn luôn ngưỡng mộ cô ấy, luôn luôn mơ ước mà không thể biến hiện thực. Bỗng nhiên cô ấy xuất hiện trước mặt anh, cô ấy và anh có thể ở cùng một nhà, anh mỗi ngày đều có thể gặp cô ấy, quả thực giống như là...một kỳ tích.”

Một phép màu!

Ôn Tuyền chấn động. Đây là cảm nhận của anh lúc đó sao? Cảm thấy chị dâu như là kỳ tích từ trên trời giáng xuống?

Cô im lặng chăm chú nhìn anh, im lặng nghiền ngẫm tâm tư của anh.

“Anh rất sợ nếu sau khi nói ra tất cả, cô ấy sẽ bỏ anh mà đi. Anh càng sợ cô ấy còn có người thân hay bạn bè có thể nhờ vả được. Đến lúc đó anh sẽ không còn lý do gì tiếp tục giữ cô ấy ở lại.” Ôn Triệt khàn giọng nói. “Cho nên anh giả bộ cái gì cũng không biết, cô ấy không nói, anh cũng không hỏi.”

“Cho nên đến bây giờ chị dâu cũng vẫn chưa lần nào nói cho anh nghe về chuyện của mình sao?” Ôn Tuyền khó có thể tin truy hỏi.

“Cô ấy chỉ nói ra chút ít thôi. Cô ấy nói mình vốn là con gái của một gia đình giàu có, bởi vì công ty bị phá sản, cha lại qua đời nên mới lưu lạc khắp nơi.”

“Sau này thì sao? Chị ấy còn nói gì nữa không?”

“Không có.” Ôn Triệt buồn bã lắc đầu. “Anh thậm chí còn không biết lý do vì sao cô ấy lại một mình chạy đến Hoa Trung. Cô ấy chưa bao giờ nói, ngay cả Ân Vĩ Hào...” Anh bỗng nhiên khựng lại một chút.

“Ân cái gì?” Ôn Tuyền không nghe thấy hỏi. “Anh nói cái gì?”

“Không có gì.” Ôn Triệt nhàn nhạt nói. Vũ Đồng đã từng yêu đàn ông khác, hoặc có lẽ bây giờ vẫn còn rất yêu, chuyện này không nên để Tuyền Tuyền biết thì tốt hơn. Anh bưng bàn tách cà phê trên bàn lên. “Đã nguội rồi, có muốn anh pha thêm một ly nữa hay không?”

“Thôi khỏi.” Ôn Tuyền lắc lắc đầu, ánh mắt trong suốt vẫn nhìn chăm chăm anh. “Vậy bây giờ anh định làm gì? Anh, có phải muốn cùng chị dâu thẳng thắn nói chuyện thì tốt hơn hay không?”

Quá khó khăn. Ôn Triệt âm thầm thở dài.

Nếu anh và Vũ Đồng giống như những cặp vợ chồng bình thường khác có thể trao đổi thẳng thắn thì tốt rồi, hôn nhân của bọn họ cũng sẽ không biến xấu như ngày hôm nay.

Có lẽ việc thực sự anh có thể làm là không nên tiếp tục ích kỷ giữ cô lại giống như vậy nữa, mà là nên hào phóng trả tự do lại cho cô.

“Anh đang nghĩ cô ấy có thể vì trả ơn mới kết hôn với anh.” Anh phảng phất thì thầm.

“Cái gì trả ơn?” Ôn Tuyền cau mày.

Nói cách khác, Vũ Đồng hoàn toàn không yêu anh, chỉ vì báo đáp anh đã ra ân thu nhận và giúp đỡ, mới nhân nhượng kết hôn với anh, giống như những gì Ân Vĩ Hào từng nói.

Ôn Triệt cay đắng ngược nhìn em gái: “Tuyền Tuyền, hai ngày này anh thật sự suy nghĩ kỹ...”

“Nghĩ chuyện gì?” Ôn Tuyền ngừng thở, trực giác cảm thấy bất an.

“Anh nghĩ, có lẽ anh đã rất ích kỷ. Trong hai năm qua, anh một mực dùng danh nghĩa tình yêu để giam giữ cô ấy.”

“Giám giữ ai? Anh đang ám chỉ chị dâu sao?”

“Ừ.”

“Vì sao lại nói như vậy?” Ôn Tuyền lo lắng, lắc lắc cánh tay anh. “Vì sao anh phải nói như vậy? Anh đang nghĩ ngợi lung tung gì ở đây vậy?”

“Không phải nghĩ ngợi lung tung” Ôn Triệt nhếch môi tự giễu. “Mà anh nên sớm đối mặt với thực tế.”

“Thực tế gì?” Ôn Tuyền bối rối truy hỏi.

Anh đã chung sống với cô giống như một giấc mộng, sau tất cả cuối cùng nhất định cũng phải tỉnh mộng. Chỉ cần anh cho cô một lý do vẹn toàn, thì cô sẽ không còn cảm giác mình thực có lỗi với anh.

Ôn Triệt nắm chặt tay thành nắm đấm, cực lực kiềm chế từng cơn đau nhói trong ngực, như bị dao đâm vào mà đau nhức.

“Anh dự định ly hôn cùng chị dâu em.”

4. Chương 4: Tuyền Tuyền Ra Tay

Mưa vẫn rơi.

Vì sao còn không dứt? Đã mưa liên tiếp suốt mấy ngày rồi.

Vũ Đồng nằm gục bên cửa sổ, trông rất cô độc lẻ loi nhìn lên bầu trời. Màn đêm phủ một màu tối đen, bá đạo che kín cả thành phố. Mưa cùng sương mù che khuất các ngọn đèn ne-on của thành phố, hết thấy càng tăng thêm vẻ lạnh lẽo tiêu điều.

Cô lại bị vây hãm.

Bị cơn mưa bó buộc, bị màn đêm vô tận bao vây, bị mắc kẹt giữa sự dục dằng ôn nhu của anh.

Cô không biết làm cách nào để thoát ra.

Đang lúc ngẩn ngơ, ngoài cửa chính truyền đến vài tiếng động làm cô giật nảy người.

Là anh! Anh đã trở về.

Cô quay đầu, đôi mắt trong suốt nhìn thấy thân hình trắng kiêu của anh ngay lúc này bước vào. Lúc này trong căn phòng trống rỗng rất cục đã có thêm một người, trái tim như nhảy nhót không ngừng.

Nhưng rất nhanh, tim cô như trầm xuống. Không thể tưởng tượng nổi anh vào cửa với thân hình xiêu vẹo, hơn nữa còn có một người phụ nữ đang dìu ở một bên.

Sao lại thế này?

Vũ Đồng vừa sợ hãi vừa lo lắng, nhưng vẫn mang lên khuôn mặt tươi cười, nghênh đón. “Triệt, làm sao vậy? Anh đã uống say sao?”

Không trả lời, ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt đỏ ngầu khiến cho cô sợ hãi.

“Cũng là vợ của Triệt?” Người phụ nữ bên cạnh anh mở miệng nói trước. Đôi mắt tô màu vàng kim tuyến trông rất quyến rũ, yêu mị ánh mắt lên xuống đánh giá cô.

Cô nhíu mi, ngấm ngấm bực mình.

“Về ngoài cũng không tệ! Chẳng trách Triệt đã đem cưng cưới về nhà.” Người phụ nữ tấm tắc lưỡi nói.

“Cô là ai?” Dựa vào cái gì mà thân mật gọi thẳng tên chồng của cô như vậy?

“Chị á, là má Tang.” Để ý thấy nụ cười trên môi Vũ Đồng vụt tắt, người phụ nữ dường như cảm thấy rất thú vị, đôi mắt lóe sáng lấp lánh. “Cưng không phải đã nhận ra sao?”

Má Tang?

Vũ Đồng ngạc nhiên, theo ý của cô ta là bà chủ quán bar sao? Làm sao có thể? Triệt chưa bao giờ đến quán bar a!

“Gần đây anh ấy thường đến đây! Đã trở thành khách hàng trung thành của quán chúng tôi.” Phảng phất nhận thấy tâm tư Vũ Đồng, má Tang nũng nịu cười nói. “Có được một vị khách vừa anh tuấn vừa hào phóng như vậy, ở trong quán chúng tôi rất được hoan nghênh á! Hơn nữa anh ấy uống rượu rất có phong thái, không giống với một số vị khách uống rượu vào liền sinh sự. Anh thì chỉ ngoan ngoãn ở trong lòng của chị làm nũng, thật đáng yêu làm sao!” Nói xong, liền đưa bàn tay trắng nõn với những ngón thon nhỏ nhéo má Ôn Triệt, ăn đậu hủ anh.

Vũ Đồng trong lòng lập tức bốc lên đại hỏa.

Cô mặt lạnh, đẩy má Tang ra, ôm lấy Ôn Triệt người đầy mùi rượu. “Cám ơn chị đã đưa anh ấy về nhà. Xin chị cứ tự nhiên ra về, tôi không tiễn.” Ý đuổi khách rất rõ ràng.

Má Tang bưng tai giả diếc nhẹ nhàng lúng liếng đôi mắt nhìn Ôn Triệt tán tỉnh. “Lần sau nếu có rảnh lại đến chơi, Triệt, em chờ anh a.

“Ừ.” Ôn Triệt lại còn gật đầu.

“Đừng để cho em chờ lâu nghen!” Má Tang lại gần, đưa đôi môi đỏ mọng hôn lên gò má anh tuấn của anh một cái.

Ôn Triệt cũng không tránh né, để mặc cho người phụ nữ kia làm trò sỗ sàng trước mặt vợ.

Lửa giận tắt ngúm để lại cho Vũ Đồng cảm giác lạnh run. Cô đứng yên tại chỗ một lúc lâu, thật vất vả phần chấn tinh thần, giúp chồng ngồi xuống ghế sa lon.

“Anh ngồi xuống trước. Để em pha cho anh chén trà nóng.” Cô vội vã đi xuống phòng bếp.

Anh yên lặng nhìn bóng lưng cô hơi có vẻ bối rối.

Cô vào phòng bếp, tìm được trà để pha nhưng hai tay lại phát run, thiếu chút nữa thả bình trà rớt xuống đất. Cô vội vàng ôm chặt.

Đầu tiên cô lấy nước nóng tráng qua làm nóng bình trà, tiếp tục bỏ lá trà vào trong ấm, rửa qua một lần nước nóng, sau đó đổ đầy nước nóng vào đợi cho lá trà chìm xuống.

Hương trà bốc lên quanh quần ở chóp mũi không tan. Cô nghĩ được chẳng biết tại sao cảm thấy cay cay ở mũi.

Trà pha xong, cô rót đầy một ly, bưng lên phòng khách.

“Đây, uống chút trà, có thể giải rượu.”

Ôn Triệt nhận lấy chén trà, nhưng không nhúc nhích, cũng không giống như muốn uống trà.

“Làm sao vậy? Anh không thoải mái sao? Có phải là đau đầu hay không? Em đi lấy vài viên thuốc giảm đau.”

“Em không tức giận sao?” Tiếng chất vấn của anh ngăn cản bước chân cô.

Cô mỉm cười ngoái đầu nhìn lại, giả ngốc.”Anh chuyện gì tức giận à?”

Anh híp lại hai mắt. “Anh đầu tiên đến quán bar uống rượu, còn để má Tang đưa về nhà. Em vẫn không chút nào tức giận sao?”

“Đàn ông mà, áp lực công việc rất lớn. Em biết anh chỉ muốn khuây khỏa một chút mà thôi.” Cô cười thật hào phóng. “Việc đó cũng không quan trọng, anh chỉ cần nhớ uống ít rượu một chút đừng làm tổn thương thân thể.”

“Chỉ như vậy?” Anh không thể tin tưởng mắt nhìn cô.

Nếu không còn muốn cô làm thế nào? Vũ Đồng tiếp tục mỉm cười nói. “Lần sau nếu uống say thì gọi điện thoại về bảo em. Em sẽ đi đón anh.”

“Em còn muốn đến đón anh về nhà?” Anh hơi tăng cao giọng.

Dù sao vẫn tốt hơn nếu để người phụ nữ khác đưa anh về nhà, còn tìm cách ăn đậu hủ của anh. Cô nghiêm túc gật đầu.

Ôn Triệt sắc mặt lập tức ảm đạm, đôi mắt như muốn bốc hỏa. “Em điên rồi! Vũ Đồng, em cần phải làm đến mức này sao?”

“Cái gì?” Cô líu lưỡi hầu như không thể tiếp tục tươi cười.”Anh nói... Cái gì?”

“Em lúc nào cũng phải tỏ ra hiền thực, thông tuệ, ôn nhu sẵn sàng như vậy sao? Em quả thật... Không giống người đang sống!” Anh chán nản, đau đớn ôm lấy trán. “Là một người phụ nữ sao có thể hành động giống như em vậy? Em không biết tức giận à! Vì cái gì không mắng chửi anh? Vì cái gì ngay cả một chút phản nản oán hận cũng không có? “

“Anh đang ... nói cái gì vậy?” Giọng cô run rẩy nói. “Em thông cảm với anh không phải tốt hơn sao? Em biết anh bên ngoài làm việc vất vả, áp lực rất lớn...”

“Việc này không liên quan gì đến áp lực công việc!” Anh gầm lên cắt ngang lời cô. “Người thật sự gây áp lực cho anh chính là em!”

Cô kinh hãi. “Anh nói cái gì?”

“Hãy nói cho anh biết, em vì sao mong muốn trở nên hoàn mỹ như vậy?” Anh đột nhiên nắm lấy bả vai cô, dùng sức lay mạnh. “Có phải nếu có chút gì không toàn thiện toàn mỹ, em sẽ cảm thấy thật có lỗi với anh hay không?”

“Hãy nói cho anh biết, em vì sao mong muốn trở nên hoàn mỹ như vậy?” Anh đột nhiên nắm lấy bả vai cô, dùng sức lay mạnh. “Có phải nếu có chút gì không toàn thiện toàn mỹ, em sẽ cảm thấy thật có lỗi với anh hay không?”

“Em... Chỉ là muốn tốt cho anh a.” Vũ Đồng yếu đuối biện bạch. “Em không biết đã làm điều gì sai.”

Anh vì sao lại kích động như thế? Anh chưa từng bao giờ ở trước mặt cô biểu lộ ra vẻ mặt này. Anh luôn luôn nhẹ nhàng bình tĩnh, không phải vậy sao?

“Không sai, nhưng em đã làm đến mức thái quá. Em là vợ của anh, không phải là người hầu của anh. Em hiểu chưa? Em không cần tất cả mọi chuyện đều phải lấy lòng anh như vậy. Em cũng không phải thiếu nợ anh!”

“Triệt, anh say rồi. Anh không hiểu được mình đang nói cái gì.” Cô lo lắng muốn xoa dịu anh. “Thế nào, để em đỡ anh về phòng. Anh hãy nghỉ ngơi trước đi.”

“Ô Vũ Đồng, em không cần dòm trước ngó sau với anh!” Anh phẫn nộ buồn bực gầm thét.

Cô sợ hãi, anh chưa bao giờ đối với cô khắc nghiệt như thế. Cô cảm thấy thật sự sợ hãi.

Cổ họng cô ợ lên chua xót, nhưng khóe môi theo phản xạ cong lên một nụ cười tươi, đôi môi tào nhả nhếch lên. “Triệt, đi ngủ đi, có chuyện gì ngày mai chúng ta nói sau, được không?”

Cô ôn nhu nói, lúc này dỗ anh giống như dụ dỗ trẻ con.

Anh trừng mắt nhìn cô, , khóe miệng chậm rãi nhếch lên chua xót, “Có đôi khi anh thật sự cảm thấy em giống như người máy.”

Người máy? Cô thấp thỏm không yên.

“Người máy không có tim, không có tình cảm.” Anh buồn bã bỏ sung.

Đôi mắt cô mở to, choáng váng đến không nói nên lời.

“Thay vì ở cùng một chỗ với em, anh tình nguyện mỗi ngày đến quán bar.” Anh thì thầm mĩa mai.

Sắc mặt cô trắng bệch, run rẩy toàn thân.

“Thay vì ở cùng một chỗ với em, anh tình nguyện mỗi ngày đến quán bar.” Anh thì thầm mĩa mai.

Sắc mặt cô trắng bệch, run rẩy toàn thân.

Anh đột nhiên mỉm cười, thực ôn nhu nâng mặt cô lên. “Anh nói thật với em, Vũ Đồng. Anh đã yêu người phụ nữ khác.”

“Người phụ nữ khác?” Cô giống như một con vẹt, ngơ ngác lặp lại lời anh.

“Đó là má Tang vừa rồi.”

“Anh yêu cô ấy?”

“Cô ấy rất dí dỏm, vóc người lại đẹp, khi ôm cô ấy cảm giác thật ấm áp.”

“Ý của anh là lúc ôm em cảm giác rất lạnh phải không?” Cô hỏi, giọng nói lãnh đạm ngữ điệu không chút cảm xúc.

Anh lãnh khốc gật đầu.

Cô vùng mình một cái, đột nhiên đẩy anh ra.”Anh nói thật sao, Triệt?.”

“Ừ.”

“Cho nên gần đây anh nói tăng ca, thật ra đều đi đến quán bar để tìm cô ấy?”

“Đúng vậy.”

Cô không thể tin được. “Anh... anh... Anh không phải từng nói anh yêu em sao?”

“Vậy còn em thì sao?” Anh lẳng lặng hỏi lại cô. “Em có yêu anh không?”

Cô vẻ mặt sợ hãi, trả lời không được, ánh mắt trông bàng hoàng.

Tim anh như chùng xuống “Nếu cả hai chúng ta đều không yêu đối phương, thôi thì dứt khoát ly hôn đi. Em thấy như thế được không?”

Cô đông cứng tại chỗ. Trái tim cô lặng lẽ, vô thanh vô tức như bỏ vào hầm băng.

“... Được.” Cô cúi đầu đáp, đôi môi anh đào hé mở, không hiểu vì sao lại nở nụ cười tươi. “Chúng ta ly hôn đi!”

Cô dứt khoát đồng ý mà không chú ý, khi cô gật đầu thì trong mắt anh là bao nhiêu tối tăm khổ sở.

Đây là lần thứ tư cô bị người ta vứt bỏ.

Trời nhá nhem tối, Vũ Đồng ngồi dưới đất trong phòng bếp, hoảng hốt đỏ rực như máu từ ngoài cửa sổ chiếu vào thân ảnh cô. Bóng lưng cô đồ dài càng thêm đơn độc.

Cô ngồi tựa vào tủ bát, bưng ly nước lọc không có mùi vị gì, hoảng hốt đến xuất thần.

Người thứ nhất bỏ rơi cô, là mẹ cô. Bà đã cùng huấn luyện viên tập thể hình của mình bỏ trốn. Để năm đó khi cô mới 9 tuổi bị ném vào cơn giận dữ không thể chịu nổi của cha.

Bởi vì những hành vi không đoan chính của mẹ, cha thậm chí còn hoài nghi cô không phải là con gái ruột của mình, kiên quyết mang cô đi thử ADN.

May mắn cô là con gái ruột của cha, nếu không cô không dám tưởng tượng tương lai của mình.

Nhưng ngay cả khi đã chứng minh cô và cha quả thật có cùng huyết thống. Cha vẫn cực đoan như cũ không tin tưởng cô, luôn cho rằng cô được thừa hưởng di truyền của mẹ có tính lẳng lơ ong bướm, sớm hay muộn cũng có ngày sẽ gây tai tiếng cho Tô gia.

Ông kiểm soát cô rất nghiêm ngặt. Từ nhỏ đã không cho phép bất kỳ cậu bé nào tiếp cận cô. Cô tựa như nàng công chúa bị nhốt ở trên tháp cao, một thân một mình.

Cho đến khi học đại học, cô đã gặp ÂnVĩ Hào.

Anh đã chủ động tiếp cận cô. Có một lần cô đến công ty của cha. Theo như lời của anh vừa nhìn thấy cô đã bị choáng ngợp. Vì thế sau đó anh bắt đầu cuồng nhiệt theo đuổi cô.

Hai người dẫu cha cô, lén lút vụng trộm yêu nhau. Mà khoảng thời gian đó với cô thật sự là khoảng thời gian đầy màu sắc rực rỡ hiếm thấy trong cuộc sống vốn là toàn một màu xám ảm đạm.

Cô rất yêu anh, cũng biết rõ nếu cha mà biết nhất định sẽ chia rẽ hai người. Cô quyết định bỏ nhà ra đi đến nương tựa vào anh.

Anh nghe quyết định của cô, nhất thời kinh hoàng, khổ sở khuyên can cô mau mau rút lại ý niệm này trong đầu.

Lúc đó cô đã không hiểu vì sao Ân Vĩ Hào lại không chấp nhận đề nghị của cô. Sau này cô mới hiểu, anh nhìn trúng cô vì cô là người thừa kế của Tô gia. Nếu cô một mình trốn đi, đoạn tuyệt quan hệ cha con với cha thì gia tài bạc vạn chỉ sợ cũng sẽ không có phần của cô.

Anh đã phản bội cô, chủ động hàng phục cha cô. Anh đã không biết rằng ông cũng không vì vậy mà cảm kích, ngược lại còn đuổi anh ra khỏi công ty.

Về sau, Ân Vĩ Hào vẫn nghĩ hết tất cả mọi biện pháp tiếp cận cô. Còn cô dẫu lia ngó ý còn vương tơ long (vương vấn không dứt được). Cho đến khi công ty cha cô phá sản, ngày hôm đó ông cũng bị bệnh tim tái phát mà qua đời.

Cô đồng thời mất đi phụ thân cùng người yêu. Cả hai người đều mặc kệ bỏ rơi cô.

Lần này là lần thứ tư cô bị ném đi. Ngay cả khi cô đã ôn nhu sẵn sàng như vậy thế nhưng Ôn Triệt cũng vẫn không cần cô.

“Triệt, em đã sớm biết như vậy.” Cô cảm ly thủy tinh, thống khổ khàn giọng nói. “Em sớm biết rằng sẽ có một ngày anh cũng sẽ lại bỏ rơi em, em biết mà.”

Cô sớm đoán, một ngày nào đó anh cũng sẽ bỏ cô mà đi. Anh không thể vĩnh viễn ở lại bên cô, điều đó là không có khả năng.

“Em đã không nghĩ tới sao lại nhanh như vậy, anh đã không thể chịu được em.” Cô gục đầu xuống, hai má vùi sâu vào giữa hai gối, chân gập khúc như hình dấu hỏi.

Cô rất muốn khóc, một người phụ nữ bị chồng vứt bỏ có quyền được gào khóc một trận.

Nhưng cô lại không khóc được. Ngực đau thắt lại, mắt cay sè khô rát thế nhưng lại không chảy ra một giọt nước mắt nào.

Cô nghĩ nước mắt của mình có phải đã cạn hết vào cái buổi trưa quá ngọ, ánh mặt trời chói chang mà bạn bè xa lánh đó rồi hay không?.

Nước mắt của cô, có lẽ đã khô cạn rồi...

Kinh... cong...!

Tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, thức tỉnh suy nghĩ mông lung của Vũ Đồng.

Cô hoảng hốt ngẩng đầu, trong tâm trí nhất thời trống rỗng.

Kinh cong...kinh cong!

Tiếng chuông cửa kêu vang liên tiếp biểu lộ tâm trạng nôn nóng.

Là ai?

Cô xiêu vẹo đứng dậy, bởi vì ngồi dưới đất quá lâu, hai chân có chút ê ẩm tê dại.

Là Triệt sao? Anh ấy đã quay lại?

Cô bước thấp bước cao đi ra phòng bếp, đồng thời trấn tĩnh chính mình.

Không thể nào là Triệt. Từ sau đêm đề nghị ly hôn với cô, anh liền dọn hành lý ra ngoài ở. Hai ngày sau lên máy bay đi Tokyo, nói là có công tác bên đó.

Anh đã quay về Đài Loan? Anh đã thay đổi chủ ý, quyết định cho ... cuộc hôn nhân của hai người thêm một cơ hội?

Sẽ là như thế phải không?

Vũ Đồng hít vào một hơi thật sâu, làm chính mình dần xuống cảm xúc kích động. Nhưng khi mở cửa ánh mắt vẫn không khỏi lóe lên tia sáng hi vọng mong manh.

“Chị dâu! Là em.”

Là Tuyền Tuyền. Tim cô như chùng xuống.

Thì ra không phải Ôn Triệt mà là muội muội của anh ấy Ôn Tuyền.

Cô hơi hơi nhếch môi, thầm chế giễu chính mình.

Vốn là như vậy, cô còn mong đợi cái gì? Triệt là người mặc dù rất mềm mỏng, nhưng một khi đã quyết định, tuyệt đối sẽ không dễ dàng lay chuyển.

Ly hôn là kết quả mà anh đã suy nghĩ cặn kẽ, tuyệt đối sẽ không có khả năng thay đổi.

Cô còn trông đợi cái gì? Quả thực là buồn cười!

“Tuyền Tuyền, em sao lại đột nhiên đến đây?” Cô chào đón Ôn Tuyền giọng nói lại có thể thực bình thản đến vậy. Cô cũng thực bội phục khả năng diễn xuất của mình.

“Chị còn hỏi em tại sao tới? Chị!” Ôn Tuyền xông vào, vẻ mặt kinh ngạc. “Chị và anh thật sự đã ly hôn! Các người đã làm cái gì a?”

“Em đã biết?” Vũ Đồng nhẹ hỏi, xoay người đi về phòng bếp. “Muốn uống chút gì không? Trà, cà phê?”

“Em không muốn uống cái gì cả!” Ôn Tuyền không chịu nổi kêu lên: “Chị dâu! Chị làm sao còn làm ra vẻ không liên quan đến mình như thế? Chị không quan tâm sao?”

“Quan tâm cái gì?” Vũ Đồng lấy ra hộp đựng trà, chuẩn bị pha một ấm trà hoa hồng.

“Anh của em a!” Ôn Tuyền tựa vào cánh cửa phòng bếp. “Chị thật sự quyết định ly hôn với anh trai em sao?”

“Nếu không còn làm như thế nào? Ly hôn là do anh ấy yêu cầu.”

“Chị cũng có thể không đồng ý a! Anh em cũng là do nhất thời nản lòng. Anh ấy không phải thật tâm muốn vậy!”

“Em làm sao biết anh ấy là thật lòng hay là giả ý?” Vũ Đồng hỏi, âm điệu bình thản, nhưng lại lộ rõ ra chút ít châm biếm.

Ôn Tuyền nghe thấy, đôi mi thanh tú nhăn lại. “Chị không tin anh trai em?”

“Vấn đề không phải là tin hay không tin.”

“Vậy là cái gì?”

Vũ Đồng hít sâu một hơi, đổ nước sôi vào ấm thủy tinh. “Anh trai em đã yêu người phụ nữ khác.”

“Cái gì?!” Ôn Tuyền quá kinh ngạc.

“Anh trai em đã yêu người phụ nữ khác.” Vũ Đồng lạnh nhạt lặp lại một lần nữa.

“Chị nghi ngờ anh trai em ngoại tình?” Ôn Tuyền kinh ngạc nói. “Không thể có chuyện đó! Anh ấy không phải loại người sau lưng vợ, ở bên ngoài vụng trộm!”

“Không phải là nghi nghi, mà do chính anh ấy nói cho chị biết.”

“Là do chính miệng anh trai nói?” Ôn Tuyền càng khó mà tin được. Không lâu mới đây, trong phòng làm việc, anh đã thổ lộ tâm sự với cô. Bây giờ lại giống như đại đa số đám nam nhân kia đi tìm thú vui bên ngoài? Trong chuyện này nhất định có ẩn tình. Cô cố trấn tĩnh lại, đôi mắt trong vắt nhìn thẳng vào chị dâu. “Cho nên chị mới quyết định ly hôn với anh em?”

“Nếu anh ấy đã không còn yêu chị, chị cần gì phải quy lụy van xin anh ấy?” Vũ Đồng buồn bã nói.

“Anh ấy làm sao có thể không yêu chị?” Ôn Tuyền phản bác lại.

Tại sao lại không thể?

Vũ Đồng cười lạnh, quay đầu nhìn Ôn Tuyền với ánh mắt không đồng tình. “Anh trai em chưa từng thực sự yêu chị. Anh ấy cũng không phải vì yêu mà lấy chị.”

“Tại sao như vậy?”

“Bởi vì cha chị là ân nhân của anh ấy.”

“A?” Ôn Tuyền kinh ngạc kêu lên.

Vũ Đồng cười càng thêm mỉa mai, đôi mắt nhàn nhạt bị một lớp sương mù che kín. “Anh ấy nghĩ rằng chị cái gì cũng không biết. Thật ra chị biết hết. Trước kia anh ấy từng quen bạn gái tên là Triệu Vân An phải không?”

“Triệu Vân An? Ai a?” Ôn Tuyền hoàn toàn không biết.

“Là đồng nghiệp của anh ấy trong công ty. Cô ấy nói cho chị biết, Triệt vốn đang cùng cô ấy gặp gỡ. Từ khi anh ấy gặp chị đã chia tay với cô ấy vì vậy mà làm cổ thương tâm muốn chết.”

“Chị đang nói cái gì vậy? Chị dâu, em chưa từng biết trước đây anh trai em từng qua lại với một người bạn gái nào a!”

“Em đương nhiên không biết. Khi đó em đang học nội trú. Không có cơ hội gặp mặt cô ấy. Triệt cũng không phải ngay từ đầu đã yêu cô ấy. Hai người là cộng sự nhiều năm, thật vất vả bồi dưỡng quan hệ. Không ngờ chị lại xuất hiện làm Triệt phải chia tay với Triệu Vân An.”

“Vậy không phải chứng tỏ anh trai em yêu chị sao? Cho nên đã chia tay bạn gái hiện tại của mình.”

“Anh chị khi đó chỉ vừa mới quen, làm sao có thể nói có yêu hay không?” Vũ Đồng tự giễu nhếch môi, ánh mắt cũng ảm đạm, giọng nói thì dần trở nên khàn khàn. “Anh trai em sợ dĩ chia tay bạn gái, chẳng qua bởi vì anh ấy cảm thấy đã thiếu cha chị một món nợ ân tình. Anh ấy nghĩ phải chăm sóc chị thật tốt.”

“A?”

“Hơn nữa anh ấy là người rất dịu dàng, sẽ không còn cách nào khác khi nhìn thấy một cô gái yếu đuối cô độc một mình, cho nên mới cầu hôn với chị.”

“Chị...” Ôn Tuyền bất lực trừng mắt nhìn chằm chằm chị dâu. “Thì ra chị vẫn luôn nghĩ như vậy?”

“Chị vốn đã không biết.” Vũ Đồng càng bất đắc dĩ hơn so với cô. “Nếu như vào một năm trước chị không phải ngẫu nhiên gặp Triệu Vân An trên đường. Cô ấy chủ động nói cho chị biết chuyện này, mà trước giờ chị đã chẳng hề hay biết gì.”

“Không trách” Ôn Tuyền chợt hiểu ra. “Không trách chị cả năm nay bỗng nhiên trở nên kì lạ đến vậy, thì ra là thế.”

“Việc này, chị đã không muốn nói.” Vũ Đồng nhìn xuống ngấm ngấm tay cầm ấm trà không chủ đích. “Nhưng đã không còn quan trọng nữa, dù sao bọn chị cũng phải ly hôn.”

Vì phải ly hôn, cô cũng không cần tiếp tục khổ sở cất giữ bí mật này nữa. Dù sao đi nữa anh cũng sẽ bỏ rơi cô.

Vũ Đồng bỗng xiết chặt ấm trà trong tay, tim đau thắt từng cơn.

Do hơi nóng của trà bốc lên quá nồng ư? Hay vì cái gì mà cô cảm thấy trước mắt mờ lung nhìn không thấy rõ?

“Chị thật sự quyết định cứ để vậy ly hôn với anh trai em?” Ôn Tuyền vẫn không từ bỏ hi vọng.

Còn cái gì mà chưa từ bỏ ý định đây? Còn muốn gì mà cố sức bức bách cô như vậy?

Vũ Đồng đau đớn cắn chặt răng. “Chị không thể... tiếp tục níu kéo Triệt, không thể tiếp tục ích kỷ lợi dụng sự thông cảm của anh ấy nữa.”

Cô nên nhanh chóng trả tự do cho anh.

“Đồ ngốc!” Ôn Tuyền đột nhiên kêu lên. “Hai vợ chồng các người thật sự là một cặp đôi đại ngốc nghếch! Một người thì nói muốn trả tự do cho cô ấy, người còn lại thì nói không thể tiếp tục ràng buộc anh ấy nữa, thật sự là... Trời ơi! Em thật sự đã bị hai người làm cho tức chết rồi!” Gần như muốn điên lên rồi đây.

Vũ Đồng bị cô làm cho hoảng sợ.”Tuyền Tuyền, em bình tĩnh một chút.”

“Làm ơn đi! Người nên bình tĩnh là hai người đó?!” Ôn Tuyền mở mắt trừng trừng, nắm lấy bả vai Vũ Đồng, bắt buộc cô phải nhìn thẳng vào mắt mình. “Hãy nghe em nói đây. Chị dâu, chị thật sự không hiểu gì về anh trai của em cả.”

“Hả?”

“Nếu chị chịu khó giải thích thêm với anh em, quan tâm đến anh ấy nhiều hơn một chút thì chị sẽ biết rằng anh yêu chị, yêu sâu sắc đến mức nào.” Về mặt Ôn Tuyền thật sự rất nghiêm túc.

Vũ Đồng kinh ngạc. “Anh ấy... yêu chị?”

“Anh ấy đương nhiên là yêu chị! Nếu không làm sao anh ấy đối xử với chị tốt như vậy?”

“Chị đã nói rồi, anh ấy chỉ vì đền ơn...”

“Để báo ân!” Ôn Tuyền tức đến mức thậm chí lời thô tục cũng muốn nói ra. “Là cái đại ân to tát đến mức độ nào mà để cho anh ấy nhất định phải lấy thân báo đáp? Cha chị nhiều lắm cũng chỉ cho anh trai em một công việc mà thôi. Anh trai em làm việc chăm chỉ thì ông trả lương cho anh ấy vốn đã là chuyện hiển nhiên. Được rồi, coi như anh trai em có nghĩ Tô bá bá đúng là đại ân nhân của anh ấy thì ảnh cũng không nhất định phải cưới chị. Anh ấy có thể thuê giúp chị một căn hộ nhỏ, mỗi tháng cố định cấp cho chị phí sinh hoạt a, Như vậy cũng không phải là chăm sóc cho chị sao? Anh ấy hoàn toàn không cần phải kết hôn với chị!”

Nói như vậy dường như cũng rất có lý.

Vũ Đồng không khỏi giật mình sững sờ “Vậy anh ấy vì cái gì...”

“Chị còn chưa hiểu sao?” Ôn Tuyền dùng sức lắc cô. “Đó là bởi vì anh ấy yêu chị, cho nên mới cầu hôn với chị a!”

Không, cô không tin!

“Nếu anh ấy yêu tôi, vì sao bây giờ lại muốn ly hôn với tôi?” Cô khàn giọng lên án. “Vì sao muốn bỏ rơi tôi?”

“Bởi vì anh ấy quá yêu chị. Bởi vì anh ấy đã xem hạnh phúc của chị còn quan trọng hơn so với hạnh phúc của bản thân!”

“Chị không hiểu.”

“Chị đương nhiên không hiểu!” Ôn Tuyền trừng lớn mắt trách cứ, lông mày nhíu lại không hài lòng. “Trong hai năm qua chị rốt cuộc có bao giờ dùng trái tim mình để nghĩ đến cảm nhận của anh trai em không?”

Vũ Đồng ngơ ngẩn. Chẳng lẽ là lỗi là ở cô sao? Chẳng lẽ cô đã sai khi không hiểu rõ anh ư?

“Thực chịu không nổi hai người! Trái tim chỉ cần cởi mở, không phải mọi hiểu lầm sẽ càng nhanh cởi bỏ sao. Em mặc kệ! Chết lúc này phải đi theo em. Em nhất định phải để hai người đối mặt nói chuyện rõ ràng!”

Dứt lời, Ôn Tuyền cũng không quan tâm cô có đồng ý hay không, thẳng tay kéo cô đi ra cửa.

Ở một nơi khác, trong một quán bar Tống Nhật Phi đang léo nhéo nói với Ôn Triệt .

“Anh đã làm cái gì? Anh thật sự quyết định ly hôn với vợ?”

“Ừ.” Đối với sự kích động của Tống Nhật Phi, Ôn Triệt lại có vẻ quá mức bình tĩnh. Có lẽ trải qua một tuần suy ngẫm, tâm trạng đã tĩnh lặng rất nhiều.

Cầm trong tay anh là ly rượu Whiskey nhiều gấp đôi bình thường, vẫn liên tục không ngừng nhấp từng ngụm.

“Anh sẽ không thật sự làm vậy chứ?” Tống Nhật Phi không thể tin trọn mắt nhìn anh. “Ngượng thật, đã nhiều năm từ trước đến nay đây là trường hợp thất bại đầu tiên của tôi. Haizz, có phải anh thấy bản hiệu của tôi quá chói mắt mà có ý đập nát hay không?” Anh ta dẩy trán rên rỉ.

Ôn Triệt không để ý đến anh ta. Bản hiệu tự do yêu đương của con người này với anh không liên quan. Điều anh quan tâm là Vũ Đồng phải thật hạnh phúc.

“Tôi cho cô ấy cái cơ, cô ấy cũng đã đồng ý. Như vậy là tốt rồi, vì vậy... Không còn gì có thể tốt hơn.” Ôn Triệt lạnh nhạt nói, mắt nhìn chằm chằm vào cốc rượu.

Anh buông tay để cô có được tự do không còn bó buộc cô nữa. Để cho cô có thể theo đuổi hạnh phúc của riêng mình.

Như vậy, không còn gì tốt hơn, không phải sao?

Anh tự nhủ với bản thân nhưng không hiểu sao tim lại đau như vậy.

“Anh bỏ được?” Tống Nhật Phi phảng phất thấy được nỗi đau trong lòng anh, cau mày hỏi.

“Tôi phải bỏ được.” Anh nói giọng khàn khàn, gắng sức áp chế nội tâm đang cuộn cuộn dâng lên như sóng thủy triều. “Tôi đã nhận ra, cô ấy nếu ở lại bên cạnh tôi thì sẽ không có hạnh phúc.”

“Chẳng lẽ anh rời bỏ cô ấy, để cô ấy cô độc một mình thì cô ấy sẽ có hạnh phúc sao?”

“Ít nhất cô ấy có được tự do.” Ôn Triệt xụ mặt. “Cô ấy không cần ở trước mặt tôi sắm vai người vợ hoàn mỹ nữa, không cần vội vã làm mọi thứ để chiều chuộng tôi. Cô ấy có thể theo đuổi ước mơ của mình.”

“Ước mơ đó là gì?” Tống Nhật Phi hỏi thẳng thừng.

Ôn Triệt biến sắc mặt.”... Tôi không biết.”

Nếu biết, anh có lẽ sẽ hiểu được vì sao Vũ Đồng luôn không vui như vậy.

“Ai ~” Tống Nhật Phi thở dài. “Tôi đầu hàng, chịu thua. Anh với vợ của anh cả hai người đều kín như bưng. Ai mà hiểu được trong lòng các người rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì?”

Ôn Triệt không nói tiếng nào, xoay xoay ly rượu, như đang suy ngẫm điều gì.

“Thế nào, anh dự định sẽ làm gì tiếp theo?” Tống Nhật Phi chợt hỏi.

“Tôi mới từTokyovề. Tôi đã xem qua môi trường làm việc bên đó, cảm thấy được cũng không tệ lắm.” Ôn Triệt nhắm mắt lại. “Tôi có ý định chấp nhận thư đề bạt của cấp trên, đếnTokyonhậm chức.”

“Anh muốn rời khỏi Đài Loan?” Tống Nhật Phi trợn trừng mắt.

“Ừ.”

“Sẽ không quay lại sao?”

“Trong thời gian ngắn, sẽ không trở về.”

“Nói như vậy, hai người đã nhất quyết chia tay?” Tống Nhật Phi lắc đầu rồi lại thở dài. “Một đôi vợ chồng tốt đẹp như thế, lại làm cho đôi ngã chia ly, haizz...”

Ôn Triệt im lặng.

Trong quán bar bỗng nhiên cất lên giọng ca trầm ấm, sâu lắng đầy cảm xúc của người nam ca sỹ dưới ánh đèn màu mờ ảo biến hóa chập chờn.

I will always love you . Ôn Triệt sâu trong đáy lòng, lắng lắng nhớ tới lời bài hát.

Cho dù là cách xa hay ở gần bên nhau, anh sẽ vĩnh viễn yêu em. Có lẽ em không yêu anh, nhưng em không thể quên được anh yêu em.

Một tình yêu say đắm, cũng thật bi ai, nhưng đều là do anh đây tự nguyện.

Tiếng nhạc dừng lại, từ Microphone truyền đến tiếng sột soạt, tiếp theo là một giọng ca nữ trong trẻo cao vút cất lên.

Cũng là bài hát đó nhưng giọng cô hát có lẽ không êm tai như giọng ca sỹ. Giọng hát run rẩy của cô bắt ngờ vô tình lại lôi cuốn lòng người.

Ôn Triệt giật mình, bất ngờ liếc nhìn xuống phía sân khấu.

Một người phụ nữ toàn thân màu đen, ngồi một mình trên chiếc ghế màu bạc, tay nắm chặt lấy Microphone.

Không ai đệm nhạc cho cô. Cô chỉ xướng thanh, gục đầu, từ từ nhắm hai mắt. Cô giống đang để tang cho ai, rồi nhẹ nhàng cất lên tiếng hát.

Bài hát hát xong, mọi người đều nhiệt tình vỗ tay. Cô ngược khuôn mặt đỏ bừng lên, nhận lấy cốc rượu của một người đàn ông đưa tới, uống một hơi cạn sạch.

Cô đã uống quá nhiều.

Khuôn mặt xinh đẹp thanh tú kia đã bị nhuộm đỏ một dị thường. Ánh mắt người đàn ông lóe lên những tia sáng khác lạ.

Ôn Triệt toàn thân căng thẳng.

Anh trừng mắt nhìn về sân khấu, chằm chằm nhìn vào người đàn ông đang đưa tay về phía cô, còn cô lại lơ đãng cầm lấy.

Cốc rượu rơi xuống đất. Cả người cô gần như lọt thỏm trong lòng nam nhân kia.

“Tên kia hành động rất nhanh nha!” Tống Nhật Phi ngồi một bên tán thưởng. “Tiên hạ thủ vi cường, xem ra cô gái này đêm nay chạy không thoát khỏi nanh vuốt của anh ta.”

“Cậu nói cái gì?” Ôn Triệt quay đầu trừng mắt với anh, trong mắt mơ hồ bùng lên ngọn lửa.

“Anh làm ơn đừng tỏ ra đạo mạo nghiêm túc như vậy được không? Chuyện này rất tự nhiên a, cô nam quả nữ đến quán bar tìm đối tượng tình một đêm, loại người này rất nhiều a.”

“Ý của anh là, anh ta có ý đồ xấu với cô ấy?” Các ngón tay Ôn Triệt nắm chặt lại thành nắm.

“Còn phải hỏi sao? Anh cứ nhìn rồi biết, anh ta sẽ lập tức đưa cô ta ‘lên giường’ thôi.”

Tống Nhật Phi đoán không sai, người đàn ông thực sự ôm lấy cô đi ra ngoài cửa. Còn những vị khách khác dường như cũng không ngạc nhiên khi thấy chuyện kỳ quái, đã thu hồi tầm mắt tiếp tục cuộc chơi của riêng họ.

Không một ai cảm thấy một nam một nữ ôm nhau rời khỏi quán rượu có cái gì bất thường, cũng không có bất kỳ người nào có ý ngăn cản.

Không một ai bị kích động như anh.

Ôn Triệt bất ngờ đứng bật lên, thiếu chút nữa đẩy ngã cái bàn. Anh không để ý đến tiếng kêu kinh ngạc của Tống Nhật Phi, vội vàng chạy xuống dưới lầu.

“Này! Anh đi đâu vậy?”

Anh cũng không quay đầu nhìn lại, tiếp tục chạy đi.

Nhìn bóng lưng chạy nhanh như chớp kia, Tống Nhật Phi tuần mi nhíu lại, nhẹ nhàng cười lớn. Anh quay đầu nhìn xuống dưới lầu, nháy mắt mấy cái với cô gái đang trốn trong góc đồng thời đưa tay giờ biểu tượng ‘OK’.

5. Chương 5: Hàn Gấn

Ôn Triệt đuổi theo ra đến ngoài quán, ngạc nhiên phát hiện một phụ nữ mặc váy đen đang ngồi một mình trên cầu thang trước cửa quán, mà người đàn ông mới vừa rồi nắm tay cô kéo đi đã không còn thấy bóng dáng.

Anh ta đã đi đâu? Đi lấy xe sao?

Ôn Triệt hoài nghi, cũng không thèm đoán xem người đàn ông đó đã đi hướng nào, rón rén đến gần người phụ nữ, ngồi xuống cạnh cô.

Cô không nhận ra anh, vẫn ôm chặt đầu, hai hàng lông mày nhíu lại, dường như đang cố nén cơn đau buốt óc.

Tim anh thất lại. Rõ ràng là không biết uống rượu, vì sao phải uống nhiều như vậy? Cô tại sao lại tới nơi này làm gì? Từ trước đến giờ cô chưa bao giờ đặt chân đến những nơi như thế này.

“Vũ Đồng.” Anh khàn giọng gọi cô.

Nghe thấy tiếng anh gọi, toàn thân cô cứng đờ, chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt mơ mơ màng màng trong nháy mắt nhận ra anh, đau đốn ừng hòng.

“Có phải đầu rất đau không?” Anh đau lòng hỏi. “Haizz, em uống nhiều quá.”

Cô lắc đầu, đôi đồng tử lộ vẻ khó tin nhìn chằm chằm vào anh, thật lâu sau, mới giống như người đang nằm mộng mở miệng nói: “Anh thật sự đã đến đây. Em nghĩ Tuyền Tuyền chỉ muốn lừa em, không ngờ anh thật sự xuất hiện.”

“Tuyền Tuyền?” Ôn Triệt ngẩn người. “Em theo Tuyền Tuyền cùng đến sao? Con bé đâu rồi?”

“Em ấy?” Vũ Đồng chớp mắt mấy cái, nhất thời như nghe không hiểu anh hỏi cái gì, sau đó nhìn chung quanh, biểu hiện hoang mang. “Em ấy không thấy. Lúc nãy em ấy vẫn còn cùng uống rượu với em.”

“Hai em cùng nhau uống rượu? Em nói con bé đã ở trong quán sao?” Ôn Triệt nhíu mày, lo lắng em gái cũng bị người xấu quấy lấy, vội vàng đứng lên muốn vào trong quán tìm người, nhưng lại lo lắng cho Vũ Đồng. “Bây giờ em cùng đi vào với anh được không?” Anh đưa tay về phía cô. “Đợi chút nữa anh sẽ đưa cả hai em về nhà.”

“Không cần.” Cô mờ mịt lắc đầu. “Có người sẽ đưa em về.”

“Có người sẽ đưa em về?” Ôn Triệt giật mình, trong lòng lập tức bốc hỏa. “Em nói đến cái tên vừa mới đỡ em ra sao? Anh ta là ai vậy? Em quen anh ta sao?”

“Anh ta là ...” Vũ Đồng nhíu mi, thực cố gắng nhưng trong đầu lại trống rỗng. “Em quên rồi, anh ta có nói tên của mình, nhưng em đã quên rồi.”

“Người đàn ông ngay cả tên cũng không biết, vậy mà em dám để cho người ta đưa em về? !” Anh rất tức giận. “Em không sợ anh ta có ý đồ xấu với em sao?”

“Em ...” Cô nói không ra lời, hiển nhiên là do uống nhiều rượu nên đầu óc hoạt động không còn được linh hoạt.

“Em a,... haizzz!” Ôn Triệt vừa tức vừa lo lắng, lại không có cách nào với cô, đành phải lấy điện thoại cầm tay ra, bấm số của em gái. “Alô, Tuyền Tuyền hả? Em đang ở đâu?”

“Em? Ha ha ~” đầu điện thoại bên kia truyền đến tiếng cười giòn tan của Ôn Tuyền. “Em đang ở bên cạnh Nhật Phi.”

“Cái gì?” Ôn Triệt ngẩn ra, chỉ lát sau, lập tức tỉnh ngộ. “Thì ra hôm nay là do hai người các người xếp đặt để chúng ta vô tình gặp gỡ?”

“Đúng vậy. Hắc hắc.” Ôn Tuyền cười rất đắc ý. “Yên tâm đi, anh, em ở cùng với Nhật Phi, nên không có việc gì đâu. Chị dâu giao lại cho anh chiều cổ vậy!”

“Em... Haizzz, em a!” Ôn Triệt không biết nói sao với ý tốt của cô em gái này. “Được rồi, em chơi đủ thì về nhà sớm một chút, đừng ngu ngốc để cho người khác lợi dụng, biết không?”

“Làm ơn đi, anh, anh không tin tưởng Nhật Phi sao? Anh ấy không phải là loại người như vậy!”

“Hừ.” Ôn Triệt hừ lạnh một tiếng. Em gái của anh xinh đẹp đáng yêu, ai mà ngờ được tên kia có rắp tâm để ác ý trong mắt hay không? “Tóm lại em cẩn thận một chút, đừng về quá muộn.”

“Em biết rồi!”

Sau khi cúp điện thoại, Ôn Triệt kéo tay Vũ Đồng, vòng tay ôm cô vào trong ngực của mình. “Đi, anh đưa em về nhà.”

“Không cần phải vậy, có người ... “

Một ánh mắt giận dữ buồn bực chặn đứng lời Vũ Đồng, không để cô kịp nói xong. Đầu để mặc làn gió đêm thổi qua cô dường như cũng không say đến vậy, nhưng ánh mắt kia không hiểu sao làm cô đau đớn thêm.

Cô từ lúc nào đã được Ôn Triệt dìu lên xe, thật cẩn thận giúp cô cài dây an toàn, vững vàng chạy trên đường lộ.

“Muốn nôn thì nói cho anh biết một tiếng, anh sẽ lập tức dừng xe.” Anh khẽ giọng dặn, cô gật đầu.

Không khí trong xe thật im ắng, thật lâu cũng không ai chịu mở miệng, cuối cùng Ôn Triệt đành phải phá vỡ sự im lặng.

“Hôm nay, tại sao em lại uống nhiều rượu như vậy?”

“Đã uống... Rất nhiều sao?”

Anh im lặng liếc cô một cái. “Sau này đừng đến những nơi như vậy, các cô gái một mình đến Pub sẽ rất nguy hiểm.”

“Sẽ như vậy sao?”

“Những lúc chỉ có một mình ngàn vạn lần không nên đi, biết không?” Anh dặn dò cô giống như đang căn dặn muội muội của mình. “Nếu không rất có thể sẽ giống như đêm nay bị một tên đàn ông xa lạ quấy rối.”

“Anh ta chỉ vì có lòng tốt muốn đưa em...”

“Em còn không hiểu sao? Anh ta là có ý đồ xấu với em!” Ôn Triệt nhìn không được tăng cao âm điệu. “Anh ta không chỉ muốn đưa em về nhà, càng muốn nhảy thẳng lên giường của em, em hiểu chưa?”

Cô không nói một tiếng, chỉ thấy trong mắt cô hiện lên một chút ương bướng.

Cô mất hứng. Ôn Triệt âm thầm phì cười, anh biết mình nói chuyện giọng điệu có hơi thái quá, nhưng anh thật sự rất lo lắng.

“Vũ Đồng, em... Azz, em rất đơn thuần.” Anh nhìn thẳng kính xe phía trước, đôi mắt chột lóe tia âm u. “Em không biết trên đời này có rất nhiều hạng người, chỉ nhìn bên ngoài có lẽ không thể biết được đó có phải là người hiền lành hay không, có rất nhiều người mặt ngoài lương thiện nhưng tâm lại rất độc ác, không thể không đề phòng được.”

“Em cũng không phải trẻ con.” Cô lạnh lùng cãi lại. “Em biết nơi đó là nơi như thế nào.”

Ở trong lòng của anh, cô giống như một đứa trẻ mà anh thì không thể bỏ mặc được a.

“Vũ Đồng, anh chỉ lo lắng cho em ... “

“Nếu anh lo lắng cho em, vì sao lại ly hôn với em?” Cô hỏi quá thẳng thắn.

Anh trả lời không được, bất đắc dĩ liếc cô một cái. Khuôn mặt thanh tú của cô đang chậm rãi nhạt dần ửng đỏ, đôi mắt đỏ ngầu không thể che hết oán hận.

“Anh thật sự thích má Tang kia sao?” Cô chất vấn anh.

Anh im lặng, thật lâu sau, gật đầu.

Mặt cô biến sắc. “Anh thật sự quyết định ly hôn với em vì cô ta?”

Anh im lặng, mười ngón tay gắt gao nắm chặt vô – lăng.

“Em thật sự không đủ tiêu chuẩn làm vợ anh đến vậy sao? Anh vì sao không quan tâm đến em?” Giọng nói yếu ớt mơ hồ mang chút ghen ngào.

Anh kinh ngạc, bất ngờ quay đầu lại nhìn cô, sắc mặt của cô chẳng biết từ lúc nào đã tái nhợt, ánh mắt càng bình tĩnh cùng quật cường.

Là do anh nghe lầm ư? Cô làm sao có thể khóc? Cô đã từ rất lâu rồi không còn để lộ ra một chút tình cảm chân thật nào.

“Em tốt lắm, Vũ Đồng, thật sự tốt lắm.” Anh thở dài một tiếng.”Chẳng qua không phải em có ước mơ cần theo đuổi đó sao?”

“Em có ước mơ cần theo đuổi? Anh nói rõ một chút có chuyện gì vậy?”

Anh ngẩn ra.

“Nếu anh ly dị em, vì để em có thể theo đuổi ước mơ của mình, vậy anh hãy nói cho em biết rốt cuộc ước mơ đó là gì?” Cô thoáng kích động ép hỏi anh.

Anh làm sao biết được? Ôn Triệt cười khổ. Nếu anh có thể biết lý do làm cô không hạnh phúc, vậy thì cũng tốt.

Anh không hề nói gì nữa chỉ lẳng lặng lái xe. Ngoài cửa xe, mưa rơi xối xả, rào rào tạt tới tấp lên cửa kính.

Vũ Đồng tựa vào cửa kính xe, nhìn ra bên ngoài cửa sổ cơn mưa to đã nhanh chóng nhấn chìm mọi thứ bên ngoài. Trên tấm thủy tinh từ từ lan rộng ra một lớp sương mù khiến cô không còn nhìn thấy rõ.

Vài phút sau, xe chạy vào bãi đỗ xe ngầm, Ôn Triệt dừng xe, mở cửa ôm lấy Vũ Đồng dìu cô lên lầu.

Đến bên ngoài cửa, anh lấy chìa khóa ra giúp cô mở cửa, rồi để cô tự vào nhà còn mình thì vẫn đứng bên ngoài cửa.

“Trước tiên, em vào tắm rửa một chút, nhớ sấy khô tóc trước khi đi ngủ, biết không?” Giọng anh dặn dò trầm ấm.

“Anh không vào sao?” Cô đưa lưng về phía anh, u oán hỏi.

“Anh không vào.” Anh chưa sót lắc đầu.

Nếu một khi đi vào, anh có thể không có dũng khí đi ra nữa, mà sẽ ích kỷ giữ lấy cô trong cuộc sống của mình.

“Anh thật sự... Quyết định đi Tokyo công tác sao?”

“Ừ, cuối tuần sau sẽ chính thức đi.”

Điều này có nghĩa là, cô sẽ không bao giờ còn được gặp lại anh nữa. Thân mình Vũ Đồng chệnh choáng một chút, cô vội bám vào tường, giữ vững chính mình.

“Tạm biệt.” Ôn Triệt thì thầm nói. “Em nhớ保重.”

“Vâng, anh cũng vậy.”

“Vậy anh đi trước.”

“Dạ.” Cô vẫn như cũ đưa lưng về phía anh.

Ngực anh nhói đau, quay đầu, sải bước rời đi.

Ầm ầm!

Ôn Triệt mới xuống đến tầng một, còn chưa kịp bước ra khỏi thang máy xuống bãi đỗ xe, liền nghe thấy tiếng sấm sét vang lên.

Tiếp theo ngoài trời chợt lóe lên một lần chớp trắng xanh thật hãi hùng, sau đó là hàng loạt tiếng sấm nổ kinh người.

Tiếng sấm mùa xuân từng đợt vang lên, theo mưa rền gió dữ không ngừng đổ xuống nơi này.

Không xong! Ôn Triệt máu toàn thân đông cứng, một dự cảm bất an xoáy sâu trong lòng anh.

Vũ Đồng sợ nhất là sấm sét. Bình thường chỉ cần đột nhiên sét đánh một cái, liền sợ tới mức khiến cô hoảng sợ giật thót cả người, huống chi là hôm nay trên trời sét đánh mãi không dứt như vậy.

Như vậy sẽ dọa cô sợ ngây người đi?

Ôn Triệt rùng mình, quay lại thang máy đi thẳng lên lầu.

Anh đi đến bên ngoài cửa chính, ngạc nhiên phát hiện cửa vẫn chưa khóa lại chỉ được khép hờ. Trong phòng tối đen đèn cũng chưa được bật lên.

“Vũ Đồng, Vũ Đồng!” Anh xông vào trong phòng, lo lắng cất tiếng gọi: “Em có trong nhà không? Em ở nơi nào?”

Không có tiếng trả lời, sự tĩnh lặng bao trùm như bài sơn đảo hải đánh úp tới, đẩy anh rớt xuống vực sâu.

“Vũ Đồng! Em lên tiếng đi, em có trong nhà không?” Anh gấp đến độ tim đập gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh ở bên trong nhà tìm kiếm khắp nơi, mở hết cánh cửa này đến cánh cửa khác, cuối cùng ở trong phòng bếp phát hiện một bóng đen.

Cô lẳng lặng trốn vào trong góc, ngồi dưới đất tựa vào tủ bát, cả người giống một bức tượng không có nhúc nhích.

Anh thở phào một hơi. “Vũ Đồng, em làm sao vậy? Em không sao chứ?”

Cô lặng yên.

“Làm sao không bật đèn một mình trốn ở chỗ này? Em không sợ bóng tối sao?” Anh giả vờ thoải mái hỏi, đồng thời tìm cách bật đèn lên.

Lúc này, một lần chớp lóe lên đột ngột từ ngoài cửa sổ, soi sáng khuôn mặt cô.

Anh bỗng chốc giật mình.

Gương mặt tái nhợt như pho tượng kia, đọng đầy hai hàng nước mắt, từng giọt lệ trong suốt long lanh, đang lặng lẽ lăn dài.

Anh như bị đóng băng tại chỗ, không thể thở, thậm chí ngay cả đầu óc cũng không thể suy nghĩ điều gì.

Đây là làm sao? Cô ấy khóc sao? Cô ấy thật sự... đã khóc?

Đau, giống như từng vòng dây thừng to đang trói anh, xé rách anh ra. Anh run rẩy đưa ngón trỏ lên vài lần cũng không có cách nào bật được công tắc, thật chặt vật, mới mở được đèn lên.

“Vũ Đồng, em không phải là...” Trời ơi! Giọng anh nói run run. “Em có phải rất sợ hay không? Đừng sợ, chỉ là sét đánh thôi mà, không có gì phải sợ.”

Anh ngồi xuống, nhẹ nhàng nắm chặt lấy bả vai cô, dịu dàng an ủi cô. “Đừng sợ, có anh ở đây.”

Cô nhìn anh, ánh mắt dờ dẩn.

Cô sợ quá đến ngớ ngẩn rồi sao?

Anh đau lòng không thôi, vừa nhìn thấy ánh mắt cô như thế liền thất kinh, mất một lúc lâu mới lấy lại được bình tĩnh, đóng vai trò người bảo vệ cô.

“Chỉ là sét đánh mà thôi.” Anh ngồi xuống bên cô, ôm cô ép sâu vào trong ngực mình. “Sẽ nhanh trôi qua thôi, đừng sợ.”

“Anh đừng...” Những ngón tay thon dài nhỏ nhắn nắm lấy vạt áo anh, giọng nói lí nhí của cô giống như tiếng con mèo nhỏ đang nức nở. “Đừng bỏ lại em, đừng để em lại một mình.”

“Anh sẽ không.” Anh vỗ về trấn an cô. “Anh sẽ ở lại đây với em.”

“Đừng đi, anh đừng đi.” Cô hoảng loạn cầu xin anh.

“Đúng, anh không đi. Ở ngay đây, anh sẽ không đi.”

Nghe lời nói cam đoan của anh, thân hình mảnh mai mềm mại của cô bắt đầu run rẩy. Anh cúi đầu, hoảng sợ phát hiện cô thực sự đang khóc.

Nắm lấy áo anh, rúc sâu vào trong ngực anh, cô khóc giống như một đứa trẻ tìm không thấy người thân, khóc đến mức tim anh như muốn vỡ tan thành từng mảnh.

“Sét đánh a, em không muốn ở nhà một mình, mẹ không cần em, cha cũng không cần em, không có ai... cần em.” Cô nghẹn ngào thương tâm.

Trong trí nhớ lúc này đã lẫn lộn thời điểm, cô quên mất mình là một người phụ nữ đã kết hôn, còn nghĩ mình chỉ mới 9 tuổi. Năm đó cô là đứa trẻ bị mẹ bỏ rơi.

“Vũ Đồng!” Ôn Triệt kinh hãi, không ngờ người phụ nữ anh yêu, đang được anh ôm trong ngực, thực ra vẫn luôn bị mắc kẹt ở trong mê cung như vậy.

“Triệt, Triệt...” Cô bỗng nhiên ngược khuôn mặt đầm lệ bi thương nhìn anh hoang mang. “Em có phải là người không xứng đáng được yêu thương hay không? Vì sao mọi người đều không cần em?”

“Không phải, không phải như vậy, em hãy nghe anh nói, Vũ Đồng...” Anh cố gắng an ủi cô nhưng cô dường như vẫn không để lọt vào tai, một mình đang giãy dụa trong hố sâu tuyệt vọng.

“Cha nói, sẽ không có một ai yêu em. Cho dù có người thích em, cũng chỉ vì muốn tiền của em. Ông ấy nói rất đúng, bọn họ chỉ muốn tiền của em. Lúc em không có tiền, bọn họ ngay lập tức sẽ bỏ mặc em.”

Cô đang nói đến Ân Vĩ Hào đã phản bội tình cảm của cô sao?

Tim Ôn Triệt co thắt đau đớn. Anh từ lâu đã nghe nói về Ân Vĩ Hào. Trước lúc nhà cô bị phá sản đã bắt cả hai tay, đồng thời cùng lúc qua lại với cô và cô thiên kim tiểu thư giàu có kia, đợi cho đến khi nghe nhà cô phá sản, liền hoả tốc hướng vị thiên kim kia cầu hôn, vứt bỏ cô không thèm để ý.

“Ngày đó em vẫn luôn gọi điện thoại đến tìm anh ta, thế nhưng anh ta lại không chịu nhận điện thoại của em. Sau này em nghe nói anh ta về quê ở Đài Trung, em đã đến tìm liền bị anh ta đuổi đi. Anh ta nói anh ta muốn kết hôn với Nhã Tinh. Anh ta nói anh ta không yêu em. Ha ha, ha ha, ha ha ha.....”

Nói đến đây cô đang khóc nức nở bi thương bỗng nhiên biến thành tràng cười trào phúng mỉa mai. Cô cười không ngừng khiến toàn thân anh không lạnh mà rét run.

“Đừng như vậy!” Anh khó chịu nâng mặt cô lên. “Đừng như vậy, Vũ Đồng.”

“Triệt, vì cái gì ngay cả anh cũng không cần em?” Cô dừng cười, khàn giọng hỏi: “Tuyền Tuyền nói anh yêu em. Cô ấy gạt người! Nếu anh thật sự yêu em, vì sao lại ly hôn với em? Vì sao mặc kệ bỏ rơi em?”

“Anh...” Giọng nói của anh như nghẹn lại, trái tim anh hoảng hốt.

Anh có phải đã làm sai rồi hay không? Anh dường như... phạm phải tội ác tày trời.

“Triệt, em vẫn cho rằng, thế giới của em đã bị phá hủy vào hai năm trước. Em đã cho là em sẽ không bao giờ ... còn có thể bị cảm giác đau đớn như vậy được nữa. Nhưng mà em... vẫn đau quá, đau quá, em thật sự khổ sở.” Cô rầm rút khóc đến không thở nổi.

“Em từ bỏ! Loại cảm giác này thật là khủng khiếp, em từ bỏ. Cho dù em làm vậy thì có được ích lợi gì? Vẫn sẽ không có ai cần em, vẫn sẽ không có người nào yêu em, không một ai...”

Cho nên, cô sợ dĩ kiên trì ở trước mặt anh sắm vai một người vợ đáng yêu hoàn mỹ, đều là bởi vì sợ anh sẽ không cần cô nữa sao?

Ôn Triệt kinh hoàng, không thể tin được trừng mắt nhìn vào khuôn mặt trắng nhợt thối khổ của cô.

Cô bất kể sống giả tạo, yêu cầu hết thấy mọi việc đều phải thập toàn thập mỹ, không có chút sai sót, không phải vì báo ân, không phải vì cảm kích anh đã bảo bọc và giúp đỡ cô, mà vì sợ anh vào một ngày nào đó sẽ giống như những người khác vứt bỏ cô.

Người phụ nữ này thật đáng thương cũng thật sự ngu ngốc a! Anh rốt cuộc đã làm gì với cô thế này? Anh thậm chí đối lại cảm giác bất an của cô là đòi ly hôn?

Anh đã làm tổn thương sâu sắc đến trái tim mỏng manh yếu ớt của cô!

“Thực xin lỗi, Vũ Đồng, là anh đã sai rồi. Anh hoàn toàn nhầm lẫn, là do anh không tốt, anh không nên nói muốn ly hôn em. Anh thật sự không nên nói như vậy.” Anh hốt hoảng, vội vàng nói lời xin lỗi.

Cô lại giống như không hiểu anh đang nói cái gì, chỉ có hoang mang, hai mắt vô thần nhìn anh. “Triệt, em có phải không xứng đáng được yêu hay không?”

Anh chợt sợ hãi.

Vũ Đồng đã khóc một trận thật thỏa mãn.

Từ rất lâu rồi cô chưa hề được khóc, lúc này đây trong đêm tối sấm sét giăng đầy trời, nước mắt cô chảy ra giống như dòng thác lũ, càng lúc càng chảy ra không ngừng.

Ôn Triệt rất lo lắng, nhưng cũng không kém vui mừng.

Bất kể như thế nào, đây là lần đầu tiên cô thể hiện tình cảm chính mình, cho dù là khóc rống cũng tốt. Ít nhất nếu khóc ra được thì những phiền muộn bức bối cũng theo ra luôn không còn vương vấn ở trong lòng.

Anh chỉ ôm lấy cô, ôn nhu an ủi cô, chờ đến khi cô khóc mệt rồi, dụ cô đi tắm rửa, thay áo ngủ rồi ôm cô chìm vào giấc ngủ.

Cô rất nhanh liền thiếp đi, hơi thở trầm ổn, lông mi dài xinh đẹp khép lại buông rũ.

Anh nhìn cô, hơi chút mỉm cười, hơi chút ưu thương, nội tâm có trăm mối ngổn ngang.

Không biết qua bao lâu, anh mới mơ màng thiếp ngủ, nhưng vừa mới chợp mắt một lúc, anh lại bị một loạt tiếng động rất nhỏ làm cho bừng tỉnh.

Anh mở mắt ra, giống như mọi lần trước đây vào nửa đêm chợt tỉnh giấc, dò dẫm bên cạnh giường.

Quả nhiên là trống không. Cô lại không ở bên cạnh anh.

Tìm anh căng thẳng, quay đầu, lẳng lặng tìm kiếm thân ảnh của cô. Cô ngồi dựa vào thành giường, ngược đôi con mắt trong suốt hốt hoảng đến xuất thần nhìn anh.

“Làm sao vậy? Vũ Đồng.” Anh trầm giọng gọi cô. “Ngủ không được sao?”

Cô không trả lời, chỉ mãi miết nhìn anh.

“Em không thích anh ôm em ngủ sao?” Anh ngồi dậy, tránh ra một phần lớn giường, ngực mơ hồ âm ỉ đau. “Nếu không thích, anh sẽ không ôm em, em lên đây đi.”

Cô vẫn không nói lời nào tay run rẩy vươn lên.

Anh nhẹ nhàng cầm lấy tay cô, lòng bàn tay cô rồi đến cả người cô lạnh ngắt mềm mại run rẩy từng hồi

Lúc sau, cô mở to mắt, đáy mắt đã tản đi lớp sương mù lóe ra tia sáng vui sướng. “Anh vẫn còn ở đây, anh vẫn không bỏ đi.” Cô khàn giọng thầm thì: “Anh không có bỏ lại em.”

Anh bỗng nhiên giật mình, tâm trí hoàn toàn tỉnh táo.

“Anh vẫn còn ở nơi này, anh chưa đi mất.” Cô nói khẽ, đôi môi phẫn hồng đã nhợt nhạt, gương cười.

Tim anh đập như trống trận, kéo cô lên giường, giữ lấy bả vai cô, chăm chú nhìn cô kinh ngạc. “Vũ Đồng, trước đây em luôn nửa đêm thức giấc, là vì sợ anh bỗng nhiên biến mất sao?”

Cô chỉ mỉm cười.

Anh cảm thấy hốt hoảng.”Có phải như vậy hay không? Vũ Đồng, em nói cho anh biết đi, có phải như vậy hay không?”

“Mọi người cũng đều bỏ đi hết rồi.” Cô thì thào nói, si ngốc nhìn đáp lại ánh mắt hoảng sợ của anh. “Mọi người đều sẽ bỏ rơi em. Em rất sợ anh cũng sẽ như vậy, em muốn tận mắt nhìn thấy anh.”

Quả nhiên như vậy!

Ôn Triệt toàn thân đông cứng, đầu óc nhất thời trống rỗng.

Đã hai năm qua, vô số lần ban đêm, cô ngồi dưới đất không chịu ngủ, thì ra đều bởi vì sợ hãi anh bỗng nhiên ra đi bỏ lại cô .

Còn anh đã thế, còn hiểu lầm cô vì chán ghét phải ở lại bên cạnh anh, mà lầm tưởng rằng cô cự tuyệt để anh ôm vào lòng.

Anh luôn tự cho là mình đúng! Vì cái gì tới bây giờ anh vẫn không nghiêm túc nhìn thẳng vào trái tim bị thương tổn của cô? Vì cái gì anh không chú ý thấy sự cô đơn tịch mịch của cô đây?

Anh thật khoác lác khi nói yêu cô!

“Cô nàng ngốc nghếch, sao em lại ngốc như vậy?” Anh đau lòng ôm lấy cô, hốc mắt phiem hồng. “Anh hứa với em, anh sẽ không đi, vĩnh viễn sẽ không rời khỏi em.”

“Thật vậy không?” Cô không dám tin.

“Thật sự.” Anh thận trọng gật đầu, tình cảm trong lòng từng chút từng chút một tuôn trào, đối với cô vô hạn nhu tình. “Chỉ cần em còn cần đến anh, chỉ cần em không chê anh phiền nhiễu, anh vĩnh viễn sẽ ở cạnh em, vĩnh viễn ở cùng một chỗ với em.”

Dù cho cô có không yêu anh thì đã sao?

Cô không cần phải yêu anh, cũng không cần đền ơn anh.

Anh không quan tâm, cô yêu cũng tốt, không yêu cũng tốt, biết được tình cảm sâu sắc của anh hay không cũng được, anh đều không quan tâm.

Chỉ cần cô còn cần đến anh, anh vĩnh viễn sẽ không rời bỏ cô.

“Anh chưa bao giờ biết, thì ra em đã luôn lo lắng như vậy, thì ra trong lòng em luôn luôn sợ hãi.” Anh ôm cô thật chặt, sợ rằng nếu không nhanh bảo bọc, cô sẽ bị tổn thương thêm lần nữa. “Anh thật sự không xứng làm chồng em, thật không xứng nói lời yêu em. Ngay cả việc em đang sợ hãi cái gì anh cũng không biết.”

“Triệt.” Cô nhẹ giọng gọi anh.

Mà anh bị tiếng gọi như vậy bất giác làm trái tim đau nhói.

Cô không yêu anh, có lẽ là bởi vì cô đã mất đi dũng khí làm vợ. Cô lần lượt bị phản bội, lần lượt bị vứt bỏ. Cô đã rất kinh hoàng, cô sợ lại thêm một lần nữa bị đau khổ .

Trước khi vết thương của cô còn chưa hồi phục, anh không nên cố chấp đòi hỏi tình yêu của cô. Việc anh nên làm là giúp cô chữa lành vết thương, giúp cô thoát khỏi mê cung trùng điệp sương mù đã khóa chặt trái tim cô .

“Triệt, anh còn muốn em sao?” Cô thật cẩn thận hỏi anh.

“Anh muốn! Anh đương nhiên muốn, luôn luôn muốn.” Anh lo lắng trả lời, lo lắng nâng... gương mặt cô lên, dùng ở đôi mắt mê hồn của cô.

Cô không biết, anh đã sớm bị đôi mắt này chinh phục. Từ lần đầu nhìn thấy cô, bắt đầu từ hôm đó, anh đã hoàn toàn thần phục dưới ánh mắt mơ màng xuất trần này rồi.

Khi đó cô dùng đôi mắt xa xôi hờ hững nhìn anh. Anh cảm giác trước mặt mình đúng là nữ thần nơi trần thế mà ngẫu nhiên anh có cơ hội nhìn thấy được.

Mà đêm nay, cô dùng ánh mắt mông lung lạc đường này nhìn anh khiến anh đau lòng không thôi, thế nên quyết tâm dù bất luận sẽ trả bất cứ giá nào cũng phải đem cô quay về.

“Còn Má Tang phải làm sao bây giờ? Anh không phải từng nói, ôm cô ấy cảm giác thật ấm áp sao?” Cô tủi thân uất ức hỏi anh, đôi mắt nhàn nhạt phấp hờ, như lại muốn khóc.

“Anh là đồ dần, là anh nói hươu nói vượn.” Ôn Triệt tự giễu, giờ khắc này hận không thể tự tát vào mặt mình một bạt tai. “Cô ấy thật ra là bạn thân của Jerry. Anh nhờ cô ấy tới giúp anh diễn trò, anh chỉ muốn làm cho em nghĩ rằng anh đã yêu người phụ nữ khác.”

“Vì sao?” Cô không hiểu.

“Bởi vì anh nghĩ rằng chỉ duy nhất cách đó mới làm cho em có thể an tâm rời khỏi anh.” Anh chán nản nói. “Anh không nghĩ rằng mình đã hiểu lầm, mọi chuyện hoàn toàn không phải như anh đã nghĩ.”

Cô chần chờ nhìn anh, như là để tiêu hoá hết lời anh nói, trong đó có vài phần là thật, vài phần là dối cô.

“Người anh yêu là em.” Anh sâu lắng tỏ tình. “Luôn luôn cũng chỉ có mình em.”

Cô ngơ ngác nước mắt chảy dài.

“Em lại khóc nữa rồi.” Anh giúp cô lau nước mắt, sâu lắng thở dài. “Đêm nay, em đã khóc quá nhiều rồi.”

“Em rất hạnh phúc.” Cô yếu ớt nói, đáy mắt còn long lanh nước mắt, đôi môi nở nụ cười tươi. “Tối nay, em đã rất hạnh phúc.”

Anh động tâm chăm chú nhìn nụ cười chân thành của cô, suýt nữa không kiềm chế được xúc động muốn hôn lên đôi môi anh đào mềm mại kia.

Không ngờ cô đã chủ động tiếp nhận anh, nhẹ nhàng hôn lên hai má anh.

“Triệt.” Cô mềm mại nói nhỏ vào bên tai anh: “Cám ơn anh vẫn còn cần em.”

Anh kinh sợ, trái tim như vỡ thành mảnh nhỏ.

6. Chương 6: Đạo Chợ Đêm

“Cho nên anh đã quyết định không ly hôn với chị dâu?”

Ôn Tuyền nghe được tin tốt này, ánh mắt như phát sáng, thiếu chút nữa không kiềm chế được mà hét to, nhảy cẫng lên ngay ở văn phòng Ôn Triệt. Nhưng cô chỉ nhào về phía anh trai, cho anh một cái ôm thật chặt. “Làm vậy mới đúng! Anh, cả hai người rõ ràng đều rất quan tâm đến nhau, làm sao đến mức phải ly hôn đúng không? Như vậy mới đúng a!”

“Xem em vui vẻ chưa kia!” Ôn Triệt chọc ghẹo ngắm nhìn em gái, thấy cô thiệt tình vì mình mà vui sướng, trong ngực như có dòng nước ấm áp chảy qua.

“Đương nhiên là vui vẻ rồi! Người ta rất lo lắng cho anh, chỉ mong anh được hạnh phúc thôi.” Ôn Tuyền nhún nhảy nhõng nhẽo.

“Anh biết.” Ôn Triệt xoa xoa đầu cô. “Anh cam đoan lần này nhất định sẽ giải quyết tốt các vấn đề giữa anh và Vũ Đồng, sẽ không tiếp tục né tránh nữa.”

“Ừ, vậy là tốt nhất.” Ôn Tuyền dùng sức gật mạnh đầu, lui ra khỏi ngực anh trai, rồi như chợt nhớ ra điều gì nhìn anh một lúc và nói “Đúng rồi, anh, anh có từng quen một người bạn gái có tên là Triệu Vân An không?”

“Vân An?” Ôn Triệt thoáng sửng sốt. “Làm sao mà em biết được cô ấy?”

“Như vậy thực sự là có người phụ nữ này.” Ánh mắt Ôn Tuyền trông rất bối rối. “Chị dâu nói vào một năm trước, chị ấy đã gặp Triệu Vân An ở trên đường. Người đàn bà kia đã trách cứ chị ấy đoạt mất anh, còn nói, nếu không phải bởi vì chị dâu, chắc chắn anh sẽ ở cùng một chỗ với chị ta.”

“Cái gì?” Ôn Triệt thật sự không ngờ. “Có việc này sao?”

“Chị dâu vẫn luôn tự trách bản thân. Chị ấy luôn cảm thấy mình đã phá hoại tình yêu của anh. Chị ấy cho rằng anh chỉ vì trả nợ ân tình của chú Tô, nên mới quyết định cưới mình.”

“Cô ấy nghĩ như vậy?”

“Em nghĩ có thể cái cô Triệu Vân An kia đã truyền cho chị ấy cái tư tưởng này đi.” Ôn Tuyền trầm ngâm nói.

Ôn Triệt kinh hãi giật mình, không ngờ vợ mình và bạn gái cũ đã từng gặp mặt nhau, càng không ngờ được cuộc trò chuyện giữa hai người lại như vậy.

Anh ảo não nhíu đôi lông mày. “Vân An cô ta... Ai, cô ta thật sự quá lắm lời.”

“Em nghĩ chị dâu đã tin là anh không yêu chị, nghĩ là anh bởi vì thương hại nên mới cưới mình. Do đó sau này chị ấy mới trở nên kì lạ như vậy. Chị ấy luôn lo lắng rằng một ngày nào đó anh có thể sẽ hối hận mà bỏ đi mất.” Ôn Tuyền nói ra suy nghĩ của mình

“Anh biết.” Ôn Triệt gật đầu đồng ý, khước miệng nhếch lên đầy chua xót. “Bây giờ, anh đã hiểu ra cô ấy đang lo sợ điều gì.”

“Hai người cần phải trao đổi với nhau nhiều hơn á!” Ôn Tuyền nghiêm túc dặn dò anh trai. “Hãy rộng mở trái tim mình ra, không được giống như lúc trước cả hai đều không thèm lên tiếng, khiến cho hiểu lầm càng ngày càng nhiều thêm.”

“Anh biết rồi. Cám ơn em, Tuyền Tuyền, lần này nhờ em mà anh đã hiểu rõ mọi chuyện. Nếu không anh thiếu chút nữa đã vượt mất chị dâu của em rồi.” Ôn Triệt thật cảm kích em gái mình.

“Biết được là tốt rồi.” Ôn Tuyền hờn dỗi đập vào ngực của anh. “Hứ, anh đó thân làm anh trai thì cũng đừng có khiến cho em gái phải lo lắng ngược lại chứ.”

“Vâng, rất cảm ơn em.” Ôn Triệt nhéo nhéo chiếc mũi thon của muội muội. “Giúp anh cảm ơn Tổng Nhật Phi luôn.”

“Đừng khách sáo như vậy!” Ôn Tuyền phát phát tay. “Chúng ta là anh em tốt, nói cái gì mà cảm ơn với không cảm ơn?” Cô dừng một chút, quan tâm hỏi: “Đúng rồi, vậy anh còn dự định đến Tokyo không? Hay là định đem chị dâu đi cùng luôn phải không?”

“Anh cũng vừa mới nói chuyện với Jerry. Anh sẽ không đi nữa.” Ôn Triệt chậm rãi đáp lại.

“Không đi? Như vậy có được không? Anh sẽ bỏ qua cơ hội thăng chức? Làm Phó chủ tịch vùng Viễn Đông đó nha.”

“Anh muốn dành nhiều thời gian ở bên Vũ Đồng hơn, giúp cô ấy vượt qua mọi việc.” Anh chân thành nói. “Thăng chức hay không cũng không quan trọng. Trước đây chính vì anh dành quá nhiều thời gian cho công việc, nên mới bỏ bê cô ấy.”

“Cho nên bây giờ bà xã là ưu tiên số một sao?” Ôn Tuyền chế nhạo anh.

Ôn Triệt không để tâm, chỉ thản nhiên mỉm cười. “Đúng vậy.”

Cô đã làm gì?

Vũ Đồng khuôn mặt tái nhợt hốc hác nhìn trừng trừng vào gương với một đôi mắt sưng phù.

Cô thậm chí còn khóc lóc van xin anh ở lại, thực sự là đã khóc trước mặt anh ấy!

Trời ơi! Anh ấy sẽ nghĩ như thế nào đây?

Anh có thể sẽ cảm thấy cô thật là phiền phức, thật là vướng víu hay không? Anh đã thật vất vả mới thoát khỏi cô để có được cuộc sống mới. Cô lại cố sống cố chết quẩn lầy anh.

Đêm qua anh ôm cô có phải chỉ để an ủi cô? Bởi vì cô khóc, bởi vì cô quá yếu đuối. Anh đã cảm thấy không đành lòng, cho nên mới dịu dàng an ủi cô?

Anh thật ra... vẫn mong muốn rời khỏi cô, phải không?

“Cái đồ ngốc này! Tô Vũ Đồng, mày đã làm gì?” Cô đang bưng bưng trách mắng cô gái xinh đẹp trong gương. “Sao người có thể lợi dụng lòng trắc ẩn của anh ấy đối với mày. Người cho là anh ấy thật sự yêu người sao? Không anh ấy chỉ đang thương hại người mà thôi!”

Lúc này như chợt hiểu ra, bỗng dưng toàn thân Vũ Đồng run lên. Cô bấu vào cạnh bàn trang điểm bằng gỗ đàn hương bên cạnh, mười đầu ngón tay cũng trở nên trắng bệch.

Tại sao cô luôn nghĩ mình đã lợi dụng sự ôn nhu của anh? Anh thật sự có thích cô không? Có thật sự yêu cô không? Hay chỉ có lòng trắc ẩn còn mạnh hơn cả thích, lòng biết ơn còn mạnh hơn cả tình yêu?

Anh đối với cô, thật sự đúng như lời Tuyền Tuyền nói là rất yêu cô sao?

Hoặc thực sự có thể là không phải...

Anh đối với cô, thật sự đúng như lời Tuyền Tuyền nói là rất yêu cô sao?

Hoặc thực sự có thể là không phải...

Đình – đoong!

Tiếng chuông cửa vang lên làm cô hoảng sợ, sau một lúc thất thần, đột nhiên xoay người lao nhanh ra ngoài.

Cửa mở, đứng bên ngoài chính là Ôn Triệt với thân hình rắn rỏi, mạnh mẽ, vững chãi, anh nhìn cô chăm chú, miệng nở nụ cười thật ấm áp.

Trái tim cô rung lên mãnh liệt, loạng choạng như muốn ngã.

“Anh, anh đã về.” Cô quýnh quýnh mở cửa, giọng nói run run. “Anh thật sự đã trở về.”

“Sắc mặt của em thoát nhìn không được tốt lắm.” Anh vào cửa, cẩn thận quan sát cô. “Em không nghỉ ngơi sao? Không phải cả ngày đều suy nghĩ lung tung chứ?”

“Em... Em không có a.” Cô vội vàng chối biến, cố chấp trưng ra một chút ý cười.

Anh không ngu ngốc đến nỗi bị lừa, đáy mắt vụt qua một tia đau lòng. “Ăn cơm chưa? Có đói bụng không?”

“Đói?” Vũ Đồng ngơ ngác, trong nhất thời như thể không thể hiểu được chữ này có nghĩa là gì. Một lúc sau cô giật mình hoảng hốt. “Không xong! Em làm sao lại có thể quên nấu cơm. Aizzz, em đang làm gì thế này?” Cô lăm lăm cắn nhai tự trách, vội vàng xoay người. “Anh chờ một chút, Triệt, em lập tức đi làm ngay ...”

“Không cần.” Anh giữ chặt lấy cô. “Đêm nay chúng ta ra ngoài ăn.”

“Ra ngoài ăn?” Cô ngăn người. “Ăn ở đâu?”

“Em cứ đi theo anh sẽ biết.” Anh thần bí nháy mắt mấy cái, lôi kéo cô đi ra ngoài.

Tháng năm, những cơn gió đêm nhẹ nhàng mát dịu, thổi qua mặt, làm cho người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Ôn Triệt quyết định không lái xe, nắm tay Vũ Đồng đi qua các cao ốc, đi trên vỉa hè lát gạch đỏ đường giành cho người đi bộ.

Bên đường, trong sân vườn một gia đình có trồng một cây ngô đồng, đang đứng đùa theo gió thả rơi những cánh hoa màu trắng, giống như những bông tuyết, lượn vòng trong không trung thật đẹp mắt.

Ôn Triệt dừng lại, nắm tay Vũ Đồng lặng lẽ thưởng thức cảnh đẹp bên đường ngẫu nhiên phát hiện.

“Cảnh này gọi là tuyết tháng năm.” Anh nhẹ nhàng thăm thì nói. “Em biết không?”

“Đây là hoa ngô đồng sao?” Cô tò mò nhìn anh.

“Ừ, là hoa ngô đồng, đây là hoa cái.” Anh nhẹ mỉm cười, ngồi xổm xuống nhặt lên một đóa hoa xinh đẹp cài lên mái tóc cô. “Đừng nhìn thấy đóa hoa này chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua đã rụng đầy đất, dường như thật sự rất mong manh yếu ớt. Thật ra chúng rất kiên cường, ở đất Đài Loan nơi nào cũng đều có thể sinh trưởng được. Đến cả Đào Trúc chiếm cứ một vùng rộng lớn trên núi nhưng khi nhìn lên vẫn chỉ thấy một màu hoa tuyết trắng bao trùm.”

Vũ Đồng ngơ ngác nhìn chồng. “Ý của anh là ...”

“Đừng cho rằng hễ hoa gặp gió thì rụng đã xem nó là không mạnh mẽ.” Anh ôn tồn nói, nắm chặt lấy tay cô. “Chúng ta sinh ra ở trên đời này, vẫn luôn gặp phải thời điểm khốn đốn, những lúc khó khăn mỗi một, vì vậy không nên chịu đựng một mình chôn chặt xuống đáy lòng, nói ra cũng không có nghĩa là em quá yếu đuối.”

Cô đã hiểu.

Ý của anh là cô có thể chìa tay ra cầu cứu anh. Anh cũng sẽ không bao giờ xem thường cô.

Cô nháy mắt mấy cái, chớp mũi nhẹ nhàng ửng đỏ.

“Em có thích hoa ngô đồng không?” Anh hỏi.

“Vâng” Cô gật đầu. “Thích.”

“Anh cũng thích.” Anh nhẹ nhàng mỉm cười, đáy mắt chứa đựng đầy áp nhu tình mật ý gần như làm cô có thể bị chết chìm trong đó, “Đi thôi.” Rồi kéo tay cô đi.

Cô không có chút nào phản đối, trên mái tóc vẫn đang giắt lên một đóa hoa ngô đồng màu trắng, cùng anh tay nắm tay đi trên đường dưới bầu trời đầy sao.

Cô nghĩ rằng, anh sẽ dẫn cô đến một nhà hàng cấp cao gần đó, ăn bữa tối lãng mạn dưới ánh nến mờ ảo, tận hưởng bầu không khí yên tĩnh.

Nhưng thật bất ngờ, anh dẫn cô vòng vo tam quốc, đi thẳng đến một khu chợ đêm náo nhiệt.

“Chính là chỗ này sao?” Chen lẩn ở giữa những hàng quán san sát nối tiếp nhau, cô không biết vì sao có hơi chút hoảng sợ.

“Chính là chỗ này.” Anh dường như cảm thấy vẻ mặt của cô rất thú vị, khóe miệng hơi nhếch lên cười.

” Nhưng ... “

“Ừ, đây là giấc mơ hồi trẻ của anh.” Anh giải thích. “Anh nhớ thời gian học đại học, vẫn luôn hi vọng có một ngày như thế này.”

“Như thế nào?”

“Dẫn người phụ nữ anh yêu nhất đi dạo chợ đêm.”

“A?” Cô ngây ngốc. Như vậy sao gọi là ước mơ cho được?

Anh gãi gãi đầu, dường như cũng cảm thấy hơi xấu hổ, càng cười to hơn. “Anh nhớ trước đây từng nói qua với em, ba mẹ anh mất vào năm anh vừa tốt nghiệp trung học. Sau này anh đều phải bươn chải khắp nơi để kiếm tiền sinh hoạt phí nuôi em gái và bản thân anh.”

“Vâng, em biết.” Vũ Đồng gật đầu.

Trước khi kết hôn với anh, cô chỉ biết gia đình của anh cũng không giàu có. Khi đó anh cầu hôn cô, anh đã nhiều lần nói tạm thời vẫn không thể cung cấp nổi để cô có được cuộc sống quen thuộc như trước kia.

Anh rất sợ cô bị tủi thân, nhưng lại không hiểu rằng đối với cô cuộc sống xa hoa trước đây đã không còn ...chút quyền uy nào...

“Anh nhớ thời đại học, trong khicác sinh viên khác đều bận rộn tham gia công tác xã hội, nói chuyện yêu đương, thì chỉ có mình anh mỗi ngày bận rộn lo kiếm tiền. Khi đó anh thường xuyên ở chợ đêm này mua đồ ăn, mỗi lần nhìn thấy các bạn từng cặp từng cặp sống đôi nhau lại ăn, anh đã không nhịn được thầm ngưỡng mộ.”

“Cho nên anh đã nghĩ, ngày nào đó nếu có bạn gái, sẽ mang cô ấy cùng đi dạo chợ đêm.” Cô thông minh suy đoán.

“Đúng vậy.” Ôn Triệt mặt hơi nóng lên. “Thật nhàm chán phải không? Các chàng trai mới lớn là như vậy đó, luôn muốn những điều vô nghĩa.”

“Không phải .” Vũ Đồng lắc đầu, khóe môi nhoẻn cười, hiện lên một chút ngượng ngùng.

Thật ra cô cũng có một giấc mơ tương tự. Thời gian còn đi học, khi nhìn thấy các nữ sinh khác hẹn hò cùng các nam sinh, nghe các cô ấy kể chuyện hẹn hò của mình với những câu chuyện tình lãng mạn. Cô luôn không ngừng ghen tị.

Cô chưa từng trải qua loại tình yêu trong sáng thuần khiết như vậy. Đàn ông tiếp cận cô luôn luôn có ý đồ riêng.

Thế nào, có muốn thử một miếng ‘ván áo quan’ hay không?” Đi ngang trước một quán ăn bình dân, anh đột nhiên hỏi cô.

“Ván áo quan?” Cô ngạc nhiên. Thật là một cái tên mang điềm xấu a! “Ừ” “Cái đó ăn được sao?”

“Đương nhiên.” Anh ha ha cười. “Hơn nữa còn ăn rất ngon.”

Anh quay về phía ông chủ quán, gọi hai phần “Ván áo quan”. Ông chủ quán đem ổ bánh mì nướng xẻ dọc một bên, ném vào chảo dầu đang sôi, một lúc sau đem ra khoét rỗng ruột bánh mì, rồi nhét vào một chút ngô, đậu xanh, thịt gà cùng ứ nực bơ.

“Ván áo quan tới đây.” Ôn Triệt đem món ăn bình dân nóng hôi hổi đưa cho Vũ Đồng. “Có muốn ăn hay không?”

Vũ Đồng nhìn món ăn bình dân kỳ quái trong tay. “Vỏ bánh mì nướng này được xem như là áo quan?”

“Ừ.”

“Vậy những nguyên liệu được nhét trong này chẳng khác nào là ... ” xác chết? Cô đột ngột không thể nuốt trôi xuống nghi vấn tràn ngập trong lòng, ánh mắt do dự ngược nhìn Ôn Triệt.

“Ha ha ha ... ” thấy cô có những biểu cảm kỳ quái, Ôn Triệt biết rõ cô đang liên tưởng đến cái gì, không khỏi bật cười sang sảng. “Ăn đi, thật sự ăn rất ngon, cảm giác giống như ăn tô súp bánh canh ngọt (*) vậy.”

“Thật vậy không?” Cô cầm “ván áo quan” nắm trong tay xoay qua xoay lại xem xét kĩ, nhưng vẫn không chịu cắn vào miệng. Nói thật là, thoạt nhìn cũng không phải quá khó ăn, nhưng vì cái tên gọi này thật sự làm cho người nghe thấy hoảng sợ.

“Em sẽ không nhát gan như vậy chứ? Chỉ mới nghe tên mà đã không dám thử rồi?” Anh cười nhạo cô.

Cô cong môi, không phục liếc anh một cái bén ngót, quyết tâm cắn một miếng.

Quả thật là tương tự hương vị tô súp bánh ngọt vậy, cô ngập ngừng cắn miếng thứ hai, phát hiện thấy ăn rất ngon.

“Không sai chứ?” Ôn Triệt cười tươi nhìn cô.

“Vâng.” Cô gật gật đầu.

“Trước đây khi lần đầu tiên anh đem món này về nhà, Tuyền Tuyền cũng không dám ăn, còn mắng anh xấu, cố ý tự đặt cái tên đó để dọa con bé.” Nhớ lại việc trước đây, Ôn Triệt cười híp cả mắt.

Cô chăm chú nhìn anh, bắt giác trái tim rung động mạnh.

Có đôi khi cô thật sự ghen tị với tình cảm anh em của bọn họ, ngọt ngào khấn khít đến mức dường như không còn chỗ cho người khác xen vào.

Có đôi khi cô thật sự ghen tị với tình cảm anh em của bọn họ, ngọt ngào khấn khít đến mức dường như không còn chỗ cho người khác xen vào.

“Thật ra khi đó anh cũng hơi bức mình với con bé, tuổi còn nhỏ mà lại nói muốn giảm béo không chịu ăn cái gì, nên mới cố ý mua “ván áo quan” đem về, để dọa nó nếu không chịu ăn cơm nữa thì ăn áo quan người chết cũng được rồi.”

“Anh thật sự nói như vậy?” Vũ Đồng quá sức kinh ngạc, không thể tin được người luôn luôn ôn hòa như anh cũng có lúc đáng sợ như vậy.

“Vì vậy, em cũng phải cẩn thận.” Anh cười cười nhìn cô, nửa đùa nửa thật dọa: “Sau này nhất định phải ngoan ngoãn ăn cơm đúng giờ, chăm sóc bản thân thật tốt, nếu không thì đừng trách anh bắt em ăn ván áo quan.”

Nhận thấy trong lời nói của anh ẩn chứa sự quan tâm nhiều hơn là sự uy hiếp, tim cô cảm thấy thật ngọt ngào. “Cái này ăn thật ngon a, em không sợ.”

“Em nghĩ là em dám ăn cái này anh sẽ hết cách với em sao?” Anh điểm điểm lên chóp mũi của cô. “Anh báo cho em biết, anh vẫn còn có một tuyệt chiêu.”

“Tuyệt chiêu gì?”

“Anh tự nấu.”

“Anh nấu?” Cô đã rất sửng sốt. “Anh biết nấu cơm?”

“Hắc! Em không phải là đã quên chứ?” Ôn Triệt giả vờ bị thương liếc mắt nhìn cô. “Thời gian đầu, khi em mới tới ở nhà anh, anh đã từng vài lần làm cơm mời em ăn a!”

“Thật vậy?” Cô thật sự đã quên. Trong ấn tượng của cô hình như là có, nhưng vì khi đó cô đã quá thất vọng nên không muốn quan tâm đến chuyện gì nữa.

“Tuy rằng anh sau này vì công việc bận rộn, không có thời gian tự mình xuống bếp. Sau khi kết hôn em lại kiên trì một mình ôm lấy hết việc nhà. Nhưng anh quả thật biết nấu cơm ác, không tin em cứ thử hỏi Tuyền Tuyền.”

“Được rồi, em tin rồi.” Cô vội vàng gạt đầu. “Nhưng việc này với cái tuyệt chiêu của anh có gì liên quan?”

“Trước đây nếu Tuyền Tuyền không nghe lời, không chịu ăn cơm, anh đều sẽ đích thân xuống bếp, cố ý nấu món gì đó có hương vị thật đặc biệt, bắt buộc con bé từng chút một ăn cho bằng hết.” Anh nói, đáy mắt lóe lên tia sáng tinh nghịch.

Cô không thể tin được. “Anh thật sự chỉnh em gái mình ác như vậy sao?”

“Đó không phải vẫn còn khách sáo sao?” Ôn Triệt lầm bầm nói. “Cho nên, em cũng phải cẩn thận. Một ngày nào đó anh nổi lên hứng thú tự mình xuống bếp, em sẽ gặp rắc rối to.”

Cô lườm nguýt anh, tim không hiểu vì sao đập rộn lên.

Anh tự mình xuống bếp nấu đồ ăn... Sẽ có hương vị gì đây? Cô đã quên rồi, bây giờ cô thật sự mong được nếm lại lần nữa a!

Nhưng cô không nên làm thế. Cô không phải là em gái của anh, dựa vào cái gì mà yêu cầu anh phải chăm sóc cô?

Cô quay đầu không dám nhìn anh, sợ ở sâu trong đáy mắt mình để lộ quá nhiều khát vọng.

“A, có hạt hương dương nướng!” Ôn Triệt đột nhiên kinh hỉ reo lên. “Đây là món anh thích ăn nhất, em có muốn ăn không?”

“Vâng.” Cô gật đầu, từ lúc anh dắt theo cô đi dạo qua các quầy hàng, thức ăn được bày bán ở đây toàn bộ đều là những món ăn vặt bình dân và đơn giản nhưng lại rất ngon.

Những thức ăn vặt bán hàng rong này, nguyên liệu được dùng để chế biến thật sự rất bình thường, vệ sinh thì phải hoài nghi. Còn nói về mặt dinh dưỡng càng sợ chỉ còn được bảy tám phần. Từ trước đến nay cô vốn sẽ không bao giờ để cho anh phải ăn mấy thứ này.

Tuy nhiên, lúc anh ăn món ăn sang trọng do cô mất công tỉ mỉ chế biến cả một bàn bàn so với đại tiệc xa hoa cũng không kém nhưng vẫn không bao giờ để lộ ra biểu tình hào hứng trẻ con như ngày hôm nay vậy, cũng chưa từng tấm tắc khen như thế, giống như vĩnh viễn ăn không bao giờ thấy đủ.

Không sai, anh vẫn luôn cố gắng ăn hết thức ăn do cô chuẩn bị, một chút cũng không để thừa lại, nhưng đó không phải bởi vì anh thích, mà chỉ vì anh quan tâm cô mà thôi.

“Triệt, trước kia có phải anh đã ăn rất miễn cưỡng không?” Cô buồn bã hỏi anh, không thể che giấu nỗi thất vọng. “Em làm những bữa tối sang trọng cầu kỳ như vậy, thế nhưng thật ra anh lại rất không thích ăn?”

Ôn Triệt kinh ngạc nhìn cô, phảng phất không ngờ cô bỗng nhiên sẽ hỏi như vậy, Trầm tư một lát, mới chậm rãi đáp lại. “Không phải là không thích ăn.” Anh vươn tay, vuốt lên đôi mắt ưu thương của cô. “Chẳng qua anh mong rằng em đừng tốn quá nhiều tâm tư để nấu nướng cầu kỳ như vậy.”

“Nhưng mà em... Hi vọng anh thích các bữa ăn.” Cô khàn giọng nói.

“Chỉ cần em vui vẻ làm, cho dù chỉ là một bát mì, anh cũng sẽ ăn rất hạnh phúc.” Anh ôn nhu mỉm cười. “Nhưng khi em làm những món ăn tỉ mỉ như vậy thật sự thấy vui vẻ sao?”

Cô ngẩn ra.

Cô chỉ luôn theo đuổi sự hoàn mỹ, hoàn toàn muốn biểu hiện mình là một người vợ tài giỏi thế nào. Cô chưa bao giờ cảm thấy thật sự hạnh phúc khi nấu nướng.

“Nếu đã vậy thì tốt hơn là không cần làm.” Anh nhẹ nhàng xoa lên hai má lạnh băng của cô. “Em không hiểu ư? Tâm trạng của em sẽ thấm qua thức ăn đi vào miệng của anh. Nếu như em cảm thấy không vui, anh cũng sẽ nhận thấy như vậy.”

“... Anh cho là anh đang đóng vai “Vua đầu bếp” sao? Nói đến khoa trương như vậy.” Cô trêu chọc lại anh nhưng trong ngực lại càng chua xót.

Anh nở nụ cười, một nụ cười nồng nhiệt cởi mở, thanh khiết như nước suối, rửa sạch nội tâm nồng đậm u ám của cô.

“Có muốn chơi cái kia hay không?” Anh đột nhiên chỉ về phía trước, đó là một cái bể nước hình chữ nhật được đặt trên mặt đất, hàng chục con cá vàng với đủ màu sắc đang bơi lội bên trong bể.

“Đó là trò gì?” Cô không hiểu.

“Em chưa chơi trò này sao? Vớt cá vàng.”

“Vớt cái gì?” Cô ảo não hỏi, rất không muốn để mình có một bộ dạng ngây ngốc như thế.

“Cá vàng a! Đại tiểu thư.” Anh vừa buồn cười vừa nhẹ vuốt lên mái tóc cô. “Thế nào, để anh vớt cho em xem.”

Anh ngồi xổm xuống, xắn ống tay áo lên, thực khí phách hào hứng muốn làm mẫu cho người phụ nữ mình yêu xem, thế nào là cao thủ vớt cá vàng. Đáng tiếc trò chơi vớt cá vàng này tuy rằng lúc nhỏ anh chơi rất giỏi, nhưng lâu rồi không dùng đến, kỹ năng đã giảm xuống một ngàn tám trăm bậc, cầm vợt giấy hầu như lần nào vớt cũng đều bị rách mất.

Anh lo lắng đến độ chảy đầy mồ hôi trán. Còn Vũ Đồng ở bên cạnh thì cười hì hì không ngừng.

Đợi cho anh phá đến cái vợt giấy thứ năm, cô đã chịu hết nổi, tâm tư như bị khiêu khích, khẳng khẳng tự mình cũng muốn thử.

Anh nói với ông chủ muốn mua một cái vợt giấy cho cô. Cô thật cẩn thận theo dòng nước, chậm rãi tiếp cận, chậm chậm theo sát đuôi một chú cá vàng, nín thở, rồi bất thành linh vợt mạnh lên.

Ôn Triệt khóe mắt run rẩy. Lính mới quả nhiên rất may mắn!

Vũ Đồng tiếp tục vợt. Vợt thứ hai lại thuận lợi vợt được. Cô khanh khách cười tiếp tục vợt lần thứ ba, nhưng cuối cùng lớp màng bằng giấy cũng đã bị rách.

Ôn Triệt lau cái trán đầy mồ hôi. May mắn là cô không quá cố chấp nếu không cứ tiếp tục như vậy, anh còn gì là sĩ diện đàn ông nữa chứ.

Cầm túi nilong trong suốt bên trong có hai con cá vàng vừa vợt được, Vũ Đồng dường như rất hài lòng, đắc ý, nghếch cao cằm, hai má đỏ bừng, đôi mắt long lanh tỏa sáng nhìn anh, giống như cô vẫn còn là một cô bé tuổi mới lớn.

Ôn Triệt vừa nhìn thấy thì những suy nghĩ buồn bực, lo lắng trong lòng thời gian qua đều tiêu tán hết thay vào đó là tình cảm không có cách nào thu hồi lại được.

Anh rất yêu cô!

“Được, lần này xem như em thắng, chúng ta lại tiếp tục so tài cái kia đi.”

Anh đem chiến trường kéo sang trò bắn đạn BB, thi về kỹ thuật bắn súng, xem ai bắn trúng nhiều đồ chơi hơn. Anh rõ ràng là một tay bắn súng thiện xạ so với cô, nhưng vì muốn được nhìn thấy nụ cười của cô nhiều hơn nên đã cố tình bắn trật.

Lần này, lại là cô thắng.

“Có muốn đấu bóng rổ hay không?” Cô chủ động khiêu chiến.

“A! Em nghĩ rằng em đấu thắng được anh sao?”

Đừng đùa chứ! Thật ra từ nhỏ anh đã chơi bóng rổ cho đến lớn, còn cô ngay cả tư thế ném bóng vào rổ cũng không đúng.

“Không phải như thế. Thế này, tay trái nâng bóng, dùng lực ở cổ tay.” Anh quên mất phải ném bóng vào rổ, vội vàng quay sang hướng dẫn cho cô. “Được rồi, làm như vậy, tốt lắm.”

Cô ném trúng được một quả, mặt mày rạng rỡ hẳn lên.

Anh cũng không đấu với cô, thật phóng khoáng thừa nhận cô thắng.

“Đây là cái gì?” Cô chỉ những con rối, búp bê vải được xếp theo hàng ngòi trên mặt đất.

“Ném vòng.” Anh giải thích: “Em lấy cái vòng nhựa kia, quăng trúng vào món đồ nào thì có thể mang món đồ đó về nhà.”

“Thật vậy không?” Đôi mắt cô tỏa sáng. “Em muốn chú gấu Teddy nhồi bông kia.” Mục tiêu đang ngồi ở hàng cuối cùng là chú gấu Teddy nghịch ngợm đang nghiêng đầu cười.

Tốt lắm, ước muốn thật lớn.

Ôn Triệt cười cổ vũ cô. “Được, vậy em đến ném thử xem.”

Cô ném từng cái từng cái vòng, nhắm ngay mục tiêu, nhưng làm thế nào cũng vẫn không trúng, không phải quá gần, thì lại quá xa, cũng trúng được một chiếc xe đồ chơi nhưng đó không phải là thứ cô muốn.

“Tại sao đều không trúng? Em không tin!” Cô dậm chân một cái, lấy tiền ra đưa cho ông chủ mua thêm vòng để thử tiếp.

“Quý cô à.” Nhìn thấy cô mua hơn chục chiếc vòng, chụp được một đồng lớn nhỏ đồ chơi thượng vàng hạ cám, nhưng vẫn không trúng được cái cô muốn kia, Ôn Triệt không nhịn được cười. “Em trực tiếp đi mua chú gấu Teddy đó có phải là nhanh hơn hay không?”

“Không thích! Em phải thắng được nó cơ.” Vũ Đồng bướng bỉnh cố chấp đến cùng.

“Vậy thì, để cho anh thử đi.” Anh cầm lấy hai cái vòng cuối cùng trong tay cô.

“Nhất định phải trúng!” Cô nhìn anh tràn trề hy vọng.

“Xem anh đây.” Anh mỉm cười, có trời mới biết trong lòng hoàn toàn không nắm chắc thành công.

Trò chơi ném vòng này lúc nhỏ anh vẫn thường chơi, nhưng cũng đã rất lâu rồi không chơi lại, kỹ năng khẳng định sụt giảm đi rất nhiều, huống chi Vũ Đồng còn cố tình chọn mục tiêu quá khó.

Cầm trên tay chiếc vòng nhựa mà dường như so với đầu của chú gấu Teddy kia to bằng nhau, muốn ném trúng, ngay cả một chút lệch cũng không thể được.

Trời cao phù hộ! Đùng làm cho người phụ nữ tôi yêu phải thất vọng.

Anh âm thầm cầu nguyện, hít sâu một hơi, ném đi chiếc vòng thứ nhất...

“A! Thật đáng tiếc! Chỉ lệch có một chút.” Vũ Đồng kinh hô.

Chỉ còn một cơ hội cuối cùng.

Lạy trời lạy phật, để cho anh ném trúng đi! Anh nguyện ý quyên góp một trăm ngàn chú gấu Teddy như vậy cho cô nhi viện, nhưng với chú gấu này thì làm ơn hãy để lại cho vợ anh.

Anh nheo mắt, giơ tay lên, quăng mạnh ra ...

“Trúng trúng!” Vũ Đồng hưng phấn vỗ tay reo mừng.”Triệt, anh thật là lợi hại! Anh quá giỏi!”

Ôn Triệt cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, sâu tận đáy lòng âm thầm cảm tạ ân trên đã giúp đỡ.

Ôn Triệt cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, sâu tận đáy lòng âm thầm cảm tạ ân trên đã giúp đỡ.

Sau khi về đến nhà, Vũ Đồng vờnగా hát, vừa rửa sạch bể cá bằng thủy tinh mới mua, đổ đầy nước rồi thả hai con cá vàng vào cho chúng tung tăng bơi lội.

Sau đó cô lại ôm chú gấu Teddy, nhìn đông nhìn tây, tìm một nơi thích hợp để chưng, cuối cùng quyết định đem nó để trên đầu giường.

Ôn Triệt bưng hai tách trà từ phòng bếp đi lên, nhìn thấy cô hơn hớn bận bịu, không nén nổi tiếng thở dài.

“Nhìn xem em cao hứng chưa kìa. Nếu sớm biết chỉ cần một chuyện đơn giản như vậy cũng có thể khiến cho em vui vẻ. Từ đầu anh thật sự không nên mỗi ngày chỉ lo làm việc.”

Cô ngoái đầu lại, nhận thấy trong lời nói của anh vô cùng xúc động, kinh ngạc nhìn anh.

Anh kéo cô ngồi xuống sofa, trao cho cô một tách trà.

“Anh vẫn cảm thấy bản thân không xứng với em.” Anh thấp giọng thảng thốt tâm sự. “Bây giờ ngẫm lại, trước kia anh sống chết làm việc như vậy, cũng chỉ hi vọng có một ngày có thể leo lên vị trí cao để có địa vị ngang hàng với em, làm cho bản thân thật cân xứng với em.”

“Cân xứng với em?” Cô ngạc nhiên.

“Em chắc là không biết?” Anh nhếch môi tự giễu. “Thật ra từ rất lâu trước đây anh đã bắt đầu thầm yêu em.”

“Cái gì? Anh yêu thầm em?” Cô mở to mắt, không thể tin được.

Anh thâm trầm gật đầu. “Em có còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt nhau không?”

“Vâng ở Đà Trung?”

“Không phải, từ rất lâu trước đó, tại nhà em.”

“Nhà em?” Cô càng ngạc nhiên hơn. Bọn họ đã gặp nhau ở nhà cô khi nào? Cô làm sao lại tuyệt đối không hề nhớ rõ?

“Aizz, em thực sự đã quên sạch.” Anh lại thở dài, thật bất đắc dĩ, nhìn về bất lực của cô.

“Rốt cuộc chuyện đã xảy ra như thế nào?”

“Đó là vào thời gian em đang học cao trung ...” anh hớp một ngụm trà, bắt đầu từ từ kể lại lần đầu sơ ngộ của hai người. Anh đã nhìn lên cửa sổ lầu hai nhìn thấy cô như thế nào. Cô có bao nhiêu hờ hững xa cách, giống như một vị nữ thần ẩn mình trong đám mây phía xa kia.

“Nữ thần?” Anh dùng từ làm cho cô phải mặt đỏ. “Anh nói bậy bạ gì vậy a!”

“Trong mắt anh, em giống như một nữ thần, trên cao không thể chạm đến, ước ao mà không thể nắm bắt.” Anh thực nghiêm túc giải thích. “Rất kỳ quái, anh rõ ràng lớn hơn em mấy tuổi, nhưng khi nhìn thấy em, lại không tự chủ được tim đập loạn nhịp, sợ em sẽ cười nhạo mình.”

“Cười nhạo anh? Em vì sao lại cười nhạo anh?” Cô không thể tưởng tượng nổi.

“Bởi vì anh đã không lượng sức mình.” Anh thì thầm nói. “Bởi vì anh rõ ràng chỉ là một anh chàng nghèo hèn, nhưng vẫn muốn kết bạn cùng em.”

“Anh đã nghĩ như vậy?” Vũ Đồng khiếp sợ. Ở trước mặt cô, anh luôn luôn là bình thần như vậy, dường như nếu trời có sập xuống thì anh cũng dễ dàng gánh vác được. Cô vẫn không tin anh cũng có mặt không tự tin như vậy.

“Em không biết có thể tốt hơn.” Anh đặt chén trà xuống, ánh mắt mềm mại vờn quanh cô. “Tuyền Tuyền nói với anh, em đã cho là anh vì muốn báo ân cho cha em nên mới cầu hôn với em. Em thật ngốc nghếch, Vũ Đồng. Em hoàn toàn không hiểu rằng khi anh mang em về nhà, trong lòng đã vui sướng đến cỡ nào, hạnh phúc giống như được trúng số độc đắc vậy.”

“Thật vậy không?” Tim cô đập rộn lên, ngờ ngợ ngẩn ngẩn đắm đuối nhìn anh.

“Anh vẫn luôn yêu em !” Anh thở dài. “Em có thể hòa nhập vào cuộc sống của anh, đối với anh mà nói, quả thật chính là một kỳ tích.”

“Kỳ tích?” Cô ngây ngốc lặp lại, tâm đã bị treo lơ lửng trong không khí, thần thất bất an.

Anh thật sự yêu cô sao? Đã từ rất lâu trước kia đã thầm yêu cô sao? Vì sao cô một chút cũng không hay biết? Vì cái gì cô lại không nhớ rõ khi học trung học đã từng gặp anh?

Cô thật ảo não, chuyện này quả là khó có thể tin.

Anh lắc đầu, nâng...gương mặt cô lên, thực chuyên chú nhìn cô. “Anh yêu em, có thể em vẫn nghĩ rằng anh bởi vì cảm thông mới cưới em. Có vẻ như những việc anh làm trước kia hoàn toàn sai rồi. Anh không nên nghĩ chỉ cần cải thiện đời sống vật chất của em là đủ rồi, mà phải suy nghĩ làm thế nào để yêu em nhiều hơn.”

Anh yêu cô! Có thật không? Ác, trời ơi!

Vũ Đồng trong vô thức cứng đờ toàn thân, quên cả thở.

“Anh đã quá nôn nóng cưới em đem về nhà.” Ngón tay anh mơn trớn mặt mày cô. “Trước tiên việc anh phải làm là theo đuổi được em, làm cho em thật sự cảm nhận thấy tình yêu của anh dành cho em.”

“Triệt.” Cô run giọng gọi anh, trong lúc này thật sự cảm thấy rất lo lắng.

Quá hạnh phúc, anh nồng nhiệt như vậy, chân thành thổ lộ với cô như vậy. Theo lời anh nói thật lâu thật lâu trước kia đã yêu thầm cô, luôn luôn yêu cô, thật sự đã làm cho cô không dám tin.

Anh không phải vì báo ân, lại càng không phải bởi vì sự cảm thông mà cưới cô, tất cả đều bởi vì anh yêu cô.

Quá hạnh phúc. Suy nghĩ này nổi lên trong tâm trí cô lúc này phình to lên rồi nổ tung ra tất cả cảm xúc ngọt ngào, làm cho cô dường như không thể thở nổi.

Cô có thể tin tưởng vào hạnh phúc này không? Có thể không chút do dự nhận lấy nó không?

“Anh đã quyết định một lần nữa theo đuổi em, Vũ Đồng.” Anh chợt nói.

“Một lần nữa theo đuổi em?” Cô mờ mịt.

“Em có bằng lòng không, Vũ Đồng?” Anh ôn nhu hỏi cô, nhìn sâu vào trong mắt cô, sưởi ấm trái tim cô. “Bỏ qua việc em đã làm vợ của anh, mà trước tiên hãy làm bạn gái của anh được không?”

“Điều này có nghĩa là anh sẽ không ly hôn với em nữa sao?” Cô ngửa đầu mong mỏi hỏi anh: “Anh sẽ ở lại bên cạnh em, không rời đi bỏ lại mình em nữa?”

“Ừ.”

Cô mừng rỡ, ánh mắt phát ra ánh sáng rực rỡ, kích động kéo lấy ống tay áo anh. “Vậy anh sẽ chuyển trở về sao? Chuyển về cùng chung sống với em?”

Anh chăm chú nhìn cô, thật lâu sau, ảm đạm cười ...

“Anh không thể dọn về.”

(*) Súp bánh canh ngọt

7. Chương 7: Nữ Nhân Viên Lễ Tân

“Anh trai đã nghĩ gì vậy? Vì sao còn không chịu dọn về nhà?”

Quá trưa, Ôn Tuyền hiếm khi nhận được điện thoại do chị dâu chủ động gọi đến hẹn gặp. Cô liền vờ như hưng phấn sẵn được tin tức rồi len lén chuồn ra khỏi công ty đi uống trà chiều.

Vũ Đồng hẹn cô ở một quán cà phê trong con hẻm nhỏ nằm trên khu phố đông, bố cục quán cũng không lớn, trang trí cũng không thể nói là đặc biệt nhưng hương vị cà phê thì rất mê người. Vừa tiến vào quán liền ngửi thấy một mùi hương thơm nồng đến say người xông thẳng vào mũi cô.

Quán này là do Vũ Đồng xem giới thiệu trên tạp chí mà tìm đến. Cô nhất thời cao hứng hẹn Ôn Tuyền ra cùng nhau đi thưởng thức.

Hai người một mặt bình phẩm Cappuccino trong quán, mặt khác thì nói chuyện phiếm.

Ôn Tuyền tất nhiên muốn hỏi tình hình gần đây của anh trai và chị dâu. Cô liền thật tình mà tỏ bày, thẳng thắn thừa nhận rằng hai người vẫn đang sống riêng.

“Không phải anh chị đã làm lành rồi sao? Vậy tại sao anh trai còn ở bên ngoài làm gì? Vì sao vẫn chưa chịu dọn về chứ?” Ôn Tuyền nôn nóng kêu lên.

“Em đừng nóng, việc này là có nguyên nhân.” Ngược lại Vũ Đồng rất trầm tĩnh muốn làm an lòng cô. “Triệt phải làm như vậy, cũng vì muốn tốt cho chị.”

“Làm như vậy là tốt cho chị? Đây là có ý gì?” Ôn Tuyền khó hiểu.

Vũ Đồng nhợt nhạt mỉm cười, nhớ lại đêm hôm đó, lúc cô vừa nghe Ôn Triệt quyết định như vậy thì cũng đã rất kích động...

“Vì cái gì? Triệt, anh có phải vẫn quyết định đi Tokyo hay không? Anh đi thì em cũng đi!” Cô mạnh mẽ bày tỏ thái độ, cô rất sợ anh lại bỏ rơi cô.

“Anh không đi Tokyo. Chuyển công tác đó anh cũng đã từ chối, anh sẽ ở lại Đài Bắc.”

“Anh đã từ chối?” Cô thoáng choáng váng. “Nếu là như vậy, vì sao anh còn không chịu dọn về đây? Do em đã làm sai việc gì sao?”

“Em không có làm sai, là anh không muốn giống như trước kia bá đạo giữ lấy cuộc sống của em như vậy.” Anh âm giọng giải thích.

“Có ý gì? Em không hiểu a!” Cô hết sức bối rối.

Anh chăm chú nhìn sâu vào mắt cô. “Vũ Đồng, từ nhỏ đến lớn và cho đến tận bây giờ, em vẫn chưa từng được hưởng thụ qua cuộc sống đúng không?”

Cô lắc đầu.

“Em có từng nghĩ tới, một người sống một mình có lẽ cũng không có gì đáng sợ, một người sống một mình có lẽ cũng có thể tìm thấy được rất nhiều niềm vui hay không?”

Cô lại lắc đầu.

“Anh muốn giúp em có cơ hội để được trải qua thử xem.”

“Ý của anh là, để cho em sống một mình?”

“Ừ.”

“Anh muốn bỏ rơi em sao?” Cô lo lắng. “Bỏ lại em một mình sao?”

“Anh chỉ muốn giúp em học cách tin tưởng.” Anh nhẹ nhàng nắm lấy vai cô. “Anh muốn làm cho em tin rằng, cho dù anh không ở bên cạnh em thì trái tim anh cũng vĩnh viễn sẽ luôn ở cùng một chỗ với em. Em không nên sợ hãi nỗi cô đơn.”

“Nhưng mà ...” đây là cái lý lẽ gì? Cô không hiểu, làm thế nào khi anh không có ở bên, cô sẽ vẫn không có cảm giác cô đơn?

“Thế nào, em cũng đừng quá khẩn trương, anh sống rất gần đây, ngay tại chỗ đó mà thôi.” Anh kéo cô đi ra ban công, chỉ vào tòa nhà đối diện kia. “Anh đã thuê căn nhà phía đối diện trên tầng thứ năm. Em chỉ cần đứng ở chỗ này nhìn xuống, có thể nhìn thấy. Chỉ cần trong phòng bật đèn lên, em sẽ biết rằng anh đã trở về. Anh ở chỗ đó, chỉ cần em cần, anh sẽ lập tức có thể chạy tới ngay.”

“Anh thật sự... Không sống cùng với em sao?” Cô bất lực hỏi anh.

Trong đáy mắt anh dường như thoáng hiện lên một tia không đành lòng, một lúc lâu sau mới nhất quyết gạt đầu.

“Anh không sống cùng em. Em sẽ phải sống một mình, nhưng em phải tin rằng anh vĩnh viễn đều sẽ luôn ở bên cạnh em ...”

Vũ Đồng hồi tưởng lại, đem những lời Ôn Triệt đã nói thuật lại cho Ôn Tuyên nghe, sau khi nghe xong cô ấy đã mở to đôi mắt với vẻ kinh ngạc.

“Anh của em thật sự nói như vậy?”

“Ừ.”

“Vậy chị... Không buồn sao?” Ôn Tuyên thật cẩn thận dò hỏi cô, rất sợ trong lòng cô dường như vẫn còn có vướng mắc.

Vũ Đồng tự giễu nhếch môi. “Lúc mới bắt đầu được vài ngày, chị đã thật sự hoảng sợ, chị nghĩ anh ấy nhất định là đang gạt chị. Anh tám phần là muốn đi Tokyo, chỉ vì lo sợ chị chịu không nổi, cho nên mới nói những lời này để dỗ chị. Nhưng anh ấy đã không nuốt lời, chiều nào cũng đều về nhà sớm, đèn của căn phòng đó cũng được bật sáng mỗi đêm.”

“Chị dâu, chị sẽ không phải luôn ngồi ở ban công trông chừng đèn sáng chứ?” Nghe đến đây, Ôn Tuyên nhin không được cảm thông hỏi.

“Chị biết chị đã quá lo lắng, nhưng chị thật sự cả ngày ở trên ban công nhìn ra ngoài.” Vũ Đồng cười khổ. “Ban ngày có khi cũng chịu không được muốn gọi điện thoại đến văn phòng anh ấy, để xác nhận chắc chắn rằng anh ấy vẫn còn làm việc tại Đài Bắc.”

“Ai, chị thật là khờ, chị dâu.” Ôn Tuyền thở dài. “Anh trai cũng thiệt là, sao lại muốn dùng cách này để tra tấn chị đây?”

Nghe lời oán giận của cô, Vũ Đồng chỉ mỉm cười, tiếp tục kể lại chuyện sinh hoạt gần đây.

“Điều kỳ lạ là, trước đây Triệt vẫn luôn tặng ca, rất ít khi đúng giờ về nhà, nhưng gần đây dường như không còn tặng ca nữa. Hơn nữa vào ban ngày chỉ cần rảnh rỗi anh ấy đều sẽ chủ động gọi điện thoại cho chị, hỏi xem chị ăn cơm có ngon miệng hay không. Thỉnh thoảng cũng sẽ gửi tin nhắn, nói anh ấy đang gặp một người khách thật nhàm chán, nói sắp nổi điên chẳng hạn.” Vũ Đồng nhẹ giọng cười. “Trước khi tan sở, anh ấy bình thường sẽ gọi điện thoại hẹn chị đi ăn tối, xem phim, có đôi khi còn cầm theo hoa, mang theo những món quà nhỏ đến tặng chị.”

“Hả? Anh trai mà cũng tặng hoa phụ nữ?” Ôn Tuyền ngạc nhiên đưa cọt nói. “Đó thực sự là ông anh trai khờ khan đầu gỗ của em?”

“Anh ấy nói đàn ông muốn hẹn hò lấy lòng bạn gái mình thì tặng hoa cho cô gái đó là việc thiên kinh địa nghĩa.” Vũ Đồng nói nhỏ, môi anh đào ngọt ngào cong lên.

“Hẹn hò?” Ôn Tuyền chớp mắt mấy cái. Hai người này không phải sớm đã kết hôn rồi sao? Còn học đòi đi hẹn hò?

“Triệt nói muốn theo đuổi chị lại một lần nữa.” Vũ Đồng nhận thấy sự nghi hoặc trong lòng Ôn Tuyền, đôi má phẩn nhàn nhạt ửng hồng, dịu dàng giải thích.

“Thì ra là thế.” Ôn Tuyền cười trộm, mặt mày hớn hở.

“Cuối buổi hẹn, Triệt sẽ đưa chị về nhà, ở trước cửa hôn nhẹ lên trán chị, sau đó mới quay về.”

“Ha..ha.. Hôn chúc ngủ ngon! Phương pháp lạc hậu như vậy, không hổ là anh trai của em.”

Vũ Đồng nhâm nhi chút cà phê, ánh mắt mờ sương giăng kín. “Sau khi anh ấy rời đi, chị sẽ lập tức chạy đến ban công, đợi cho đèn trong phòng của anh ấy bật sáng lên, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.”

“Chị vẫn còn không yên tâm.” Ôn Tuyền rõ ràng tiếp lời.

“Ừ, chị vẫn còn rất lo lắng.” Vũ Đồng vung về thừa nhận. Nhớ lại vào một ngày tuần trước, cô đột nhiên nghĩ rằng ánh đèn kia không phải do chính anh tự mình bật lên mà nói không chừng có thể là đã được cài đặt trước đúng giờ thì sẽ tự động sáng lên.

Cô không thể dè nén được kinh hoảng, lập tức vọt tới tòa nhà phía đối diện đến trước cửa nơi anh đang ở, muốn nhấn chuông xác nhận, nhưng rồi lại cảm thấy ngượng ngùng, chỉ dám ghé sát vào trước cánh cửa đang đóng chặt kia, dán tai lên nghe ngóng, thán thính động tĩnh trong phòng.

Kết quả là anh cũng vừa vặn vặn mở cửa ra đi đổ rác, dọa cô giật mình hoảng sợ, xấu hổ viện ra một cái cớ ngu ngốc nói là cô chỉ muốn qua mượn anh nước tương. Anh cười cười, cũng không muốn lật tẩy cô, chỉ là đi nhanh vào nhà lấy nước tương đưa cho cô.

Cô cảm thấy như muốn nổ tung, đỏ mặt chạy về nhà, tim cũng bối vì vậy mà đập liên hồi.

Anh thật sự ở nhà. Anh đã không lừa cô. Chỉ cần phòng của anh bên trong sáng đèn, anh nhất định sẽ ở đó. Chỉ cần cô cần đến anh, bất kỳ lúc nào cô cũng có thể tìm thấy anh.

“Chị cảm thấy dường như đã hiểu lý do tại sao Triệt kiên trì không chịu dọn về.” Vũ Đồng sâu kín thở dài, đáy mắt lại lóe ý cười. “Chị nghĩ, anh ấy muốn để cho chị lấy lại sự tự tin của mình.”

“Sự tự tin?” Ôn Tuyền tò mò hỏi.

Tin rằng mình được yêu.

Tin rằng mình đang được anh yêu sâu đậm, tin rằng mình vẫn luôn được cẩn thận che chở thương yêu.

Vũ Đồng mơ màng nghĩ, rồi ngượng ngùng đem những suy nghĩ của bản thân nhận thấy nói ra, nhưng vẫn cười một cách ngây ngô.

Nhưng cô không cần phải nói ra thì Ôn Tuyền cũng đã nhìn thấy được tiếng lòng cô từ những biểu cảm ngọt ngào đó. “Chị dâu, nhìn chị xem ra dường như đã hạnh phúc hơn rất nhiều.”

Vũ Đồng tim đập mạnh. Nghe qua những lời Ôn Tuyền vừa nhắc tới, bỗng dường như bừng tỉnh.

Đúng vậy, cô gần đây tinh thần và thể xác thực sự thoải mái hơn. Bởi vì Ôn Triệt không sống cùng cô và cô cũng không giống như trước giữ những tư duy cũ phải sắm vai một người vợ hoàn mỹ, cũng không còn cần dành nhiều tâm tư để chăm chút việc nhà, nên thời gian nghỉ ngơi nhiều hơn, thần kinh cũng không còn tiếp tục bị căng thẳng như xưa.

“Em biết không, Tuyền Tuyền? Ngày hôm qua chị đã đi thi lấy bằng Anh văn cao cấp đó và chị đã đậu!” Cô bỗng nhiên hưng phấn thông báo.

“Thật không?” Ôn Tuyền cũng mừng cho cô. “Chúc mừng chị! Chị dâu.”

“Chị cũng đã lấy được bằng Nhật ngữ rồi.” Cô vui vẻ nói. “Chị muốn đi tìm việc làm.”

“Chị muốn tìm việc làm?” Ôn Tuyền sửng sốt. “Chị từ trước đến nay chưa từng đi làm, không phải sao?”

“Cho nên chị mới muốn thử xem sao.” Vũ Đồng thập phần nghiêm túc. “Tuy rằng chị không có kinh nghiệm làm việc, nhưng các kỹ năng ngoại ngữ của chị cũng không tệ lắm. Chị nghĩ là sẽ có công ty sẵn sàng tuyển dụng chị.”

“Chị muốn làm công việc gì? Anh trai em có biết chị đang tìm việc làm không?”

“Anh ấy vẫn chưa biết. Chị nghĩ chờ sau khi trúng tuyển rồi sẽ nói cho anh ấy biết.”

“Nói như vậy chị đã được gọi đến phỏng vấn rồi sao?”

“Ừ, mới hồi sáng vừa đến một công ty.” Vũ Đồng mỉm cười sung sướng. “Chị đi phỏng vấn vào vị trí nữ nhân viên lễ tân.”

“Gi? Nữ nhân viên lễ tân?!”

Từ hôm nay trở đi, cô chính là nữ nhân viên lễ tân của công ty này.

Từ hôm nay trở đi, cô chính là nữ nhân viên lễ tân của công ty này.

Vũ Đồng đứng ở sau quầy, bưng ra một chậu cây nho nhỏ màu xanh biếc đem từ nhà tới đặt ở một góc quầy, lại lấy ra ống cắm bút hàng mỹ nghệ điêu khắc từ gỗ là món quà lưu niệm cho tuần trăng mật ở Canada, ngoài ra còn thêm một chú cá heo nhỏ bằng thủy tinh cô có được trong lần dạo chợ đêm hôm trước. Nhìn thấy những đồ vật của mình lần lượt được đặt trên chiếc bàn làm việc xa lạ này, trái tim cô như đập nhanh hơn, trên cánh tay vô thức nổi da gà.

Đây là công việc đầu tiên trong cuộc đời cô! Cô thấy thật vui sướng, nhưng lại có chút căng thẳng!

Vượt xuống trái tim đang muốn chực nhảy ra khỏi lồng ngực, cô kéo ghế dựa ra, thẳng lưng ngồi xuống.

Chuông điện thoại bất thành linh vang lên, cô thoáng giật mình.

Vài giây sau, cô mới bình tĩnh lại, căn cứ theo chúc vụ được giao trước đó là một nữ viên lễ tân. Cô nhắc tay nghe điện thoại lên, bấm vào phím nhận cuộc gọi.

“Hello, Decor SystemsTaiwan. What can I do for you?”

Công ty này chủ yếu là phục vụ khách hàng nước ngoài, bởi vậy công ty đã yêu cầu nhân viên lễ tân trước tiên phải sử dụng Anh ngữ cho tất cả các cuộc gọi đến.

“... Please wait a moment.” Thành công chuyển tiếp được cuộc gọi, Vũ Đồng run rẩy đập tay nghe xuống, kiềm nén ý muốn hét to lên của bản thân.

Lần tiếp điện thoại đầu tiên của cô, nhiệm vụ đầu tiên của cô đã thành công tốt đẹp!

Thật ngỡ ngàng, trong lòng cô tự điều chỉnh mình, chỉ vì một việc nhỏ như vậy đã kích động đến thế. Nhưng sau đó nghĩ lại, vẫn là không kiểm được cao hứng.

“Lạy trời phù hộ cho con càng làm càng tốt hơn nữa.” Cô khép hai tay lại, lẩm rầm cầu nguyện.

Đồng nghiệp trong công ty lần lượt đi vào làm việc, hầu hết mọi người nhìn thấy cô, đều nhiệt tình chào hỏi, có một số còn khích lệ cổ vũ cô vài câu, chúc mừng cô ở công ty mới làm việc vui vẻ.

Cô đỏ bừng mặt, đối với mỗi người đều cảm ơn họ đã quan tâm, thái độ tao nhã và lịch sự của cô đã nhanh chóng lấy được cảm tình của đồng nghiệp, đặc biệt là đồng nghiệp nam, dù sao nhìn chung cô cũng rất xinh đẹp.

Chín giờ rưỡi, hai người đàn ông mặc âu phục vừa đi vừa nói tiến vào văn phòng.

“Kevin, bộ phận hành chính gần đây như thế nào? Tháng trước vừa mới đổi mới lại nhân sự, sử dụng có được thuận tay hay không?”

“Không thành vấn đề, phó tổng giám đốc, anh yên tâm.”

Thấy hai vị giám đốc điều hành cấp cao của công ty đại giá quang lâm, Vũ Đồng vội vàng đứng dậy, kính cẩn chào hỏi: “Buổi sáng tốt lành Ôn phó tổng giám đốc, buổi sáng tốt lành Hứa giám đốc.”

“Buổi sáng tốt lành.” Ôn Triệt thuận miệng đáp lại, liếc mắt nhìn cô một cái, rồi tiếp tục nói chuyện với Kevin. “Ngày hôm qua chủ tịch hội đồng quản trị...” Anh bỗng dừng dừng một chút, rồi như đột ngột phát hiện ra điều gì không thể tưởng tượng nổi, quay đầu lại kinh ngạc, sững sốt, nhìn chằm chằm vào người Vũ Đồng. “Em...”

“Đúng rồi, còn chưa kịp giới thiệu với anh, phó tổng giám đốc.” Hứa giám đốc ở bên cạnh đã ngắt lời. “Cô ấy là nữ nhân viên lễ tân mới tới của công ty chúng ta, Tô Vũ Đồng.”

“Phó tổng giám đốc xin cứ gọi tôi là Vũ Đồng sẽ tốt hơn.” Vũ Đồng dịu dàng thi lễ với Ôn Triệt, giống như hai người không hề quen biết. “Xin được chỉ giáo nhiều hơn.”

Ôn Triệt rất đối ngạc nhiên. “Vũ... Đồng?”

“Tiếng Anh của Vũ Đồng nói rất lưu loát, tiếng Nhật cũng rất chuẩn, phát âm lại ngọt ngào dễ nghe, đến công ty chúng ta làm nhân viên lễ tân thật sự là ủy khuất cho cô ấy.” Hứa giám đốc nhiệt tình tán thưởng. Đối với tân nhân viên lễ tân này do đích thân hấn tuyển dụng vào, thật sự rất hài lòng.

“Hứa giám đốc quá khách khí rồi, tôi không có kinh nghiệm làm việc, còn cần phải rèn luyện nhiều hơn.” Vũ Đồng cư xử rất đúng mực.

“Yên tâm đi, sau này chỉ cần cô chăm chỉ làm việc, công ty nhất định sẽ không bạc đãi cô.”

“Vâng, tôi biết, Hứa giám đốc.” Vũ Đồng gật đầu.

“Đúng rồi, phó tổng giám đốc, vừa rồi anh định nói gì?” Hứa giám đốc quay sang hỏi Ôn Triệt.

“A? Tôi...” Đúng vậy, vừa rồi anh muốn nói cái gì? Ôn Triệt trố mắt đứng nhìn trần trời, nhất thời không nói được nên lời.

“Em làm thế nào đến được công ty của chúng ta làm việc?”

Sau khi tan tầm, Vũ Đồng tránh tai mắt mọi người, lặng lặn ngồi lên xe Ôn Triệt, vừa vào xe, anh liền gấp rút hỏi.

“Anh không vui sao?” Vũ Đồng chớp mắt mấy cái, có chút do dự nhìn anh.

Cả ngày hôm nay, anh không có việc gì cũng kiếm cớ chạy tới quây gặp cô. Bởi vì còn có những đồng nghiệp khác, anh cũng sẽ không công khai nói chuyện với cô, nhưng cô vẫn nhận thấy đôi mắt u ám của anh.

“Có phải anh không thích em tới công ty này làm việc hay không?”

“Không phải. Chỉ là anh không nghĩ tới...” Ôn Triệt miên man nhíu mi. “Em thật sự muốn đi làm?”

“Vâng.”

“Nhưng em chưa từng đi làm qua...”

“Bởi vì không có kinh nghiệm, nên mới muốn thử một chút xem sao. Đây cũng là điều anh dạy em, không phải sao?”

Anh sửng sốt ngạc nhiên. “Anh dạy em?”

“Anh không phải đã từng nói, sống một mình cũng có thể tìm được niềm vui hay sao?” Cô bình tĩnh dùng đôi mắt sáng trong suốt chăm chú nhìn anh. “Em từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ phải đi làm công kiếm tiền, sau khi tốt nghiệp đại học cũng chỉ là nhàn rỗi ở nhà, nhờ thầy tới nhà dạy kèm học một ít ngôn ngữ linh tinh. Cho đến khi cha em mất đi, lại được anh cứu mang, đón về nhà ở.” Cô dừng một chút, vẻ mặt trở nên mặt mùng mủ sương. “Em chỉ muốn được thử xem mình có thể giống như mọi người hay không, mỗi ngày đi làm tan tầm về, có thể kiếm được tiền tự nuôi sống bản thân không? Em muốn biết, chăm chỉ làm việc là có cảm giác như thế nào.”

Anh ngơ ngẩn nhìn cô cảm giác như đang nằm mơ. Anh chưa bao giờ nhìn thấy cô như vậy trước đây, miễn cưỡng mà nói thì giống như ngày đó lần đầu tiên anh nhìn thấy cô.

Ngày hôm đó, lúc đang cô nhìn lên trời mang theo vẻ mặt xa cách hình ảnh đó đến hôm nay vẫn khắc sâu vào trong tâm trí anh. Nhưng khi ấy ánh mắt của cô trông ảm đạm mờ mịt hơn nhiều, không giống hôm nay chỉ đơn thuần là khao khát.

Cô đang mong chờ được bay lên sao? Không còn muốn sống cảnh cá chậu chim lồng nữa, cuối cùng cô đã quyết định bay thẳng về phía trời xanh bao la kia sao?

Ôn Triệt bối rối cắn răng, không thể nói được trong lòng hiện tại đang là cảm giác gì.

“Làm thế nào trùng hợp như vậy? Em vừa vặn đến công ty của anh phỏng vấn?” Anh thô ráp hỏi.

“A, cái này sao.” Cô cười khẽ, hai má thoáng ửng hồng. “Thật ra cũng có thể xem em có một nửa là cố ý đi. Em đã nghĩ nếu phải đi làm, đương nhiên có thể làm việc cùng công ty với anh là tốt nhất. Em cũng có thể nhìn anh ở công ty trông như thế nào. Đúng lúc công ty của các anh tuyển nhân viên lễ tân, em liền tới dự tuyển.”

Đúng vậy, nếu cô đã muốn ra ngoài làm việc thì đương nhiên là làm càng gần chỗ anh bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu, anh cũng có thể yên tâm đôi chút.

Ôn Triệt hoàn toàn đồng ý với sự lựa chọn của Vũ Đồng, nhưng vẫn cảm thấy có chút gì đó không hoàn toàn thoải mái. Cô là người đã tốt nghiệp đại học, lại được nuông chiều từ bé, bây giờ phải làm công việc của một nhân viên lễ tân phải luôn lễ phép cúi chào và mỉm cười với tất cả mọi người như vậy có thích hợp không?

“A, em biết ánh mắt này của anh!” Phảng phất nhìn ra suy nghĩ trong lòng anh, Vũ Đồng không phục cong đôi môi anh đào lên. “Anh đang xem thường em đúng hay không? Có phải anh cho rằng em nhất định sẽ không làm được đúng hay không?”

Anh vội xua tay, vụn lặn không muốn đả kích sự tự tin của cô. “Không phải! Anh làm sao có thể nghĩ như vậy? Anh đã hiểu rồi, em muốn đi làm thì cứ việc đi làm, chỉ cần nhớ rõ, nếu gặp phải bất cứ khó khăn nào thì cũng phải đến tìm anh.”

“Em biết rồi.” Cô gạt đầu, đôi mắt sáng long lanh.

Ôn Triệt giật mình nhìn cô, không khỏi bùi ngùi xúc động.

Xem ra anh thật sự phải buông tay với cô. Thả cho cô tự do bay đi tự khảo nghiệm năng lực chính mình đến đâu.

Aizz, làm thế nào mà tâm trạng của anh lại giống như ông bố già có cô con gái mới lớn đây? Anh vừa cảm thấy thật lo lắng lại vừa cảm thấy thật luyến tiếc!

“Đúng rồi, nếu em muốn làm một nhân viên lễ tân xuất sắc thì cần phải chú ý đến một điểm rất quan trọng.” anh bắt đầu thao thao bất tuyệt.

“Điểm quan trọng nhất là?” Vũ Đồng lĩnh giáo hỏi.

“Mỉm cười.” Hai ngón tay chạm lên môi cô, nhẹ nhàng kéo lên một đường vòng cung.

“Mỉm cười?” Cô rất ngạc nhiên.

“Nhìn chung, thông thường khi khách hàng tiếp xúc với công ty chúng ta đều sẽ phải thông qua nhân viên lễ tân trước tiên nên giọng nói của em sẽ để lại ấn tượng đầu tiên trong họ. Vì vậy nếu giọng nói của em không được hòa nhã, thái độ không lễ phép, thì đều sẽ liên quan đến hình ảnh công ty của chúng ta, điều này rất quan trọng.”

“Ý của anh là, em chẳng khác nào là bộ mặt của công ty phải không?”

“Đúng vậy.” Anh mỉm cười khen ngợi cô. “Cho nên thái độ làm việc của em rất là quan trọng. Nếu có thể, tốt nhất là lúc nào em cũng luôn luôn giữ nụ cười trên môi, hơn nữa khi nghe điện thoại em cũng cần phải làm mình thật vui vẻ, có như vậy giọng nói của em cũng sẽ trở nên cuốn hút hơn, từ đó mà người nghe điện thoại bên kia cũng có thể nghe được thanh âm vui vẻ của em, tự nhiên mà sẽ có ấn tượng tốt đối với công ty của chúng ta.”

“Em không nghĩ tới trả lời điện thoại mà cũng sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh của công ty.” Nghe qua những lời Ôn Triệt vừa nói như thế, Vũ Đồng đột nhiên cảm giác được trách nhiệm của bản thân càng thêm trọng đại, không hiểu sao lại càng cảm thấy hưng phấn hơn.

Nhìn thấy cô vui vẻ như vậy, Ôn Triệt không nhịn được cũng vui mừng theo, anh thả tay ra. “Nào, bây giờ em cũng thử xem, cười một cái nào.”

“Hả? Bây giờ?” Vô duyên vô cớ cười ngây ngô, rất xấu hổ a!

“Phó tổng giám đốc ra lệnh em không nghe sao? Coi như là huấn luyện trước nghiệp vụ đi.” Ôn Triệt cố ý nhún mi, ra vẻ cấp trên. “Nào, cười một cái.”

“Vâng ~” Vũ Đồng không tình nguyện kéo dài giọng nói, ho nhẹ hai tiếng, cố tạo một chút cảm xúc, sau đó, môi anh đào nhợt nhạt cong lên.

“Không được, cười như vậy không đủ thành ý, không chỉ miệng cười mà mắt cũng phải cười.”

“Như thế này?” Cô mỉm cười khoe môi kéo cong hơn.

“Anh đã nói, ngay cả ánh mắt cũng phải cười, cần phải xuất phát từ nội tâm a.” Vừa như làm bố lại còn phải kèm luôn cấp trên nên yêu cầu có hơi nghiêm khắc.

“Cần phải cười từ nội tâm?” Vũ Đồng thở dài. Nên làm như thế nào đây? Cười chưa bao giờ là thứ cô am hiểu thật sự a! Cô ai oán nhìn Ôn Triệt đang nheo nheo mắt quan sát cô. Ánh mắt anh sáng rực như sao, bất tri bất giác làm trái tim cô đập rộn lên.

Anh đang cười. Cô bỗng dưng hiểu ra. Anh đang nhìn cô cười, miệng cười mà mắt cũng cười, nụ cười xuất phát từ nội tâm.

Thì ra cười là như vậy...làm cho nhịp tim của cô không còn biết nghe lời nhảy như điên, hai má cũng không nhịn được nóng lên như phát sốt.

Không nên nhìn cô như vậy a! Anh thấy mặt cô ửng hồng, trong tim tràn ngập đều là ngọt ngào!

“Triệt.” Cô thở hổn hển gọi tên anh.

“Thử xem, Vũ Đồng, cố lên.” Giọng nói ấm áp của anh như cổ vũ cho cô.

Ngực cô như tan ra, hạnh phúc ngọt ngào tràn ngập toàn thân.

Mỉm cười. Cô tự nói với chính mình. Hãy nhìn vào người đàn ông này, thật nhiệt tình, chân thành mỉm cười. Như vậy có sao đâu, như vậy thì có cái gì khó khăn đây? Đối một người đàn ông tốt như vậy thì phải nên thành tâm mỉm cười, việc đó dễ dàng biết bao a!

Cánh môi anh đào, tràn ra ý cười, chậm rãi, lan lên ánh mắt, tỏa sáng đôi mắt trong suốt như nước, phát ra ánh sáng đến chói mắt.

Cô ở trong xe cười, trong thứ ánh sáng mờ tối, cơ thể của cô như phát sáng, từ khuôn mặt mềm mại đáng yêu của cô, đến thân thể mềm mại với những đường cong lả lướt của cô, giống như được gắn lên một vòng hào quang, ôn nhu, lại xinh đẹp trong bóng chiều hoàng hôn.

Ôn Triệt ngực chấn động, giống như bị giáng mạnh một quyền.

Thật đẹp! Nụ cười của cô, xinh đẹp tựa như thơ như họa, không giống như bất cứ thứ nào tồn tại ở thế giới này.

Cô sau này cũng cười như vậy đối với những người khác sao? Không được! Anh rất đổ kỵ. Nụ cười tươi tắn xinh đẹp thuần khiết như thế, anh không muốn chia sẻ cùng với bất cứ ai.

Không muốn a!

“Triệt, em cười như vậy đã được chưa?” Cô không rõ hỏi anh.

Rất được, còn vượt quá mức cần thiết, anh không muốn cô cười với những người khác như vậy!

“... Ừ, tốt lắm, đúng là như vậy.” Anh khó khăn phát ra tiếng nói từ trong yết hầu, bắt buộc chính mình trưng lên nụ cười đồng ý.

Anh nhất định quyết buông tay, thả cho cô tự do bay xa ...

“Cám ơn anh!” Cô vui mừng nhướn mày. “Anh yên tâm đi, Triệt, em sau này nhất định sẽ quan tâm đến hình ảnh công ty thật tốt, sẽ không làm cho anh bị mất mặt.”

Cứ như vậy, Vũ Đồng lần đầu tiên bắt đầu cuộc sống của một nữ nhân viên văn phòng OL (Office Lady).

Sáng sớm, Ôn Triệt lái xe qua đón cô cùng đi làm, cả hai nhập lại cùng với nhau dùng điểm tâm sáng ở khu phố lân cận, sau đó vào công ty, vì để tránh bị nghi ngờ, sẽ một trước một sau xuất hiện.

Trong giờ làm việc, cả hai đều làm việc rất chăm chỉ, tuy rằng công việc của Ôn Triệt bận rộn gấp trăm lần so với của cô nhưng đôi khi rảnh rỗi anh vẫn sẽ cố ý dùng điện thoại di động gọi đến số điện thoại của công ty, chỉ vì muốn được nghe thanh âm ngọt ngào của cô.

Anh sẽ giả vờ là khách hàng của công ty, để cùng cô tán hươu tán vượn một chút, cô vừa trả lời lại vừa lo lắng nhìn ngó xung quanh, rất sợ người khác phát hiện ra điểm bất thường.

Lúc ăn cơm trưa, bình thường cô sẽ ăn cùng với các đồng nghiệp nữ bộ phận hành chính của công ty, có khi ăn ở trong căn tin công ty, có đôi khi lại đến một cửa hàng gần đó. Ôn Triệt nếu không phải ăn trưa với khách hàng thì cũng sẽ hòa đồng cùng ăn trưa với nhân viên của công ty ở căn tin. Mỗi lần anh xuất hiện vẫn luôn thu hút mọi ánh nhìn ngưỡng mộ của các đồng nghiệp nữ.

Vũ Đồng rất nhanh biết được, chồng của cô ở trong công ty rất được các đồng nghiệp nữ hoan nghênh. Các cô ấy còn phong cho anh là người đàn ông tốt hiếm có của thế kỷ, vô cùng yêu thích cùng hâm mộ anh. Nếu không phải ngại vì anh đã kết hôn thì đã sớm nhảy vào tấn công.

Cô hiển nhiên cảm thấy thật kiêu ngạo, nhưng cũng khó tránh khỏi ngấm ngầm ăn dấm chua.

Đặc biệt là khi các đồng nghiệp nữ bắt đầu mơ mộng, ảo tưởng rằng mình có thể cùng với anh chàng phó tổng giám đốc đẹp trai này lãng mạn thì cô thường nhin không được muốn đánh người.

Anh là chồng của cô! Trong đầu những cô gái này đang suy nghĩ gì vậy? Anh đã là hoa đã có chủ, ai cũng không được phép tranh giành với cô!

Cô chỉ biết thầm tức giận vì không thể công khai thân phận phu nhân phó tổng giám đốc của mình, nên chỉ có thể ngấm bồ hòn làm ngọt, do vậy các đồng nghiệp nữ vẫn cứ tiếp tục ăn bậy đầu hủ Ôn Triệt.

Ở công ty có một số đồng nghiệp nam vẫn còn độc thân cũng làm cho cô rất phiền lòng. Bọn hán không biết cô đã kết hôn nên rất thích khiêu khích trêu chọc cô, còn lớn mật hơn vào đêm lễ thất tịch* gửi tặng cô một bó hoa hồng như muốn công khai tuyên bố bắt đầu đợt tấn công theo đuổi cô.

* Đêm thất tịch ngày 7/7 âm lịch Valentine của người Trung Quốc.

Ôn Triệt nhìn thấy bó hoa không an phận này, khóe mắt run rẩy, thiếu chút nữa đã muốn rống giận tại chỗ. Cô vội vàng kéo anh vào trong thang máy, khuyên can mãi anh mới dần dần thu hồi lại cảm xúc bất mãn của mình.

Cô cam đoan mình sẽ không tiếp nhận sự theo đuổi của các đồng nghiệp nam này, mà dường như anh cũng nhận ra bản thân đã quá kích động, đỏ mặt thừng thừng nói xin lỗi với cô.

Xin lỗi cái gì đây? Anh là chồng của cô nên có quyền lợi được ghen tuông a.

Cô ngọt ngào nghĩ, không ngờ Ôn Triệt đã vì mình mà ghen tuông thì trong lòng mình dường như có cảm giác sung sướng khoái hoạt đến như vậy.

Vốn dĩ cô cũng là một người phụ nữ ham hư vinh, cô hi vọng người đàn ông yêu mình biểu hiện tình yêu của anh ấy nồng nhiệt một chút ...

“Ha ha.” Vừa nghĩ đến đây, Vũ Đồng bắt giác mím môi, khẽ cười thầm.

“Hôm nay nhìn em dường như rất vui vẻ.” Thư ký phòng hành chính Xảo Xảo bước đến trước quầy tò mò nhìn cô. “Có chuyện gì vui sao?”

“Không, không có gì.”

Cô lắc đầu, tất nhiên không thể nói cho vị nữ đồng nghiệp này về kế hoạch hẹn hò do chính mình tự vạch ra để tạo một niềm vui bất ngờ lớn cho người đàn ông gần đây phải ăn quá nhiều dấm chua.

“Đúng rồi, hôm nay phòng hành chính chúng ta tổ chức liên hoan! Em chắc là sẽ đi chứ?”

“Liên hoan?” Vũ Đồng ngẩn ra. “Em không có nghe nói a.”

“Chị đã quên nói với em.” Xảo Xảo ngượng ngùng le lưỡi. “Tối nay, ở nhà hàng mang phong cách Hồng Kông gần đây, ăn điểm tâm ở đây không sai.”

“Nhưng mà hôm nay em...” có hẹn với Triệt.

“Em mới vừa vào công ty mấy tháng, cũng chưa quen thuộc hết với mọi người. Hôm nay sẵn dịp có cơ hội tốt để làm quen thêm với vài người bạn! Hơn nữa chị và Lily đã bàn với các cô ấy, dùng cơm xong chúng ta mấy người phụ nữ cùng đi KTV mặc sức vui vẻ, em cũng cùng đi đi.”

“Em?” Vũ Đồng mở to hai mắt. Các cô ấy rủ cô cùng đi hát KTV?

“Sẽ rất vui!” Xảo Xảo vui vẻ thuyết phục cô. “Em biết không, mấy người phụ nữ chúng ta nếu mà tụ tập lại sẽ có biết bao nhiêu là náo nhiệt, chọc phá! Em không phải đã từng nói qua sao? Từ trước đây cho tới bây giờ, em cũng chưa từng đi hát KTV qua nên bọn chị đã đặc biệt sắp xếp việc này là vì em.”

“Sắp xếp là vì em?” Tim Vũ Đồng giật thót lên. Điều này có nghĩa là các cô ấy đã xem cô là bạn sao?

“Đi nha đi nha! Em mà không đi thì sẽ không còn thú vị nữa.”

“Em ...” cô muốn...rất muốn đi! Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên cô tụ tập với bạn bè, nhưng đây là lần đầu tiên có người không quan tâm cô có tiền hay không chỉ muốn kết bạn với cô.

Cô chỉ là một nhân viên lễ tân bình thường, mỗi tháng kiếm có một chút tiền lương, nhưng các cô ấy cũng không chê bai gì cô, vẫn sẵn sàng kết bạn với cô...

“Em đi!” Cô buột miệng nói ra.

“Vậy thì tuyệt quá!” Xảo Xảo vỗ tay một cái. “Vậy quyết định thế nhé.” Cô ấy ngậm nga hát mấy câu rồi chạy về văn phòng nhưng chỉ một lát sau đã quay trở lại đưa cho Vũ Đồng một chiếc đĩa CD. “Chị thấy em rất ít khi nghe các bản nhạc đang được thịnh hành. Đây là mấy bản nhạc Hot gần đây, nghe rất êm tai. Hôm nay nếu em có rảnh thì lấy nghe thử đi. Cần thận đừng để cho các sếp nhìn thấy á!” Cô nháy mắt mấy cái rồi vội tay rời đi.

Vũ Đồng cầm đĩa CD, lặng đi một lát đắm chìm trong cảm xúc ngọt ngào.

Sau đó, cô bỗng rùng mình, cuối cùng nhớ ra mình đã có hẹn với Ôn Triệt. Cô vội vàng bấm số gọi nội bộ.

“Triệt, là em.” Cô đề thấp giọng nói.

“Sao vậy?” Giọng nói của Ôn Triệt rõ ràng ẩn dấu ý cười.

Cô có cảm giác thật áy náy. “Em gọi đến để xin lỗi. Buổi hẹn tối hôm nay của chúng ta có thể hủy bỏ được không?”

“Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Em không khỏe sao?” Anh lo lắng hỏi.

“Không phải, anh đừng lo lắng, không có việc gì.” Cô vội vàng giải thích: “Chỉ là phòng hành chính bọn em tối hôm nay có liên hoan, em phải đi với mọi người.”

“Phòng các em liên hoan à.” Anh bình tĩnh lại, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhõm hơn. “Tốt a, em nên đi chơi với mọi người.”

“Cơm nước xong em sẽ cùng với mấy đồng nghiệp nữ đi hát KTV.”

“Chương trình phong phú như vậy ư. Vậy em phải cẩn thận một chút, đừng hát quá muộn, khi nào muốn về thì gọi điện thoại cho anh đến đón em.”

“Anh không cần tới đón em đâu, nếu như bị các cô ấy phát hiện sẽ không hay.”

“Vậy được rồi. Em gọi taxi mà về, sau khi lên xe phải lập tức gọi điện thoại cho anh.”

“Vâng.”

“Cứ như vậy đi. Chúc em một buổi tối vui vẻ.”

“Cám ơn anh.” Cô cúp điện thoại, nhưng vẫn cảm thấy áy náy.

Đối với việc cô lỡ hẹn, anh không có một câu trách cứ, hoàn toàn bao dung cho cô, còn khích lệ cô đi chơi vui vẻ.

Anh đối với cô, thật sự là quá tốt!

Vì vậy, trái tim cô bất giác cảm thấy đau đớn vô cùng.

8. Chương 8: Không Còn Cô Đơn

Cúp điện thoại đã được một lúc lâu mà Ôn Triệt vẫn còn nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại đến mức ngẩn ngơ.

Cuối cùng ngày này rồi cũng sẽ đến, cô sẽ vì muốn tụ tập với bạn bè mà hủy bỏ ước hẹn với anh.

Càng bay càng xa. Anh than thở. Vậy cũng đừng bay đi quá xa đến mức tay anh cũng không bắt được cô chứ?

Anh cầm tách trà lên, lặng lẽ nhắm nháp, nhớ lại hình ảnh khắc sâu lần đầu gặp mặt. Ngày hôm đó cô ở trên lầu, anh ở bên dưới ngược lên thì trông thấy cô.

Ngày đó khát vọng cô đến mức làm cho tim anh đau nhói, cho đến bây giờ, anh vẫn không thể nào quên cảm giác đó.

Đừng bay quá xa! Nữ thần của ta, đừng làm cho ta không thể tìm thấy em.

Anh thầm cầu nguyện. Anh cũng cảm thấy mình vô duyên vô cớ lo lắng như vậy dường như có chút buồn cười, nhưng rồi lý trí vẫn không thể trấn an được nội tâm làm mất đi cảm giác hoảng loạn sợ hãi.

Aizz, thôi thì nhân lúc này làm thêm chút việc thì hơn!

Anh cầm lấy điện thoại, yêu cầu thư ký giúp anh sắp xếp một buổi tiệc xã giao tối nay. Gần đây anh rất ít khi tham gia vào các hoạt động quan hệ công chúng thế này. Bản thân là phó tổng giám đốc, nên phải luôn

nghĩ cách giúp công ty mở rộng các mối quan hệ làm ăn. Săn dịp đêm nay Vũ Đồng cũng đã có kế hoạch, anh cũng vừa vặn đi làm cho xong nghĩa vụ.

Mới vừa gọi điện cho thư ký xong, di động liền reo lên.

“Alo, là tôi, Jerry.” Chủ tịch khu vực Viễn ĐôngTokyogọi điện thoại đường dài đến.

“Vâng!” Ôn Triệt vừa mừng vừa sợ. “Thế nào? Gần đây anh có khỏe không? Bên đó công việc có bận rộn không?”

“Bận không thấu.” Jerry phàn nàn. “Mỗi ngày tôi gần giống như một con quay bị xoay mòng mòng. Cậu cũng biết tiếng Nhật của tôi rất tệ, bên này người nói được tiếng Anh cũng không tốt hơn, ngay cả việc giao tiếp cũng là cả một vấn đề. Aizz, thật hy vọng có cậu ở bên cạnh tôi thì tốt rồi. Tôi thật hoài niệm những ngày trước đây có cậu ở bên cạnh giúp đỡ.” Lớn tiếng than thở.

Ôn Triệt nhẹ giọng cười. “Tôi xem anh chỉ hoài niệm chuyện chúng ta cùng nhau chơi Golf chứ gì? Ngoại trừ tôi, hầu như không có ai có kỹ thuật kém hơn anh.”

“Ha ha ~ nói vậy cũng đúng. Nói thật, bên này người có thể đánh trên trăm gậy thật đúng là không nhiều lắm, hại tôi cũng không dám khoe khoang.”

“Tôi cũng vậy. Từ sau khi anh rời đi, cũng rất ít khi đi đánh Golf, không muốn ở đây khoe ra cho người khác chê cười.”

“Aizz, Triệt, cậu thật sự không chuyển đếnTokyosao?” Jerry thở dài. “Tôi nghe nói, tổng giám đốc mới nhậm chức ở Đài Bắc đối với cậu rất lạnh nhạt.”

Công việc của cậu ở công ty so với ông ta quen thuộc hơn nhiều. Ông ta dường như rất lo lắng cậu sẽ gây bất lợi với ông ấy. Do vậy đã rất dễ phòng cậu.”

“Tôi biết ông ta có chút nghi ngờ tôi.” Ôn Triệt thản nhiên thừa nhận những khó khăn hiện tại. “Nhưng vì ông ta là người mới đến, trong hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ, khó tránh khỏi sẽ có tâm dè chừng tôi.”

“Nghe nói ông ta thường trong các buổi họp, cố ý gây khó dễ với cậu?” Jerry hỏi thăm.

“Chính xác.” Ôn Triệt thản nhiên đáp, lấy tứ lạng bạt thiên cân (lấy yếu thắng mạnh). “Ông ta đối tình hình bên Đài Loan này vẫn còn chưa hiểu rõ, khó tránh khỏi sẽ nảy sinh thêm nhiều vấn đề.”

“Aizz, cậu đó!” Nghe Ôn Triệt vừa nói như thế, Jerry cũng đoán ra được anh có ý định nhẫn nhịn tất cả những bới móc của sếp mới. “Vì cái gì cậu vẫn không chịu đếnTokyogiúp tôi? Cậu nói thật đi, có phải vì vợ cậu không đồng ý hay không?”

“Không, chính tôi không muốn đi.” Ôn Triệt phản bác.

Đương nhiên Vũ Đồng sẽ nguyện ý ở bên cạnh anh mà không cần suy tính thiệt hơn. Lúc này công việc cô đang như cá gặp nước, lại còn kết giao thêm được nhiều bạn hữu. Anh không muốn ép buộc cô cùng mình đếnTokyo, đối mặt với môi trường sống không hề quen thuộc ở nơi đó.

Sống trong cảnh cá chậu chim lồng, thật vất vả mới bay được ra ngoài, anh không muốn lại đem cô kéo trở về lần nữa.

Mà bảo anh để cô một mình sống đơn độc ở Đài Bắc, còn bản thân thì bay đếnTokyonhậm chức, thì càng trăm triệu lần là không thể. Anh không nỡ nào làm vậy.

“Rất xin lỗi, Jerry.” Chỉ có thể nói lời xin lỗi với bạn tốt. “Tôi biết anh rất hi vọng tôi đi, nhưng hiện tại tôi thật sự không có cách nào.”

“Được rồi. Nếu cậu thực sự không muốn đi, tôi cũng sẽ không miễn cưỡng.” Jerry cũng đã hiểu ra.

Hai người đàn ông lại tiếp tục tán gẫu thêm vài câu, chia sẻ với nhau tình hình cuộc sống hiện nay rồi mới chấm dứt cuộc điện thoại.

Sau đó, thư ký của Ôn Triệt qua điện thoại nội bộ gọi đến nói các tiết mục tối nay đã được sắp xếp xong xuôi. Cô dường như rất hưng phấn vì ông chủ lại có thể đồng ý tham dự tiệc xã giao, nên liền một hơi muốn anh nhanh chóng đi tham dự.

Ôn Triệt theo lịch trình toàn bộ đều đồng ý.

“A ~ oa không say oa không có say không có say ~ xin anh không cần thương hại tôi ~” Lily cầm Micro, đứng trên bục ra sức gào thét.

Vũ Đồng cùng hai cô gái khác thì ngồi ở trên ghế sa lon, vừa uống bia ăn đồ nhắm, vừa ríu rít nói chuyện phiếm.

Mấy ngày nay, dường như mỗi tuần Vũ Đồng đều cùng các nữ đồng nghiệp này đi gào thét ở KTV, nên đã quen dần với loại không khí náo nhiệt âm ỹ này.

“Biết không? Thư ký của Ôn phó tổng giám đốc sắp kết hôn!” Tiểu Nhu rủ cô cùng đi toilet liền buồn chuyện.

“Hả? Em nói Giai Giai sao? Cô ấy cuối cùng cũng hết hi vọng nên bỏ cuộc rồi à?” Xảo Xảo khanh khách cười.

“Bỏ cuộc chuyện gì?” Vũ Đồng không hiểu.

“Em không biết sao, thật ra Giai Giai thăm mền phó tổng từ lâu rồi! Từ lúc mới vào công ty đã luôn luôn thăm yêu anh ấy.”

Hóa ra lại có thêm một cô gái phủ phục dưới chân chồng cô! Vũ Đồng thầm than.

“Cô ấy đi theo bên cạnh phó tổng giám đốc đã hơn ba năm, nhưng không bao giờ phó tổng giám đốc liếc mắt nhìn cổ một cái. Cô ấy đã rất đau lòng.”

“Đúng là như vậy! Sau này cô ấy biết được phó tổng giám đốc đã kết hôn, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn tiếp tục thăm mền phó tổng giám đốc. Nhưng cái chính là phó tổng giám đốc của chúng ta vẫn không thèm để mắt tới.”

“Đừng nói là Giai Giai! Các chị có nhớ Vân An tỷ không?”

Các cô ấy đang nói đến Triệu Vân An sao? Vũ Đồng giật mình, cẩn thận vánh tai lên nghe ngóng.

“Chị Vân An thì hết sức say mê phó tổng giám đốc, luôn luôn theo sát bên cạnh anh ấy. Hai người bọn họ trước đây là cộng sự nên thường có cơ hội ở chung một chỗ. Cuối cùng phó tổng giám đốc cũng vẫn không yêu chị ấy.”

“Đúng vậy đúng vậy! Chị Vân An có vóc người xinh đẹp đến vậy, lại thông minh tài giỏi như vậy, ngay cả chị ấy còn không theo đuổi được phó tổng giám đốc, chứ huống chi là chúng ta?”

“Các cô nói xem chị Vân An bây giờ đang ở đâu?” Vũ Đồng thật cẩn thận hỏi thăm.

“Chị ấy hả, sau khi phó tổng giám đốc kết hôn chị ấy liền yêu cầu được chuyển công tác xuống chi nhánh công ty ở Hồng Kông.”

Bởi vì quá thương tâm, cho nên mới lựa chọn phải tha hương sao? Vũ Đồng buồn bã, nhớ tới lần ngẫu nhiên gặp Triệu Vân An trước đây, lúc cô nhìn vào mắt cô ấy có bao nhiêu là oán giận.

“Này, các chị nói xem, vợ của phó tổng giám đốc rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào nhỉ?”

Vũ Đồng giật mình, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt. Không thể nào? Làm thế nào mà đề tài lại chuyển qua nói về cô rồi?

Hết lần này đến lần khác đối với loại chủ đề này các cô luôn cực kỳ có hứng thú. “Đúng vậy, tôi cũng rất muốn biết đây!”

“Nhất định là rất đẹp.”

“Rất dịu dàng.”

“Cũng rất có khí chất.”

Mọi người đang tăng tốc cô lên đến tận trời. Vũ Đồng âm thầm xấu hổ.

“Cái gì? Cái gì? Các cô đang nói cái gì?” Lúc này, đầu Lily đỏ đầy mồ hôi vừa hát xong một ca khúc, hưng trí bừng bừng đi xuống.

“Bọn tôi đang nói đến vợ của phó tổng giám đốc. Không biết cô ấy là người như thế nào, làm cho phó tổng giám đốc say mê đến mức không thèm liếc mắt nhìn bất kỳ người phụ nữ nào khác.”

“Còn phải hỏi nữa sao? Nhất định là so với chúng ta dịu dàng xinh đẹp hơn!” Lily thật ai oán nói. Cô đã được hai mươi sáu tuổi, mà vẫn chưa có bạn trai.

“Vì cái gì? Vì cái gì mà không có một người đàn ông nào thích tôi?” Cô nắm chặt hai tay thành nắm đấm, oán hận ngửa mặt lên trời gào thét.

“Nhắc đến đàn ông, Vũ Đồng, em đối với các đồng nghiệp nam ở công ty chúng ta thật sự cuối cùng cảm thấy như thế nào? Không phải đều thấy mọi người rất phiền phức chứ?” Tiểu Nhu đột nhiên hỏi.

Tim Vũ Đồng giờ đã đập loạn.

“Chị thấy Tiểu Trần ở bộ phận kinh doanh cùng với Tony ở bộ phận nghiên cứu phát minh đều rất quan tâm đến em! Còn em thì sao? Thích người nào đây?” Xảo Xảo tiếp lời.

“Em nếu không thích người nào thì chia bớt một người cho chị đi.” Lily nhào đến giống như con bạch tuộc quần lấy Vũ Đồng, nửa đùa nửa thật ai oán nói: “Chị thật là đáng thương nha!”

“Em ” đối mặt với đôi mắt nóng bỏng đầy quan tâm đến cô, Vũ Đồng rõ ràng đã hoàn toàn không được tự nhiên.

Không ai biết, cô thật sự đã kết hôn, hơn nữa chính là người làm cho bọn họ tò mò không thôi, phu nhân phó tổng giám đốc.

Cô nên làm cái gì bây giờ? Nói thật với các cô ấy sao? Nếu như nói ra, các cô ấy có thể rất tức giận với cô hay không? Từ nay về sau sẽ tuyệt giao với cô hay không?

Nghĩ đến đây, Vũ Đồng khó có thể không chế được nỗi kinh hoàng này. Đây là lần đầu tiên cô có được cơ hội kết bạn thật sự. Cô không hy vọng sẽ mất đi tình bạn của họ.

Nhưng tình bạn mà bắt đầu bằng một lời nói dối, thì thật sự có thể kéo dài tiếp tục được hay không?

Vũ Đồng cảm thấy thật mâu thuẫn, không biết nên làm thế nào mới tốt.

“Nói đi, nói đi! Vũ Đồng, cậu rốt cuộc là thích ai? Hay là cậu thật sự đã có bạn trai rồi sao?”

“A~~ đúng không?” Suy đoán của Lily nhất thời đưa đến điểm chính yếu làm các cô gái khác càng thêm tò mò, những ánh mắt thêm trong suốt long lanh càng làm cho Vũ Đồng gần như quên thở.

“Em ... ”

“Anh ta là ai vậy? Là người như thế nào? Hai người làm sao quen nhau?” Các câu hỏi liên tiếp oanh tạc vào cô.

Vũ Đồng hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh. “Anh ấy là... người các chị cũng biết.”

“Hả? Thật vậy không?” Mấy cô gái càng thêm kích động, oa oa kêu to. “Là ai là ai vậy? Rốt cuộc là người nào? Làm ở bộ phận nào?”

“Là ” Vũ Đồng chớp chớp mở to hai mắt, mồ hôi lạnh ròng ròng. “Ôn phó tổng giám đốc.”

Một khoảng im lặng như tờ, căng thẳng, lúng túng khó xử.

Tim Vũ Đồng như bị thất lại.

Các cô ấy sẽ mở miệng mắng cô! Các cô ấy nhất định sẽ rất tức giận, giận cô đã nói dối, giận cô lừa gạt các cô ấy, các cô ấy nhất định... Không muốn tiếp tục làm bạn với cô nữa.

“Em chính là bà xã của Ôn phó tổng giám đốc?” Lily là người đầu tiên lấy lại được bình tĩnh.

“Vâng.” Cô nhẹ nhàng gật đầu.

“Chính em là người khiến cho Ôn phó tổng giám đốc đến nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn các cô gái khác một cái?”

“...”

“Chúng ta còn thoải mái ở trước mặt em nói mình rất thích Ôn phó tổng giám đốc?”

“...”

“Ôi trời ơi!” Lily hoảng hốt kêu lên, tiếp theo các cô gái khác cũng lần lượt kêu lên, sắc mặt mỗi người đều trở nên trắng bệch.

“Các chị, đừng giận, em, em không phải là cố ý muốn lừa các chị.” Vũ Đồng căng thẳng nên có hơi hơi bị nói lắp. “Em chỉ không muốn để ọi người nghĩ rằng, em đã lợi dụng đặc quyền nên mới vào được công ty...”

“Mất mặt! Mất mặt chết mất thôi!” Lily nhảy cẫng lên, ôm lấy hai má kêu lên choe chõe.

“Ôi trời ơi! Chúng ta lại có thể ở trước mặt vợ người ta nói xấu chồng họ, quả thực quá mất mặt muốn nhảy xuống biển Thái Bình Dương chết cho xong!”

“Vũ Đồng, em xấu quá đi! Trước giờ sao có thể không chịu nói tiếng nào.”

“Ô ô ~ Vũ Đồng, em phải tin bọn chị. Bọn chị chỉ là thuận miệng nói như vậy mà thôi!” Tiểu Nhu nắm lấy tay Vũ Đồng lắc mạnh.

“Sẽ không thật sự ra tay với chồng của em đâu!” Xảo Xảo thận trọng cam đoan.

“Chúng ta chỉ nhìn Ôn phó tổng giám đốc giống như nhìn ngấm thần tượng, sẽ không thật sự có bất cứ chút tơ tưởng nào đối với anh ấy. Em bỏ qua cho các chị nhé.” Lily lo lắng thanh minh.

“Các chị ...” Vũ Đồng tròn tròn mắt nhìn mọi người. Không ngờ rằng các cô ấy chẳng những không trách cứ cô, ngược lại còn sợ cô trách cứ các cô ấy.

“Em ngàn vạn lần đừng nói lại với chồng của em nhé! Nếu không sau này chúng ta ở công ty cũng không dám nhìn mặt anh ấy nữa.”

“Đúng vậy, làm ơn làm ơn mà, đây là bí mật nhỏ giữa chị em chúng mình, làm ơn đừng nói lại với Ôn phó tổng giám đốc! Van cầu em.”

“Em sẽ không nói đâu.” Vũ Đồng nở nụ cười ngọt ngào, ánh mắt cay cay, không hiểu sao lại muốn khóc. Ba cô bạn đồng nghiệp này đều là những cô gái thật sự quá tốt! “Nhưng các chị cũng phải hứa với em, không được để tin tức em với Ôn phó tổng giám đốc có quan hệ bị tiết lộ ra ngoài, chuyện này cũng là bí mật của chúng ta.”

“Không thành vấn đề. Đây là bí mật!” Ba cô gái đều gật mạnh đầu.

“Chúng ta cùng nhau vỗ tay thề nào.” Lily đề nghị.

“Được!” Tất cả mọi người đều đồng ý, luân phiên vỗ lòng bàn tay vào nhau, xem như đã xác lập lời tuyên thệ.

Sau đó, bốn cô gái nhìn nhau mỉm cười rồi bật cười thành tiếng, tiếng cười như chọt vỡ òa trong phòng gian vang mãi không ngừng, âm thanh giống như tiếng những viên trân châu lăn trên khay ngọc.

Vũ Đồng nghe thấy, cảm động đến mức tim như bị thắt chặt.

Khi Vũ Đồng và các bạn ở KTV mặc sức vui vẻ, Ôn Triệt rất cố gắng để không phải dự tiệc xã giao, nhanh chóng trở về nhà. Anh tắm rửa sơ qua, chợt nhớ là đã rất lâu không tự mình vào bếp, tìm một ít sách tham khảo để làm một món canh chưng cách thủy.

Anh cẩn thận canh lửa, nghĩ đến ngày mai khi đưa cho Vũ Đồng món canh chưng cách thủy do chính tay anh nấu thì không biết lúc đó cô ấy sẽ bày ra khuôn mặt như thế nào, khoe miệng nở một nụ cười hạnh phúc.

Sau khi ăn cơm xong, chuẩn bị ổn thỏa cả mèn cơm, anh nửa nằm nửa ngồi ở trên ghế sofa, vừa đọc sách, nghe âm nhạc, vừa nhắm nháp chút rượu vang đỏ.

Đêm càng về khuya, anh thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ xem chừng, đèn phòng Vũ Đồng vẫn chưa sáng, rõ ràng là cô ấy còn chưa trở về.

Hơn 10 giờ, bầu trời đột nhiên đổ cơn mưa rào, một tia chớp lóe lên bên ngoài cửa sổ, tiếp theo là tiếng sấm sét rền vang.

Tâm tư Ôn Triệt đang đắm chìm vào trong trang sách chợt tỉnh táo lại, ban đầu thì vẫn còn có chút mờ mịt, nhưng cho đến khi tiếng sét thứ hai đánh xuống, anh mới giật mình kinh hãi nhảy dựng lên, vội vàng phóng ra ban công, nhìn sang phía tòa nhà đối diện.

Phòng của cô, chẳng biết từ lúc nào đã bật sáng đèn. Điều này có nghĩa là cô đã cùng bạn bè hát hò xong rồi trở về nhà, lúc này chỉ có một mình cô ở trong phòng.

Cô nhất định là rất sợ hãi? Cô sợ nhất là sấm sét, huống chi lúc này đang trong đêm khuya vắng lặng bỗng nhiên có tiếng sấm sét rền vang.

Anh vội vàng xuống lầu, đội mưa chạy sang tòa nhà đối diện, vào trong thang máy, đứng trước cánh cửa quen thuộc.

Lúc này rất muốn nhấn chuông cửa nhưng anh thoáng do dự.

Anh từng nói với Vũ Đồng, để cho cô tự mình tìm hiểu cuộc sống độc thân, học cách sống một mình mà không thấy sợ hãi, học cách tin tưởng anh miễn là cô cần, thì ngay lập tức anh sẽ đến bên cạnh cô.

Tuy rằng ngoài trời mưa đang rơi, nhưng cô vẫn không gọi điện thoại đến cầu cứu anh, có lẽ cô đang học cách kiên cường lên để đối mặt.

Anh làm sao có thể đi hủy hoại những nỗ lực của cô?

Anh lấy điện thoại ra, hoảng hốt đợi cô gọi điện thoại, mà sao nhạc chuông vẫn không vang lên.

Tiếng sấm từng đợt từng đợt ầm vang lên, hồi thúc nhịp tim Ôn Triệt càng cuồng loạn tăng tốc, anh nắm chặt song cửa sắt, trán tì lên những thanh kim loại lạnh lẽo.

Sẽ không sao đâu, Vũ Đồng, sấm sét rất nhanh sẽ hết, đừng sợ đừng sợ, hãy dũng cảm lên. Dũng cảm một chút thôi! Anh thầm mặc niệm trong lòng, cảm giác giống như một người cha đang huấn luyện cho đứa con gái nhỏ của mình không còn sợ hãi bóng tối trong phòng mà yên tâm một mình đi vào giấc ngủ.

“Đừng sợ đừng sợ, anh đang ở bên cạnh em, ngay bên ngoài cửa mà thôi, em sẽ không có việc gì.” Anh khàn giọng thì thầm, biết rõ là cô sẽ không thể nghe thấy nhưng vẫn cứ ngu ngốc lặp đi lặp lại vài lần.

Cổ nén sự kích động và bối rối, anh chờ cho đến khi sấm sét ngừng hẳn, cơn mưa cuối cùng cũng đã tạnh dần đi chỉ còn lại những hạt mưa bay bay.

Ôn Triệt liên tục gọi điện thoại không ngừng.

“Alo.” Để đến khi hồi chuông lần thứ hai vang lên Vũ Đồng liền bắt máy trả lời điện thoại. “Anh Triệt hả?”

“Ừ.” Giọng của cô nghe ra thật bình thản, anh thở phào một hơi.

“Em biết là anh sẽ gọi điện đến.” Cô nhẹ giọng cười, giọng điệu cũng rất thoải mái. “Em đã về đến nhà, bây giờ đang tắm, anh an tâm đi.”

“Em đang tắm?” Anh ngạc nhiên.

“Vâng, lần trước em đi mua sắm với Lily và các bạn có mua rất nhiều tinh dầu nha!” Cô hào hứng nói: “Lúc này thì đang dùng mùi hoa hồng, rất dễ chịu.”

Ngoài trời thì đầy sấm sét, còn cô lại ở bên trong phòng nhân nhả tắm?

Ôn Triệt không thể tin được. “Em... Vừa rồi không có nghe thấy tiếng sấm sét đánh sao?”

“Nghe thấy chứ.”

“Em không sợ?”

“Có một chút.” Cô ngượng ngùng thừa nhận. “Nhưng em vừa tắm, vừa lớn tiếng ca hát, cho nên nhanh chóng cũng qua.”

“Thế sao.” Anh cuối cùng cũng an tâm, khoe miệng nhếch lên, không khỏi mỉm cười.

Chú chim công nhỏ đáng yêu của anh, đôi cánh cũng đã cứng cáp lên rồi.

“Anh đang lo lắng cho em sao? Triệt.” Cô ân cần hỏi.

“Em không có việc gì là tốt rồi.” Anh thản nhiên trả lời.

Cô im lặng trong vài giây. “Triệt, Bây giờ em cũng biết được thì ra hạnh phúc cũng chỉ là bắt đầu từ những điều vụn vặt trong cuộc sống.”

“Ồ?” Đôi mày thanh tú nhướng lên. “Như thế nghĩa là thế nào?”

“Ví dụ như tan ca mệt mỏi về nhà, được nhân nhả nằm trong bồn tắm.” Vũ Đồng từ từ giải thích: “Ví dụ như đi KTV ca hát với bạn bè, rồi mọi người bởi vì một việc gì đó cùng nhau cười đùa; giống như lúc trả lời điện thoại thì nghe khách hàng khen em có chất giọng rất êm tai; hay như ông chủ cho gọi em vào văn phòng, rồi khen em làm việc rất cố gắng. Còn có lúc mặc quần áo mới đi làm, nhìn thấy ánh mắt ái mộ của đồng nghiệp nam a.” Cô hơi chút cười nhẹ. “Anh đừng tức giận, em chỉ là nói ví dụ mà thôi.”

“Anh không tức giận.” Anh nhẹ giọng thì thầm, mặc dù trong lòng đã tràn đầy đều là vị chua.

“Nhưng mà, thời gian hạnh phúc nhất của em, vẫn là được ở cùng với anh.” Cô ngượng ngùng thở nhẹ một hơi. “Như lúc chúng ta hẹn hò anh đã cười rất dịu dàng với em, hay như lúc này đây, anh biết em sợ sấm sét thì vội vã gọi điện thoại tới để an ủi em. Em thật sự cảm thấy, rất hạnh phúc, rất hạnh phúc.”

Cô nói rất nhỏ nhẹ, nhưng anh vẫn nghe được rất rõ ràng.

Cô cảm nhận được hạnh phúc, anh đã làm cho cô cảm thấy được hạnh phúc!

Tim của anh, lơ lửng như muốn bay lên.

“Triệt, cảm ơn anh vì cuộc điện thoại đặc biệt này.” Cô nhẹ nhàng nói: “Em rất hạnh phúc.”

Anh cũng vậy. Ôn Triệt nhắm mắt, ho hai tiếng. “Đúng rồi, anh có nấu chút canh, em có muốn ăn không?”

“Sao? Anh muốn mời em ăn?”

“Ừ, nếu em không chê, trưa ngày mai anh sẽ đem đến cho em.”

“Vâng!” Cô nghe xong hết sức cao hứng. “Em rất mong chờ món ăn ngày mai anh đem đến.”

“Cam đoan không để cho em phải thất vọng.” Anh mỉm cười. “Anh không nói nhiều nữa, em từ từ tắm tiếp đi.”

“Đợi một chút, Triệt, em còn có một chuyện muốn nói với anh.”

“Chuyện gì?”

“Ngày mai, chúng ta hẹn hò được không?” Cô nhỏ nhẹ đề nghị.

“Em muốn hẹn hò với anh?” Anh hơi cao giọng hỏi.

“Dạ.” Nghe thấy giọng nói sững sốt của anh làm cho cô hơi thấy xấu hổ.

“Tuyệt quá!” Anh thấy rất vui vì cô đã chủ động mời nên lại càng cảm thấy cao hứng cùng phấn chấn. Cô chịu mở lời mời anh rồi! Vào lúc này anh giống như thời trai trẻ lần đầu tiên mới hẹn hò, tim đập thình thịch. “Em muốn đi đâu?”

“Bí mật. Anh đến rồi sẽ biết.” Cô cười không chịu tiết lộ. “Tối mai lúc 6 giờ rưỡi, em ở công viên bên cạnh công ty chờ anh nhé?”

“Không thành vấn đề!” Anh đồng ý ngay.

“Đêm đã khuya rồi.”

“Chúc ngủ ngon.” Anh chờ cô cúp điện thoại trước.

Nhưng cô lại không chịu cúp. “Anh cúp máy trước đi, Triệt.”

“Em trước.”

“Không, anh trước cơ.”

“Em trước đi.” Anh quả thực rất kiên trì.

Sau khi người bên kia cúp điện thoại, mặc dù trên tai microphone rõ ràng vẫn còn cảm giác ấm áp, nhưng lời nói êm dịu cũng đã biến mất, chỉ còn nghe thấy tiếng tút tút lạnh lùng vang lên. Cái cảm giác đó, luôn đem đến chút buồn bã.

Anh không muốn để cô phải nhận lấy loại cảm giác như vậy.

“Anh sợ rằng em cảm thấy cô đơn, phải không?” Cô đã hiểu được nỗi khổ tâm của anh.

Anh chỉ cười nhưng không nói.

“Sẽ không đâu, Triệt.” Cô dịu dàng nói: “Anh đã quên rồi ư? Từ khi em dễ dàng có thể nhìn thấy ánh sáng trong phòng anh, là em đã biết vẫn luôn luôn có anh ở bên cạnh em. Em tuyệt đối sẽ không thấy cô đơn.”

“Thật không?” Anh không mong ở trước mặt anh cô quá găng gượng.

“Thật sự!” Cô lặp lại. “Cho nên lần này anh cúp máy trước được không? Nói chuyện điện thoại với anh, anh cũng chưa từng cúp máy trước qua. Em muốn thử xem.”

“Làm sao vậy? Em muốn nghe tiếng tút tút đến thế ư?” Anh trêu cô.

“Cũng không phải chưa từng nghe qua.” Cô cười hì hì. “Ở công ty mỗi ngày nghe điện thoại đều nghe thấy rất nhiều.”

“Được rồi, anh sẽ cúp trước vậy.” Tuy là đã nói như vậy, nhưng anh vẫn không nỡ, cảm giác giống như sẽ làm tổn thương cô.

“Triệt!” Cô bất bình kêu lên.

Anh gần như có thể tưởng tượng thấy cô đang cong cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng mềm mại kia lên, vừa nũng nịu vừa thanh tú. Khiến anh khát vọng đến tìm đau nhói.

“Được rồi. Ngày mai chúng ta gặp lại.”

“Dạ, chúc ngủ ngon.”

“Chúc ngủ ngon.” Anh từ từ gấp nắp di động lại, ngẩn ngơ đứng lặng hồi lâu.

Cô đã không biết rằng anh bây giờ đang đứng ở trước cửa nhà cô, khao khát được vào trong ôm lấy cô, hôn lên môi cô, giống như trước đây đã cùng cô chung giường chìm vào giấc ngủ.

Tim anh nhói đau, mỗi một bộ phận trên thân thể, cũng rất đau đớn.

Ôn Triệt, mày thật vô dụng!

Anh thâm giần dữ tợn cắn bản thân, cả lồng ngực phình to ra, hít vào một hơi thật sâu.

Anh đi thang máy xuống dưới lầu, cố ý chậm rãi đi qua khoảng sân chung, mặc cho cơn mưa phùn lạnh lẽo làm nguội bớt cơ thể bứt rứt không yên của anh.

Tối hôm đó, anh nằm mà lại không thể ngủ được, mất ngủ suốt một đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, mắt anh có thêm hai quầng thâm. Khi lái xe đến đón Vũ Đồng đi làm, dọa cô gạt nẩy mình, truy vấn anh có phải ngủ không ngon giấc hay không. Anh chỉ biết mỉm cười bất đắc dĩ.

Cô vợ yêu quý của anh, không biết rằng anh khổ sở là vì đêm qua anh bị nhu cầu sinh lý bản thân hành hạ.

Anh đưa cho cô hộp cơm, cô đã rất vui sướng nhận lấy. Và khi anh nhìn thấy nụ cười xinh đẹp kia phát ra là từ tận đáy lòng, thì anh liền cảm thấy rằng tất cả mọi nhần nại đến tận bây giờ đều rất đáng giá.

Cô xứng đáng để khiến cho anh chờ đợi, đáng giá để anh phải đè nén khát vọng của mình với cô như thế ...

“Đúng rồi, Triệt, anh đừng quên buổi tối chúng ta có hẹn nhé.” Lúc gần xuống xe, cô nhắc lại với anh.

“Em yên tâm đi. Đây là lần đầu tiên chúng ta hẹn hò, anh làm sao dám lỡ hẹn?” Anh tao nhã mỉm cười, vẫy vẫy tay về phía cô. “Em lên trên trước đi, anh đi đỗ xe.”

“Vâng.” Cô liếc nhìn xung quanh, xác định gần đây không có người quen, rồi mới mở cửa nhanh chóng xuống xe, vội vàng hấp tấp đi vào cao ốc công ty.

Ôn Triệt nhìn theo bóng lưng cô đến khi mất hút, rồi mới chậm rãi chuyển bánh, chuẩn bị lái xe đến bãi đỗ xe dưới tầng hầm.

Bỗng dưng, phía sau vang lên tiếng còi xe.

Anh ngẩng đầu nhìn qua kính chiếu hậu, ở phía sau một chiếc xe màu trắng có rèm che, cửa xe mở ra, bước xuống là một người phụ nữ trong bộ quần áo trắng đồng màu.

Cô lắc lắc đầu tóc dài lượn sóng, đứng đưa chiếc eo nhỏ nhắn tiến về phía anh, khẽ gõ lên cửa kính xe.

Anh quay cửa kính xe xuống. “Có chuyện gì sao?”

“Không nhận ra em sao?” Người phụ nữ áo trắng nhìn anh mỉm cười, tháo đôi kính mát xuống, để lộ ra một đôi mắt sáng ngời.

Anh nhất thời giật nẩy cả mình...

“Vân An?”

9. Chương 9: Tai Nạn

Cô quyết định đem đến cho anh một niềm vui bất ngờ lớn.

Kể từ sau khi hai người hết hiểu lầm, anh vẫn luôn che chở chăm sóc cô, sợ rằng nếu ở chung với cô thì sẽ trở ngại sự tự do của cô, nhưng nếu ở quá cách xa cô lại sợ cô mất đi cảm giác an toàn. Vậy nên anh đã cẩn thận từng li từng tí tạo dựng lại sự tự tin nơi cô, cho cô một tình yêu ấm áp vô hạn.

Bây giờ đã đến lúc cô nên báo đáp lại.

Vũ Đồng nhẹ mỉm cười, đứng dưới bóng đèn đường trong công viên, kiên nhẫn chờ đợi sự xuất hiện của Ôn Triệt.

6:30 . Sắc trời đã tối rồi, những đám mây màu hồng phấn bông tròn tươi xốp, lững lờ trôi qua xen lẫn tô điểm thêm lên nền trời xanh thẫm.

Vũ Đồng say mê nhìn vẻ đẹp hư ảo thêm chút thần bí trên nền trời, thỉnh thoảng nhìn xuống tay người người mùi hương tươi mát của bó hồng đang được ôm trước ngực.

Không biết trên đời này có người vợ nào lại đi tặng hoa cho chồng mình hay không? Nếu như không có, cô muốn là người đầu tiên làm vậy.

Lúc cô được tặng hoa thì tâm trạng thấy cực kì vui vẻ, nên cô muốn anh cũng có được cơ hội cảm nhận.

6:40'. Anh đến trễ rồi. Vũ Đồng có hơi chút thất vọng thở dài.

Trước khi rời khỏi công ty, cô có dò hỏi qua nên biết được buổi chiều Ôn Triệt đã ra ngoài giao dịch với khách hàng vẫn còn chưa trở về. Cô nghĩ, có lẽ do thời gian đàm phán với khách hàng bị kéo dài nên anh không thể nhanh chóng trở lại.

6:50'. Cô lấy điện thoại ra, thử gọi cho anh, bên tai vang lên tiếng thông báo điện thoại đang bị khóa máy.

Anh đã tắt máy? Đang họp sao? Thế nhưng nếu anh có bị muộn, thì có lẽ sẽ nhanh chóng gọi điện thoại báo trước với cô! Trước đây hai người bọn họ có hẹn hò, thì anh cũng sẽ không bao giờ để cho cô phải chờ đợi.

Không phải là đã xảy ra chuyện gì chứ? Vũ Đồng rùng mình ớn lạnh, chỉ trong chốc lát, lập tức ngăn bản thân nghĩ ngợi lung tung.

Triệt rất khỏe mạnh, lúc lái xe cũng không hề ham thích tốc độ giống như đa số những người đàn ông khác, muốn phô trương tốc độ, tính tình anh lại rất trầm tĩnh, tuyệt đối sẽ không để lao người xuống sườn núi. Anh sẽ không thể có việc gì!

Cô đã nghĩ ngợi quá nhiều, chỉ cần kiên nhẫn đứng đợi là được rồi.

7 giờ. Có người từ phía sau vỗ nhẹ lên bả vai cô.

Vũ Đồng thở nhẹ một hơi, quay đầu lại hờn dỗi nói: "Ghét ghê, anh đến muộn ..." Cô bỗng dưng im bật, trừng mắt nhìn vị khách không mời mà tới, ánh mắt phát ra tia lạnh lẽo.

"Ân Vĩ Hào." Cô nhàn nhạt nói, không mang theo bất cứ tia cảm xúc nào mà kêu lên cái tên này.

"Vũ Đồng!" Ân Vĩ Hào như không nhận thấy sự thờ ơ của cô, mà vẫn nhiệt tình chào hỏi cô. "Không nghĩ là trùng hợp đến như vậy lại được gặp em! Em đứng ở đây làm gì vậy? Chờ ai sao?" Hắn nhìn xuống, thấy cô đang ôm bó hoa hồng trong ngực, sắc mặt tối đen.

"Không phải là đang đợi chồng em chứ?"

"Đúng vậy."

"Hai người hôm nay hẹn hò?"

"Không phải chuyện của anh." Vũ Đồng xoay người, chẳng muốn nói nhiều với hắn.

Hắn đi vòng qua đến trước mặt của cô. "Như thế nào mỗi lần anh gặp em, đều nhìn thấy em đang đứng đợi chồng mình? Mặt mũi hắn cũng thật lớn, luôn bắt em phải đứng đợi."

Cô không thèm để ý tới hắn.

"Như thế nào? Em đợi đã lâu rồi sao?"

Cô trừng mắt nhìn hắn. "Ân tổng giám đốc có lẽ bận rộn rất nhiều việc nhỉ? Xin cứ tự nhiên, tạm biệt!" Rất dứt khoát mà lên tiếng đuổi khách.

Về mặt hắn lướt qua một chút bối rối. "Em yên tâm đi, anh không phải đến để quấy nhiễu em, tốt xấu gì nhiều năm trước đây chúng ta cũng đã từng có một khoảng thời gian yêu đương, cho dù không thể làm bạn, cũng không cần xem anh là kẻ thù chứ?"

"Tôi không xem anh là kẻ thù." Cô mỗi một chữ mỗi một câu, rành rọt nói ra.

"Nếu đã vậy, vì sao em muốn trốn tránh anh?" Ân Vĩ Hào hừ lạnh. "Em đừng nghĩ là anh không biết, gần đây em thường đến cao ốc văn phòng của bọn anh? Anh nhiều lần từ đằng xa nhìn thấy em, em đều giả vờ làm như không nhìn thấy anh."

Cô không phải thường đến tòa nhà cao ốc văn phòng đó, mà chỉ đơn giản cô đến đó để làm việc, nhưng cô cũng không cần phải nói cho hắn biết điều này.

Vũ Đồng lạnh lùng nhếch môi. "Nếu như tôi làm tổn thương lòng tự tôn nam giới của anh, thì cho tôi xin lỗi. Chứ tôi thật sự không nhìn thấy anh."

“Thật sao?” Hấn đương nhiên là không tin.

Cô hít sâu một hơi, dứt khoát nói thẳng ra. “Ân Vĩ Hào, nếu như anh cho rằng tôi vẫn còn để bụng chuyện trước đây anh đã phản bội tôi, vậy thì tôi nói cho anh biết, tôi đã không còn quan tâm nữa.”

Hấn nhú mày.

“Tôi thừa nhận, có một khoảng thời gian tôi đã từng bị tổn thương. Lần đó khi đến Đài Trung tìm anh, anh đã tặng cho tôi một cú khiến tôi không bao giờ quên, thậm chí tôi luôn nghĩ là mình vĩnh viễn sẽ không bao giờ hồi phục lại. Nhưng bây giờ, thì tôi đã không thêm quan tâm.”

“Em thật sự không thêm quan tâm?” Ân Vĩ Hào không rõ mùi vị gì hỏi lại. Mặc dù nói không có một người đàn ông nào hi vọng có một người phụ nữ ghi hận bản thân mình, nhưng càng không thể chịu đựng được cô ta thể hiện ra thái độ hoàn toàn không quan tâm.

Điều này chứng tỏ, trong lòng cô ta hẳn thật sự đã không còn quan trọng gì nữa rồi, có người đàn ông nào sẵn sàng để ột người phụ nữ xua đuổi như rác rưởi?

“Em thật sự tuyệt không hận anh sao?”

Cô lắc đầu.

“Anh không tin!” Hấn kích động nắm chặt vai cô. “Em không thể không quan tâm. Anh đã từng tổn thương em như vậy! Em làm sao có thể không nhớ chứ?!”

“Tôi nói là tôi đã từng có để ý, nhưng đến bây giờ tôi đã không còn quan tâm.” Cô bình tĩnh kéo tay hấn đang nắm trên người cô xuống.

“Vì sao?” Hấn không thể tin được.

Cô mỉm cười, đôi mắt trong vắt nhìn thẳng vào hấn. “Bởi vì anh ấy đã cứu vớt tôi.”

“Anh ấy?” Ân Vĩ Hào nhú chặt lông mày. “Em nói đến chồng của em?”

“Ừ.”

“Em đã yêu Ôn Triệt?”

Cô không có trả lời, nụ cười trên môi lại càng trở nên ngọt ngào, đó là nụ cười phát ra từ trái tim, thậm chí đến đôi mắt cũng lấp lánh ánh sáng hạnh phúc.

Ân Vĩ Hào nhìn thấy, sắc mặt lập tức trắng xanh.

Ngay cả khi, thời điểm hai người bọn họ yêu nhau, hấn cũng chưa từng nhìn thấy cô cười như vậy. Nụ cười của cô, luôn luôn có chút cô đơn, một chút lãnh đạm không xác định.

“Em thật sự yêu anh ta?”

“Tôi yêu anh ấy.” Cô thản nhiên thổ lộ, ngay cả bản thân cũng bị chính mình làm cho hoảng sợ.

Thì ra ngay lúc tình cảm dâng tràn cứ tưởng rằng bản thân không thể lại yêu ai nữa, vậy mà cũng có thể dễ dàng tự miệng mình nói ra tiếng yêu.

“Anh ấy đã cho tôi thấy một tình yêu thực sự là tình yêu như thế nào; Anh ấy đã chỉ cho tôi hiểu rằng, một người chân chính yêu bạn thì sẽ vĩnh viễn không bao giờ bỏ rơi bạn, không bao giờ.” Vũ Đồng nhẹ nhàng nói, nhưng thái độ lại hết sức kiên định.

Ân Vĩ Hào giật mình.

Cô đã thật sự yêu Ôn Triệt rồi, yêu người đàn ông khác. Hấn vẫn chưa tin, cô đã từng yêu hấn đến như vậy!

“Anh nghe cho rõ đây, Ân Vĩ Hào, mặc kệ lúc trước Nhã Tinh vì bất kỳ lý do gì muốn kết hôn với anh, thì cô ấy cũng đã sẵn sàng cho anh cơ hội, anh nên trân trọng nó, không nên phụ lòng cô ấy.”

“Cái gì? Em nói... Cái gì?” Ân Vĩ Hào hoang mang. Cô lại vì một cô gái đã từng phản bội cô mà nói tốt cho người ấy?

“Tôi chỉ nói đến thế thôi.” Cô hờ hững buông câu cuối, rồi quay người, đi về hướng cây cột đèn đường khác, biểu lộ không muốn nói chuyện với hắn ta nữa.

Ân Vĩ Hào trừng mắt nhìn theo bóng lưng cô, muốn đuổi theo, nhưng hai chân lại nặng trĩu đến nhấc lên không nổi. Cô đã không còn là một đóa hoa yếu đuối được nuôi trong nhà kính nữa. Hôm nay cô đã trở nên mạnh mẽ, cứng cáp đến mức không có thể bị bẻ gãy nữa rồi.

Hắn cô đơn mà rời đi.

Đối với sự mất mát của hắn, dù đang đứng dưới ngọn đèn đường nhưng trong lòng Vũ Đồng lại tràn đầy hứng khởi.

Cô thật cao hứng vì cuối cùng bản thân cũng có thể thản nhiên xua tan đi quá khứ đau buồn kia, đó từng là khoảng thời gian hết sức bi thương và hối tiếc. Nhưng vừa rồi cô đã hiểu rõ được tất cả.

Từ hôm nay trở đi, cô không còn bi thương, cũng không hối tiếc, chỉ nhìn về phía trước.

Từ hôm nay trở đi.

Sau trong thâm tâm cô, âm thầm tự cổ vũ chính mình, mùi hương hoa hồng thanh khiết quần quanh chớp mũi cô. Cô mỉm cười hạnh phúc.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, cô vui vẻ bắt điện thoại.

“Alo, Anh Triệt hả? Anh đang ở đâu?”

“Xin hỏi là cô Ôn phải không?” Ở cuối đầu dây bên kia truyền đến, là một giọng nữ hoàn toàn xa lạ.

Cô khẽ giật mình. “Là tôi”

“Cô nhanh tới bệnh viện! Chồng cô bị tai nạn ...”

Một cơn gió lạnh thổi qua, kéo theo một đám mây dày đặc che khuất mặt trăng non.

“Chị dâu! Chuyện gì đã xảy ra? Anh trai em vì sao lại bị tai nạn xe hơi?”

Lúc Ôn Tuyền nhận được tin tức, lập tức chạy ngay đến bệnh viện, thì cũng đã là chín giờ tối. Vũ Đồng đang ngồi trên băng ghế màu trắng bên ngoài phòng phẫu thuật, vẻ mặt đờ đẫn.

“Anh ấy bây giờ thế nào rồi?”

“Bác sĩ đang mổ cho anh ấy.” Vũ Đồng giọng khàn khàn trả lời.

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Anh trai luôn là người lái xe rất cẩn thận, thì làm thế nào lại để xảy ra tai nạn xe hơi cho được? Là do người khác đâm vào phải không? Người làm anh ấy bị thương là ai vậy?” Ôn Tuyền vừa lo lắng vừa phẫn nộ, một mực muốn tìm người ta để tính sổ.

“Em đừng kích động, không phải do người ta đụng trúng anh ấy, mà là do chính bản thân anh ấy không khống chế được tay lái nên đã lao vào ‘làn đường’ dành cho người đi bộ.”

“Anh trai lao vào ‘làn đường’? Làm sao có thể?” Ôn Tuyền không thể tin được.

“Chị cũng không tin.” Vũ Đồng lầm bầm nói nhỏ. “Nghe nói lúc ấy người lái xe là một người phụ nữ khác.”

“Phụ nữ? Ai?”

“... Triệu Vân An.”

“Triệu Vân An?” Ôn Tuyền tròn trĩnh mắt, “Ý chị là bạn gái cũ của anh trai?”

“Ừ.”

“Chúa ơi!” Ôn Tuyền ngã lộn nhào khỏi chiếc ghế dài, đột nhiên cảm giác có chút trống rỗng. Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra thế này? Vì sao anh trai có thể ở cùng bạn gái cũ? Hơn nữa còn xui xẻo đến mức gặp phải tai nạn?

Cô quay lại nhìn Vũ Đồng, lúc này cô vẫn luôn nhìn chăm chăm vào ánh đèn báo hiệu màu đỏ ở bên ngoài phòng phẫu thuật, khuôn mặt mặt tái nhợt nhìn không ra được bất kỳ biểu cảm đặc biệt nào.

“Cô Triệu Vân An đó, thương tích như thế nào?” Cô cẩn thận dè dặt hỏi thăm.

“Cô ấy chỉ bị thương nhẹ, vừa rồi mới phẫu thuật xong đã được đưa vào phòng hậu phẫu.”

“Vậ à.” Ôn Tuyền cắn môi, vẫn còn chần chờ do dự nhìn chị dâu. Vì sao chị ấy dường như đang cố gắng gượng tỏ ra thật bình tĩnh? Chị ấy đang suy nghĩ gì? Sẽ không nghi ngờ anh trai và bạn gái cũ có quan hệ gì chứ?

Đột nhiên, đèn báo màu đỏ ở phòng phẫu thuật vụt tắt, thay vào đó là đèn màu xanh bật sáng.

Cửa phòng mở ra, bác sĩ mổ chính đeo khẩu trang đi tới, hai cô gái hốt hoảng chạy lại.

“Bác sĩ, anh trai tôi thế nào rồi? Anh ấy tốt cả chứ?” Ôn Tuyền lo lắng hỏi trước.

“Hai cô xin cứ yên tâm, ca phẫu thuật đã rất thành công, anh ấy tạm thời sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng bởi vì trên đầu đã bị va đập nghiêm trọng, khả năng có thể nào bị chấn thương. Chúng tôi trước tiên sẽ chuyển anh ấy đến phòng chăm sóc đặc biệt để theo dõi thêm một vài ngày nữa.”

Phòng chăm sóc đặc biệt? Ôn Tuyền sắc mặt tái nhợt. Cô không thích nơi này, vì cảm giác thấy cái chết quá cận kề.

Vũ Đồng cũng nhíu chặt đôi lông mày, nhưng cô không nói gì thêm. Chỉ một lát sau, một đám y tá đẩy Ôn Triệt ra, chuyển anh vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Hai cô gái yên lặng đi theo phía sau.

Đêm đó, hai người ngồi trông suốt một đêm, Ôn Triệt vẫn còn bất tỉnh. Quá giữa trưa, Ôn Tuyền có một cuộc phỏng vấn quan trọng không thể bỏ nên tạm thời rời khỏi. Vũ Đồng thì đã xin nghỉ phép ở công ty, tiếp tục ngồi trông ở bên giường.

Cô vẫn chưa có hạt cơm nào vào bụng, chỉ uống một ít nước lọc, rồi tiếp tục ngồi bất động ở bên giường, khiến cho vị bác sĩ tới tuần phòng thiếu chút nữa cho rằng cô đã hóa thành một pho tượng đá.

Mãi đến chạng vạng tối, Ôn Triệt cuối cùng cũng có dấu hiệu tỉnh lại.

Vũ Đồng như ngừng thở, khi nhìn thấy lông mi của anh run lên nhè nhẹ, khóe mắt cũng có chút ít co giật.

Anh đã tỉnh! Cuối cùng anh ấy cũng đã tỉnh dậy!

Cô mừng như phát điên, khuôn mặt giống như vẫn luôn bị đóng băng cho tới lúc này mới biểu lộ được cảm xúc. Cô nắm lấy bàn tay lạnh buốt của anh, không ngừng lên tiếng gọi anh.

“Triệt, nhanh tỉnh lại, Triệt.”

Anh mím môi, giống như là đang rất cố gắng muốn mở mắt ra.

“Cố gắng lên! Triệt, một chút nữa thôi, cố gắng lên.” Cô dịu dàng cổ vũ anh.

Anh thở gấp, cuối cùng cũng từ từ chậm rãi mở mắt ra.

Hai mắt cô đỏ hồng, ngực đau ê ẩm, như bị bóp chặt. “Anh cảm thấy như thế nào? Có khỏe không?”

Anh không nói một lời nào, chỉ giương mắt, hoang mang nhìn cô.

“Anh có phải rất khó chịu phải không? Anh chờ một chút, em đi gọi bác sĩ đến giúp anh.” Cô đứng dậy bấm nút gọi chuông, sau đó quay lại ngồi xuống, nhẹ nhàng xoa lên cái trán đã được băng bó của anh. “Anh đừng lo lắng, bác sĩ sẽ đến rất nhanh thôi, không có chuyện gì đâu.”

“Cô...” Anh khó khăn cất giọng từ đôi môi không còn chút huyết sắc nào.

“Gì cơ?” Cô xích lại gần anh, cố gắng muốn nghe rõ giọng nói yếu ớt của anh. “Anh muốn nói cái gì?”

Anh thở dốc một hơi.

“Cô... Là ai?”

Anh không thể nhận ra cô.

Phải nói là, trí nhớ của anh hiện giờ đang rất hỗn loạn, chỉ hiện lên những ký ức rời rạc. Anh nhớ rõ em gái là do chính một tay mình nuôi lớn, nhưng lại không thể nhớ rõ cha mẹ mình chết như thế nào; Anh nhớ rõ đã đoạt được giải nhất cuộc thi diễn thuyết ở trường trung học, nhưng lại quên mất bây giờ anh chính là phó tổng giám đốc công ty chi nhánh của một tập đoàn Mỹ.

Anh nhớ rõ lúc học đại học từng làm việc ở công ty của ba cô, nhưng lại không nhớ rõ mình và cô đã kết hôn.

Anh không nhớ rõ trước đây mình đã yêu cô.

Bác sĩ chụp CT cắt lớp não bộ cho anh, chuẩn đoán rằng trong đầu anh bị tắc mạch máu não nên tạo áp lực chèn lên dây thần kinh, gây ra rối loạn trí nhớ.

“Theo kết quả chẩn đoán, người bệnh rất tỉnh táo, khả năng vận dụng ngôn ngữ cũng OK, trí thông minh bình thường, làm việc và sinh hoạt thường nhật đều có thể tự mình quán xuyến, chị cũng đừng quá lo lắng. Đợi sau này máu đọng trong đầu anh ấy tự động tan đi hết, thì có lẽ tình trạng trí nhớ hỗn loạn này sẽ từ từ khôi phục lại.” Vị bác sĩ an ủi cô.

Nhưng cô cũng không dám quá lạc quan. “Thật sự sẽ bình phục lại sao? Ước chừng thì khi nào thì máu ứ mới có thể tan đi hết, anh ấy lại có thể trở lại bình thường?”

“Việc này rất khó để xác định.” Sắc mặt vị bác sĩ lộ vẻ xấu hổ. “Thời gian bao lâu rất khó xác định, có đôi khi cũng cần một vài kích thích đặc biệt mới có thể khiến người bệnh khôi phục được trí nhớ.”

“Những loại kích thích đặc biệt?”

“Vâng, não bộ của con người cấu tạo quả thật rất kỳ diệu ” thần sắc bác sĩ trông rất phức tạp.

Vũ Đồng đại khái cũng hiểu được, loại bệnh này là tùy vào từng trường hợp, mỗi một trường hợp đều có đặc thù riêng, có người chỉ cần ba đến năm tháng là có thể khôi phục lại trí nhớ, nhưng Ôn Triệt có lẽ là không thể được.

Anh có thể vĩnh viễn cũng sẽ không thể nhớ ra cô.

Một khi nghĩ đến điều này, ngực Vũ Đồng đau nhói, hô hấp nặng nề rất khó chịu.

Mấy ngày nay, nửa đêm từ trong mộng giật mình tỉnh giấc, cô luôn luôn không tự chủ được mà hốt hoảng, sợ hãi anh vĩnh viễn sẽ không bao giờ hồi phục được trí nhớ, vĩnh viễn quên đi hết những gì đã cùng cô chia sẻ niềm vui, hạnh phúc cũng như nỗi buồn.

Cô không biết mình nên làm sao bây giờ, chỉ có thể tự nhủ bản thân đừng nghĩ nhiều, kiên nhẫn đợi chờ..., dành thời gian điều trị chứng suy giảm trí nhớ cho anh.

Thế nhưng dù cho cô có kiên nhẫn, thì vị tổng giám đốc công ty lại rất thiếu tính kiên nhẫn, nên đã cho gọi cô vào văn phòng ông.

“Chị Ôn, cuối cùng thì lúc nào Ôn phó tổng giám đốc mới có thể trở lại bình thường?” Tổng giám đốc dùng tiếng Anh để hỏi cô.

Cô là vợ Ôn Triệt, chuyện này đã được lan truyền khắp công ty. Sau khi anh gặp tai nạn xe hơi, cô cũng lập tức xin nghỉ dài hạn, cũng khó trách sao người ta không liên tưởng.

“Có lẽ chừng 1~2 tháng mới có thể xuất viện, anh ấy mặc dù rõ ràng không bị vết thương ngoài da, nhưng chấn thương bên trong thì phải cần thêm chút thời gian để điều dưỡng.”

“Cần hai tháng?” Tổng giám đốc nhíu mày. “Công ty không thể đợi anh ta lâu như vậy!”

“Anh ấy mấy năm qua rất hiếm khi xin nghỉ phép, vậy nên công ty có thể ”

“Không thể!” Tổng giám đốc không khách khí ngắt lời yêu cầu của cô một cách thẳng thừng. “Công ty công việc bề bộn, không thể để bị trì trệ ở bất cứ khâu nào, tôi sẽ cử người tiếp nhận công việc do Ôn Triệt phụ trách.”

“Nhưng mà...”

“Hơn nữa tôi nghe nói Ôn Triệt đã mất đi một phần trí nhớ, cô có thể đảm bảo sau này trở lại công ty làm việc anh ta còn có thể hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao không? Anh ta thậm chí sẽ không đến mức ngay cả sản phẩm của công ty cũng không thể phân biệt rõ ràng chứ?”

“Anh ấy chỉ bị mất đi trí nhớ, chứ không có mất đi năng lực chuyên môn.”

“Việc này cũng rất khó nói.” Tổng giám đốc lạnh lùng cười một cách khinh miệt. “Tóm lại tôi là người chịu trách nhiệm ở chi nhánh Đài Bắc này, phải phòng tránh việc xấu xảy ra. Tôi thật sự có lỗi với Ôn phó tổng giám đốc, nhưng vì muốn tốt cho công ty, tôi không thể không làm như vậy.”

Điều này được xem như là đuối việc ư?

Vũ Đồng không nói gì chỉ trừng mắt nhìn tổng giám đốc. Trước đây cô đã nghe nói người đàn ông da trắng này rất dè chừng Ôn Triệt, xem ra tin đồn quả nhiên không phải là giả.

“Ôn Triệt rất xuất sắc, công ty đã không sẵn lòng chờ đợi anh ấy thì đó là mất mát của công ty.” Cô lãnh đạm nói. “Về phần tôi chỉ là một nhân viên lễ tân nhỏ bé, chắc rằng quý công ty cũng không quá bận tâm đến? Trong ngày hôm nay tôi sẽ đưa đơn xin từ chức.”

Nói xong, cô xoay người rời đi, chẳng muốn tranh cãi nhiều lời với loại người tiểu nhân thế này.

Lúc cô thu dọn đồ đạc cá nhân của mình, Lily và mấy đồng nghiệp nữ ngày thường rất thân thiết với cô đã đứng vây quanh cô, họ muốn đến để cổ vũ động viên cô.

“Em hãy cố gắng lên! Vũ Đồng, đừng để cho tổng giám đốc đánh bại em.”

“Yên tâm đi, ông ta không thể làm tổn thương em.” Vũ Đồng rất xúc động vì sự quan tâm của các bạn.

“Thật là đồ tiểu nhân hèn hạ, thừa cơ bỏ đá xuống giếng!” Lily khinh thường bĩu môi. “Thật không hiểu nổi vì sao lúc đầu Ôn phó tổng giám đốc không chịu đi Tokyo? Trước đây nếu anh ấy chịu đi cùng với tổng giám đốc Jerry, thì bây giờ đã là phó tổng giám đốc khu vực Viễn Đông từ lâu rồi.”

“Phó tổng giám đốc khu vực Viễn Đông?” Vũ Đồng kinh ngạc, tạm ngừng tay. “Thật không?”

“Em không biết sao?” Tiểu Nhu kinh ngạc quay qua nhìn cô. “Kì lạ, vì sao Ôn phó tổng giám đốc lại không nói với em nhỉ? Anh ấy có lẽ cũng đoán được sẽ bị tổng giám đốc mới tới chèn ép a, tại sao lại không chuyển đến Tokyo làm việc? Không chừng còn có thể thăng chức tăng lương!”

Là vì cô! Trong nội tâm Vũ Đồng lập tức lóe lên tia sáng.

Vì cô, Ôn Triệt đã từ bỏ cơ hội thăng tiến, biết rõ nếu ở lại Đài Bắc sẽ phải chịu bị chèn ép, thế mà vẫn tình nguyện nén giận ở lại chỗ này.

Đều là vì cô.

Anh nhất định là sợ nếu dẫn cô đến một nơi mà cô sống chưa quen thuộc như Tokyo cô sẽ càng cảm thấy cô đơn, và sẽ càng tự nhốt mình trong bóng tối sợ hãi của sự cô đơn. Vì muốn giúp cho cô tự mình vươn lên, anh đã không tiếc hi sinh sự nghiệp của mình.

Đều là vì cô!

Vũ Đồng bỗng nhiên cảm thấy mũi đau xót. Anh vì cô thật sự đã làm rất rất nhiều điều..., mà cô thì chưa bao giờ báo đáp anh.

Cô ảm nhẫn nội tâm nồng đậm ưu thương, thu dọn đồ đạc cá nhân xong. Trước tiên cô ghé về nhà một chút, hâm cho anh một bát canh gà thơm ngon bổ dưỡng, rồi mới bỏ vào bình giữ ấm vội vã đem vào bệnh viện.

Anh một mình ở trong phòng bệnh, ngồi trên xe lăn, lặng lẽ nhìn bầu trời bên ngoài song cửa sổ, ngấm bóng hoàng hôn đang dần buông xuống.

Thoạt nhìn bóng lưng của anh, trông rất cô đơn, khuôn mặt tái nhợt nghiêm nghị, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Vũ Đồng lặng lẽ đứng trước cửa phòng, nhìn chằm chằm vào anh.

Trên thực tế, cảm thấy khó chịu nhất, không phải là anh sao? Vừa tỉnh lại sau một tai nạn xe hơi, thể lực thì trở nên suy yếu, toàn thân đau đớn, trí nhớ lại giống như những mảnh ghép hình phân tán, tản mát khắp nơi.

Anh không phải cố ý muốn quên cô, mà là do tai nạn xe hơi, nên không có cách nào khác.

Tất nhiên vì vậy mà cô cảm thấy bất an. Nhưng anh vì sao lại không hề vì bản thân mất trí nhớ mà cảm thấy thất vọng và áp lực?

Bây giờ, đối với anh cô chỉ là một người phụ nữ hoàn toàn xa lạ, anh làm sao có thể xác định được mình cuối cùng có yêu cô hay không?

Cũng khó trách tâm trạng của anh lại suy sụp đến vậy. Mà cô thì làm sao có thể nào trách cứ anh

“Triệt.” Cô nhẹ giọng gọi anh.

Anh quay đầu lại, vừa thấy cô, trong đáy mắt xẹt qua tia thâm trầm.

Cô làm bộ như không để ý tới, nhẹ nhàng cong lên đôi môi anh đào. “Em có hầm canh gà cho anh uống! Anh rất thích uống canh gà khổ qua.”

Anh vẫn im lặng.

Cô đem bình giữ ấm đi thẳng đến đặt lên trên bàn trà, nhẹ nhàng mở ra. “Nào, để em múc một chén cho anh uống.”

Múc súp xong, cô kéo cái ghế dựa ngồi xuống trước mặt anh, muốn tự tay đút cho anh.

“Để tôi tự mình ăn.” Từ sau khi anh tỉnh lại, dường như rất không quen với những cử chỉ săn sóc của cô.

Tim cô như thắt lại, nhưng nụ cười nhẹ trên môi vẫn không thay đổi. “Anh bây giờ vẫn còn rất yếu, không thể tự mình cầm chén được, hay là cứ để cho em đút anh ăn nha. Được không?”

Anh cụp mắt xuống.

“Triệt, để cho em đút anh ăn được không anh?” Cô nhẹ nhàng hỏi.

Anh do dự một lát, rồi miễn cưỡng nhẹ gật đầu.

Cô thở ra nhẹ nhõm, múc một thìa canh, thổi nguội trước, rồi mới đưa đến miệng anh.

Anh từng ngậm từng ngậm, chậm rãi uống hết cả chén canh gà.

“Ngon không?” Cô cười hỏi.

Anh lặng lẽ nhìn cô vài giây, rồi nhẹ gật đầu.

“Có muốn uống thêm một chén nữa hay không?”

Anh lắc đầu.

“Xong rồi.” Cô đứng người lên, thu dọn xong chén canh, nhắc... bình hoa đang cắm hoa bách hợp lên. “Hoa dường như có chút héo rồi, để em đi thay nước.”

“Vũ... Đồng?” Anh do dự gọi cô lại.

“Vâng?” Cô ngoái đầu nhìn lại.

Anh bình tĩnh nhìn chăm chú vào cô, ánh mắt mờ mịt u buồn, như đang phải tranh đấu cho điều gì.

Cô có một dự cảm chẳng lành. “Làm sao vậy? Triệt, anh muốn nói chuyện gì?”

“Chúng ta... Có phải đã từng có ý định ly hôn hay không?”

“Sao?!” Cô giật nảy mình. “Tại sao anh lại nghĩ như vậy?”

“Do Vân An đã nói cho tôi biết.” Anh thấp giọng giải thích: “Cô ấy hôm nay có tới phòng bệnh thăm tôi. Cô ấy nói tôi đã ở cùng cô ấy lúc xảy ra tai nạn ô tô, lúc đó là do cô ấy lái xe.”

“Anh... Nhớ được cô ấy sao?” Vũ Đồng chua chát hỏi.

“Có ấn tượng một chút. Anh chỉ nhớ mang máng hình như đã từng làm việc chung với cô ấy. Còn về việc tại sao lại ngồi trên xe cô ấy lái thì không biết.”

“Ra vậy...”

Cho nên anh cũng không thể nhớ được nguyên nhân xảy ra tai nạn xe hơi, Vũ Đồng cảm thấy rất thất vọng. Cô thật sự rất muốn biết tại sao bỗng nhiên Ôn Triệt lại ở cùng Triệu Vân, bọn họ cuối cùng là đã nói chuyện gì?

“Vân An nói, hiện bây giờ chúng ta đang ly thân.” Ôn Triệt thăm dò hỏi cô: “Có thật như vậy không?”

Trái tim cô đập hỗn loạn. “Đúng là chúng ta đã không ở cùng một chỗ, nhưng mà đó là bởi vì...”

“Nói như vậy tôi thật sự có ý định ly hôn với em?” Anh nhíu mày.

“Không phải, anh đã từ bỏ ý nghĩ đó rồi!” Cô lo lắng giải thích: “Đó đã là chuyện của nửa năm trước rồi. Bây giờ chúng ta rất tốt, đã không còn vấn đề gì nữa rồi!”

“Ý em là, hôn nhân của chúng ta có vấn đề.” Ôn Triệt khó chịu tiếp lời. “Rốt cuộc là vấn đề gì?”

Vấn đề gì? Vũ Đồng giật mình.

Cô nên nói như thế nào đây? Nếu nói rõ hết ngọn ngành, thì quá phức tạp đi.

Thế nhưng anh lại hiểu lầm sự do dự của cô, nhẹ giọng thì thầm: “Như vậy là, Vân An đã không nói sai.”

“Cô ấy cuối cùng đã nói gì với anh?” Vũ Đồng run rẩy truy hỏi.

“Cô ấy nói tôi... hoàn toàn không yêu em. Cô ấy nói tôi vì muốn báo ân mới lấy em, cô ấy còn nói người mà tôi thật sự yêu chính là cô ấy.”

Bình hoa nghiêng đi vỡ òa dưới đất, nước chảy tràn ra lênh láng, những bông hoa bách hợp rũ xuống héo úa.

Vũ Đồng khó tin đông cứng tại chỗ.

Triệu Vân An lại bẻ nguyên những lời đã từng nói với cô nói lại cho anh nghe, cô ta rõ ràng là đang nói dối! Anh sẽ giống như mình trước đây, đứng ngây ngốc giữa đường vậy sao?

“Cô ấy không nói đúng sự thật!” Cô kích động vội vàng chạy tới trước mặt Ôn Triệt, cao giọng nói. “Anh yêu em, Triệt, anh yêu em mà!”

Anh buồn bã nhìn cô. “Tôi không nhớ.”

Cảm giác buốt lạnh từ đầu ngón chân chạy ngược lên đến não, toàn thân cô lạnh đến rét run.

Anh không nhớ! Không nhớ rằng anh yêu cô, không nhớ được mình rốt cuộc yêu ai.

“Anh tin những gì Triệu Vân An nói?”

“Tôi không biết mình nên tin ai.” Anh rầu rĩ.

Cô đột nhiên cảm thấy chua xót.

Anh không thể nhớ ra cô. Cô cũng không thể bắt buộc anh chấp nhận một người phụ nữ mà mình hoàn toàn không hề có chút ấn tượng nào?

“Nếu như tôi yêu em, tại sao phải ly hôn?” Anh nghi hoặc hỏi cô.

“Bởi vì anh cho rằng em không yêu anh.” Cô khàn giọng trả lời.

“Vậy em có yêu tôi không?”

“I love you!” Cô nhìn anh, hốc mắt từ từ phấp phồng. “Em chưa hề yêu ai giống như yêu anh.”

Anh hơi giật mình, nhận ra trong lời nói của cô nỗi buồn sâu sắc. “Nếu chúng ta yêu nhau, vì sao lại không sống chung với nhau?”

“Bởi vì anh muốn em học cách tin tưởng anh.”

“Em có ý gì?”

“Anh muốn em tin rằng, cho dù anh không ở bên cạnh em, thì trái tim nhất định cũng vẫn ở bên cạnh em. Anh vĩnh viễn sẽ không bao giờ bỏ rơi em.” Cô nhẹ nhàng nói, nước mắt lặng lẽ chảy xuống hai bên má.

Anh lặng thinh.

Nếu như anh thật sự đã từng nói với cô bất cứ điều gì như vậy, bây giờ bởi vì mất trí nhớ mà quên cô. Không phải là quá mỉa mai sao?

“Anh yêu em, Triệt, xin anh hãy tin em.” Cô nhỏ giọng khẩn cầu, nhìn anh van xin.

Anh không biết phải làm sao.

Người phụ nữ trước mặt này, một chút ấn tượng với anh cũng không có, thế mà cô lại nói anh yêu cô.

Anh thật sự yêu cô sao? Một người, làm sao có thể nào lại quên mất người mà mình yêu mến? Nếu như anh thật sự yêu cô, tại sao lại hoàn toàn không nhớ ra cô?

Anh thật sự yêu cô sao? Một người, làm sao có thể nào lại quên mất người mà mình yêu mến? Nếu như anh thật sự yêu cô, tại sao lại hoàn toàn không nhớ ra cô?

Tại sao mọi ký ức về cô đều trống rỗng?

“Anh không tin em sao?” Phảng phất như nhìn thấu suy nghĩ trong tâm trí anh, cô yếu ớt hỏi, đôi mắt mờ sương, che đi đáy mắt vụt qua tia thống khổ.

Trái tim anh nhảy loạn điên cuồng.

Anh có nên tin tưởng cô không? Vậy còn chuyện của Triệu Vân An thì thế nào? Anh cuối cùng nên tin ai đây? Vì sao trí nhớ lại hỗn loạn như thế này? Đầu của anh đau quá...

“Anh, anh đừng bức chị dâu như vậy nữa!” Đang lúc Ôn Triệt tâm thần bất định, Ôn Tuyền không biết từ nơi nào đột nhiên xuất hiện, nắm lấy bả vai anh, dùng sức lắc mạnh.

“Chị dâu thật vất vả mới thoát được bóng ma trong lòng, hai người khó khăn lắm mới hòa hợp, không dễ gì mới có được hạnh phúc. Tại sao anh lại nghi ngờ chị ấy?” Khuôn mặt cô do bị kích động mà trở nên trắng bệch, sau khi nghe được cuộc đối thoại của hai người bọn họ vừa rồi. “Chết tiệt! Vì sao ông trời lại đối với hai người như vậy? Tại sao lại bắt nạt chị dâu như vậy? Đáng giận! Thật sự là quá đáng giận!”

“Tuyền Tuyền?”

“Anh, em cam đoan với anh, anh yêu chị dâu, anh thật sự rất yêu chị ấy! Chính anh đã nói với em như vậy. Em là em gái ruột của anh, chẳng lẽ còn đi lừa gạt anh hay sao? Anh phải tin em! Đừng bởi vì mất đi trí nhớ mà đối xử với chị dâu như vậy, không nên tàn nhẫn như vậy ”

Nói xong, cô bỗng nhiên quỳ sụp xuống mặt đất, ôm mặt, khổ sở khóc nức nở.

Anh rung động nhìn chằm chằm vào em gái. Cô ấy vì biết anh không nhớ rõ người phụ nữ này mà trở nên bi thương như thế.

“Tuyền Tuyền, em đừng như vậy, em đứng lên đi.” Vũ Đồng dịu dàng an ủi Ôn Tuyền, cố gắng muốn kéo cô đứng dậy.

“Chị dâu, anh đối với chị như vậy, chị không cảm thấy tức giận sao?” Ôn Tuyền khóc hỏi cô. “Anh ấy rất quá đáng! Thật sự không công bằng mà...”

“Em đừng như vậy, Tuyền Tuyền, Triệt cũng không phải cố ý muốn như vậy. Anh ấy bị tai nạn ô tô, não bộ đã bị va đập, em không nên trách cứ anh ấy.”

“Chị còn muốn nói đỡ cho anh ấy? Chính anh ấy đã từng nói qua, anh ấy sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh chị. Anh ấy rõ ràng rất yêu chị, tại sao lại đi tin lời cái cô Triệu Vân An kia nói chứ? Vì sao lại không tin lời chúng ta?”

Anh không phải là không muốn tin, chỉ là không biết làm cách nào để tin. Ôn Triệt buồn bực, nhìn thấy em gái mình khóc rất thương tâm, nhưng lại không biết phải an ủi cô ấy như thế nào.

Trái ngược với cái con bé đang than trời trách đất kia thì người trong cuộc lại tỏ ra rất bình tĩnh nâng Ôn Tuyền dậy, vỗ nhẹ vào lưng cô ấy, dịu dàng an ủi cô.

Anh bất giác nhìn chằm chằm vào khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Mắt của cô mơ hồ ngân ngấn nước, nhưng đôi môi phấn hồng lại phát ra những lời bình thản đến vậy, không hề có một chút oán hận.

Cô tìm cách thuyết phục Ôn Tuyền, muốn cô ấy nhanh chóng trở về nghỉ ngơi, còn bản thân thì ở lại, lặng lẽ thu dọn mảnh vỡ bình hoa vừa rồi rơi xuống.

Đột nhiên anh giật mình. “Em vẫn ổn đó chứ?”

Động tác của cô trở nên cứng ngắc một chút, vài khắc sau, thì ngẩng đầu lên, nhìn anh mỉm cười nói. “Em không sao, anh đừng lo lắng.”

Vào lúc này, mà cô còn có thể cười được sao? Anh hoảng hốt.

Cô tiếp tục thu dọn mảnh vỡ, đột nhiên ngón tay nhỏ nhắn trắng bệch của cô bị một mảnh thủy tinh cửa vào, chảy máu đỏ sẫm.

Cô dường như không hề cảm thấy đau đớn, không kêu lên một tiếng, đưa ngón tay vào trong miệng, lặng lẽ nuốt lấy.

Anh trừng mắt nhìn động tác quá mức bình tĩnh của cô, trên ngực dường như có một cây kim đang đâm vào.

Đây là đau xót? Hay chỉ là chút áy náy? Anh vẫn không thể phân biệt được...

“Em có hạnh phúc không?” Anh đột ngột hỏi, ngay cả chính anh cũng không hiểu được vì sao mình lại đi hỏi một câu như vậy.

Cô ngẩn người.

“Ở cùng với tôi, em có cảm thấy hạnh phúc không?” Anh rất chân thành nghiêm túc hỏi. Nhưng không biết tại sao, lại cấp bách muốn biết đáp án.

Cô chăm chú nhìn anh, thật lâu, rồi chậm rãi gật đầu.

Anh hít sâu vào một hơi, chặt vật nói lên những lo lắng trong lòng. “Cho dù tôi có quên em, hoàn toàn không thể nhớ được chính mình có yêu em hay không, như vậy em có cảm thấy hạnh phúc không?”

“Có.” Cô không chút do dự.

“Tại sao?”

Đôi môi anh đào nhẹ nhàng cong lên, nhìn thẳng vào đáy mắt anh, tràn đầy nhu tình mật ý ...

“Bởi vì em yêu anh!”

10. Chương 10: Anh Xứng Đáng Là Người Đàn Ông Em Yêu

Cô yêu anh, cho dù anh có không nhớ rõ người anh yêu, cô vẫn cảm thấy hạnh phúc.

Ôn triệt nghĩ đến nét óc vẫn không thể hiểu nổi Vũ Đồng, tìm đập rộn lên thành thích loạn nhịp nhìn chăm chăm vào cô.

“Tại sao?”

Tại sao ư? Từ sau khi chồng mình bị tai nạn xe hơi, Vũ Đồng cũng không ít lần đặt tay lên ngực tự hỏi câu hỏi này.

Vì sao người đàn ông cô yêu thương nhất bị mất trí nhớ, lại hoàn toàn không thể nhớ được đã từng yêu cô, cô vẫn không hề bị suy sụp, vẫn luôn kiên cường tiếp tục đối mặt?

Vì sao cô không còn giống như lúc trước, khi anh quyết định phải ly hôn với cô, ngay lập tức cô như rơi vào vực sâu không đáy, không thể tự mình thoát ra?

“ Em đã từng là một người phụ nữ không đủ tự tin.” Vũ Đồng sâu kín phân tích nội tâm chính mình. “Em không tin có người thật tình yêu em, không tin bản thân xứng đáng được yêu. Em luôn cảm thấy mọi người bên cạnh mình một ngày nào đó rồi cũng sẽ bỏ em mà đi hết. Em thật sự sợ hãi bị bỏ rơi.” Cô dừng lại một chút, ánh mắt mù sương, khóe môi nhếch lên tự giễu. “Vì vậy cuộc hôn nhân của chúng ta, mới có thể phát sinh vấn đề. Bởi vì em không có cách nào tin tưởng bản thân, cũng như không có cách nào tin rằng anh thật lòng yêu em.”

Thật sự là như vậy sao? Ôn Triệt mơ hồ chăm chú nhìn vào cô. Một ngày nay, cô vẫn dịu dàng tao nhã như vậy chăm sóc cho anh như một làn gió xuân ấm áp. Anh không thể tưởng tượng được trước đây cô là một người phụ nữ thiếu tự tin.

“Là anh đã dạy cho em học cách tin tưởng.” Cô dường như nhìn thấu được suy nghĩ của anh, thản nhiên nhìn anh mỉm cười.

Anh hơi chút ngạc nhiên.

Cô dọn dẹp các mảnh vỡ của bình hoa, dùng giấy báo gói lại cẩn thận vứt vào thùng rác, hoa héo cũng được cẩn thận gom lại một chỗ, rồi đem đi vứt.

Cô buồn bã nhìn chăm chăm vào những bông hoa bách hợp bị héo rũ trong thùng rác, một lúc lâu sau, mới quay lại, dịu dàng nhìn anh.

“Bây giờ, cuối cùng em đã hiểu được, trước đây vì sao anh kiên trì muốn em sống một mình.”

“Hả? Em nói đến chuyện ở riêng của chúng ta trước đây phải không?”

“Vâng.” Cô nhẹ gật đầu. “Anh không phải bởi vì không muốn hợp lại mà tách khỏi em đi ở riêng. Anh nói để em hiểu rằng, anh hy vọng em sẽ học được cách tin tưởng anh. Cho dù anh không có luôn ở bên cạnh em, nhưng trái tim của anh vẫn luôn ở bên em ... bây giờ cuối cùng em đã hiểu được lý do tại sao.”

“Tại sao?” Anh bức thiết muốn biết câu trả lời, cấp bách muốn từ lời nói của cô tìm hiểu xem chính mình có thật sự yêu cô hay không.

“Em nghĩ rằng anh đang cố gắng để nói cho em biết. Ngay cả khi anh có hết mực yêu em, thì cũng sẽ có một ngày, anh vẫn có thể vì một số lý do nào đó, không thể không rời khỏi em. Anh muốn em phải học được cách để trở thành một người kiên cường mà sống sót.” Cô nhợt nhạt cười, trong đáy mắt xinh đẹp như sáng bừng lên, lớp sương mù tan đi, ánh mắt trở nên trong vắt. “Anh muốn em phải tin rằng bản thân luôn được yêu thương, không phải là người bị bỏ rơi, và cũng sẽ không bao giờ bị bỏ rơi, sẽ luôn có một người vĩnh viễn yêu em, chẳng qua là người ấy có lẽ không thể luôn luôn ở bên em.”

Anh kinh ngạc nhìn cô.

Trên môi cô nở nụ cười trong vắt, đôi mắt trong suốt sáng bừng, đó hoàn toàn chắc chắn là nụ cười chân thành nhất 100%.

Chỉ có người phụ nữ đã từng được yêu sâu đậm, hoặc đang được đắm chìm trong tình yêu sâu sắc, mới có thể tự tin đến vậy.

Là sự tự tin của một người vợ được yêu.

Nhưng tại sao cô ấy lại có thể tự tin đến vậy? Một khi người đàn ông kia không thể nhớ ra rằng anh ta yêu cô, thì người phụ nữ đó có thể tự tin rằng mình vẫn đang được yêu thương không?

Cơ bắp toàn thân anh như căng lên, hai tay bám chặt lấy xe lăn. Nhưng anh đã không nhận ra rằng, chỉ cần anh hơi nhíu mày, ánh mắt u buồn, cũng khiến cho cô lo lắng.

Cô mỉm cười càng rõ, giọng nói càng thêm dịu dàng hơn, giống như một chiếc lông chim, nhẹ nhàng lướt quá bên tai anh.

“Anh vẫn luôn như vậy, Triệt. Nếu như người khác gặp phải tình huống này chỉ sợ mỗi ngày chỉ biết bực dọc khó chịu, sẽ vô duyên vô cớ mà tức giận với mọi người. Còn anh thì vẫn nhẹ nhàng như vậy, ngay cả đối với người phụ nữ mà anh hoàn toàn không nhớ rõ, cũng vẫn không nhẫn tâm muốn thương tổn.” Cô đi về phía anh, ngồi xổm trước mặt anh, cực kỳ chân thành nhìn vào mắt anh nói: “Không cần dùng ánh mắt lo lắng như vậy nhìn em. Em không sao.”

Thật sự không sao? Anh hoài nghi.

“Thật sự.” Cô dùng sức gật đầu. “Cho dù anh vĩnh viễn không thể khôi phục trí nhớ cũng không sao. Cho dù vì vậy mà anh không thể ở bên cạnh em cũng không sao. Em đã hiểu được, ngay cả khi có mất đi người em yêu nhất, em vẫn có thể sống tiếp. Em đã biết cách kết giao bạn bè, cũng đã tìm thấy được cách để yêu thương. Em đã tìm ra được cách hưởng thụ lạc thú sống độc thân là như thế nào. Em sẽ sống tốt. Nói không chừng có một ngày đó, em còn có thể sẽ tìm thấy được người đàn ông có thể cùng mình nói chuyện yêu đương.”

Cô mỉm cười, nói không được là vui hay buồn, vừa nhìn thì có vẻ như là sầu não, nhưng nhìn lại thì đó lại là một nụ cười thoải mái.

Ôn Triệt nhìn thấy, trong lòng không hiểu sao lại nổi lên ghen tỵ.

Nói không chừng có một ngày, cô còn có thể sẽ tìm được người để nói chuyện yêu đương.

Nhưng người này, chắc chắn sẽ không phải là anh đi? Anh thất vọng nghĩ.

“Tất cả những điều này là do anh dạy cho em, Triệt, là anh đã tạo cho em niềm tin như vậy.” Giọng nói ngọt ngào ấm áp như một ngọn gió xuân thổi lên những gợn sóng trong trái tim anh.

“Anh đã cho em hiểu rõ mọi việc, em biết rằng tình cảm này không hề giả dối, tuyệt đối hoàn toàn xuất phát từ tấm chân tình.”

Nếu không phải bởi vì khát vọng cô, anh làm sao lại mỗi ngày luôn ôm lấy cô đi vào giấc ngủ?

Nếu không phải vì sợ cô bị tổn thương, anh sẽ không cố chấp nuốt hết những món ăn thịnh soạn phát ngân do cô cố công làm ra vào bụng.

Nếu không phải vì trong thâm tâm luôn muốn bảo bọc cô, có sao chỉ cần một tia sấm sét thì anh đã khẩn trương đến vậy, ngay lập tức chạy tới bên cạnh cô, lo lắng cô sẽ bị hoảng sợ?

Nếu không phải vì xem cô còn quan trọng hơn cả bản thân mình, anh đã không cần vì cô mà bỏ lỡ cơ hội thăng tiến của mình nếu như chịu đến Tokyo làm việc.

Nếu không phải toàn tâm toàn ý yêu cô, thì làm sao có thể bày ra vô số cử chỉ ôn nhu săn sóc vô bờ bến, làm sao có thể giúp cô hoàn toàn thoát khỏi vỏ ốc thiếu tự tin, tự thoát khỏi nhà tù của linh hồn mình?

Vũ Đồng hít một hơi thật sâu, nhớ lại tất cả những việc người đàn ông trước mặt đã từng làm vì cô, đôi mắt lại lần nữa từ từ phấp phỏng. “Em tin rằng anh yêu em. Triệt, em không hề nghi ngờ tình yêu anh đã từng cho em, đó là một tình yêu sâu đậm, cũng cực kỳ ấm áp.” Cô đưa tay lên ôm ngực, dường như để cảm nhận được sự phấn khích bởi cảm xúc của trái tim đang đập cuồng nhiệt trong đó.

Sau đó, cô cầm lấy bàn tay anh, áp lên đôi má phỉm hồng của mình. “Cho nên em không hề cô đơn. Triệt, bởi vì em đã có được cả tình yêu và sự dịu dàng mà anh cho em. Có thể nhận được một tình yêu như vậy của anh, em đã cảm thấy quá hạnh phúc. Anh chính là người đàn ông xứng đáng để em yêu.”

Cô rất hạnh phúc và cô không hề hối hận.

Cho dù cuối cùng anh vẫn lựa chọn rời khỏi cô, cô vẫn có thể mang theo tình yêu này để sống tiếp.

Đây là những suy nghĩ mà cô muốn nói với anh, anh chợt như hiểu ra.

Cô tin tưởng bản thân được yêu thương, cũng như may mắn yêu một người đàn ông xứng đáng với tình yêu của cô. Cô vì có được hạnh phúc ngọt ngào này mà đã không oán không hối.

Cô đã làm cho tim anh rung động.

Ôn triệt rung động nhìn Vũ Đồng, trí nhớ vẫn giống như bức tranh ghép hình còn bị thiếu vài mảnh, anh vẫn không thể nhớ được những kỷ niệm đã cùng trải qua với cô, không nhớ rõ chính mình có yêu cô không, nhưng tại thời điểm này, trái tim anh thực sự đã thấy rung động vì cô.

Người phụ nữ này, yêu anh, cũng tin là chính mình được anh yêu. Cô ấy bởi vì anh nên mới có thể cười xinh đẹp động lòng người đến như vậy.

Nhìn vào đôi mắt đắm lệ kia nhưng miệng vẫn nở nụ cười buồn, là biết trong lòng cô đang rất chua xót, nhưng cũng không kém vẻ kiên cường.

Anh tin những lời cô nói, rằng cho dù anh quyết định rời khỏi cô, cô cũng sẽ không trách anh.

Ngực, mơ hồ nhói đau. Ôn triệt kiềm nén cắn chặt răng, bỗng nhiên nhận thấy tình huống của mình bây giờ muôn phần chán nản.

Tại sao? Tại sao ông trời lại chọc ghẹo anh như vậy? Vì lẽ gì lại đoạt mất một phần ký ức của anh?

Những mảnh ghép ký ức nhỏ nhoi bị mất đó, có lẽ lại chính là phần trân quý nhất!

“Nhanh chóng ly hôn với người phụ nữ đó đi!”

Hôm nay, các chấn thương đã khỏi nên được cho xuất viện Triệu Vân An đã quay lại bệnh viện thăm Ôn Triệt, cô đẩy xe lăn giúp anh, đưa anh ra khuôn viên tản bộ.

Ôn Triệt hít vào thật sâu luồng không khí trong lành, ngược lên nhìn vào gốc cây ngô đồng đại thụ cao to trước mắt, tầm mắt đuổi theo một tia sáng xuyên qua tán cây râm mát, để bắt lấy dấu vết của chút nắng ấm mặt trời.

Chính vào ngay lúc tâm hồn đang lơ đãng, Triệu Vân An bất thành linh đã nói ra một câu như vậy.

Anh sửng sốt.

“Đây là đơn ly hôn.” Cô đi đến trước mặt anh, mỉm cười lấy ra một bì hồ sơ đưa cho anh. “Em đã chuẩn bị hết giúp anh rồi.”

Anh không nói gì, chỉ phớt tạt chăm chú nhìn cô.

“Ly hôn xong, rồi cùng em đến Hongkong đi.” Cô nhiệt tình nói. “Ở Đài Bắc này đã không cần đến anh nữa, mà cái tên cái tổng giám đốc kia đúng là không biết nhìn người. Người tài giỏi giống như anh đây khẳng định ở Hongkong sẽ được trọng dụng.”

Anh không trả lời, một lát sau khan giọng hỏi: “Vân An, tôi muốn biết, chính xác ngày hôm đó tại sao tôi và em hẹn gặp nhau.”

Cô hơi cau mày một chút, dường như không hề hứng thú khi thấy anh đề cập lại vấn đề này.

“Em, em đi Tokyo công tác, bên đó gặp được Jerry nghe nói là anh và vợ đã ly thân, dự định là sẽ ly hôn, cho nên mới cấp tốc trở về tìm anh. Chúng ta có hẹn ăn cơm trưa với nhau. Anh thẳng thắn thừa nhận với em, anh thật ra không hề yêu cô ấy, và rất hối hận vì đã kết hôn với cô ấy.”

“Tại sao tôi không yêu cô ấy ?”

“Tình yêu giữa người với người, làm thế nào có thể có lý giải được?” Triệu Vân An thờ ơ nhún nhún vai. “Ban đầu anh chỉ thấy cô ta rất đáng thương nên mới cưới cô ta, ai mà biết được sau khi kết hôn cô ta lại trở nên rất quái gở, thế thì có người đàn ông nào mà chịu cho được!”

“Có thật là như vậy không?” Anh trầm ngâm.

“Sao vậy?” Đôi mắt cô xoẹt qua một tia nghi hoặc. “Anh không tin em?”

Anh lặng lẽ chăm chú nhìn cô. “Trước đây em nói với tôi, người tôi thực sự yêu là em.”

“Đúng vậy.”

“Tại sao?”

Mặt cô biến sắc. “Không phải mới vừa rồi em đã nói đó sao? Tình yêu thì không có lý do. Chẳng lẽ anh cho rằng em không xinh đẹp bằng Tô Vũ Đồng? Điều kiện cũng kém hơn so với cô ấy?”

Anh lắc đầu. “Em rất đẹp, điều kiện cũng rất tốt.”

“Hơn nữa chúng ta lại làm việc rất ăn ý.” Triệu Vân An bổ sung thêm, nghe thấy anh nói như vậy, hiển nhiên cảm thấy tốt hơn rất nhiều. “Ai, lúc trước nếu không anh bị ma xui quỷ ám đòi đi báo ân gì đó, thì chúng ta lúc này chắc chắn đã là một đôi thần tiên quyến lữ.” Cô không kiên dè gì mà trách móc. “Bất quá bây giờ khắc phục cũng không phải quá muộn. Đây, trước tiên anh xem qua phần thỏa thuận ly hôn này đi, nếu thấy có vấn đề gì, em có thể đi tham khảo ý kiến của luật sư giúp anh, để xem làm thế nào là tốt hơn cả. Nếu không có vấn đề gì thì tốt nhất nhanh chóng ký tên. Chuyện ly hôn thế này dây dưa kéo dài chỉ làm tổn thương nhau mà thôi.”

Cô nói không sai, việc ly hôn thế này để lâu chỉ làm tổn thương nhau mà thôi.

Nhưng anh, thật sự muốn ly hôn với Vũ Đồng sao?

Ngón tay Ôn Triệt vuốt ve túi giấy, xúc cảm trơn nhẵn không hiểu sao lại có thể khiến cho toàn thân anh run lên ... rất lạnh. Đúng vậy vấn đề này chính là đơn xin ly hôn, nhưng mà nó lại làm cho trái tim người ta băng giá.

Anh nhắm mắt lại. “Vân An, hai ngày nay tôi đã suy nghĩ rất nhiều, tôi không nghĩ tôi là một người đàn ông sẽ đi kết hôn với một người phụ nữ chỉ để trả ơn.”

“Anh có ý gì?” Triệu Vân An một lần nữa vẻ mặt lại căng thẳng.

“Ngay cả khi tôi nghĩ rằng bác Tô có ân với tôi, cảm thấy rằng vào lúc đó Vũ Đồng vì cửa nát nhà tan thực đáng thương, tôi nhất định cũng sẽ không thể kết hôn với cô ấy. Tôi chỉ cần sắp xếp cho cô ấy có nơi ăn chốn ở, bảo đảm cuộc sống sau này cho cô ấy. Như vậy chắc hẳn là đã không làm ... bác Tô thất vọng rồi!” Anh lý trí phân tích.

Tuy rằng anh bởi vì tai nạn xe hơi để lại chứng mất trí nhớ, nhưng không hề mất đi năng lực phân tích.

“Anh. . . .” Triệu Vân An trừng mắt nhìn anh, khuôn mặt biến hóa đa dạng. “Đúng ra là như vậy, nhưng bởi vì anh là người người nhân hậu, trái tim lại mềm yếu. Em nghĩ tám phần là do Tô Vũ Đồng ở trước mặt anh giả vờ tỏ ra đáng thương, đem anh ra để đùa giỡn.”

“Tôi không cho là như vậy.”

“Cô ta bây giờ đương nhiên sẽ không biểu hiện trước mặt anh như vậy!” Cô bĩu môi. “Em đoán cô ta nhất định ở trước mặt anh sẽ giả vờ thật là tao nhã hào phóng, là người hiền lành, khéo hiểu lòng người đi.”

Giả vờ? Ôn Triệt bị sock bởi ý nghĩ này.

Một người thổ lộ động lòng người như vậy, có thể là giả vờ sao?

“Anh đừng để bị cô ta lừa!” Nhận ra anh đang dao động, Triệu Vân An đánh xà tuyền côn thượng (Ngụ ý: Xem xét thời cơ, thuận theo tình thế mà có những hàng động đúng đắn, khôn ngoan để đạt được mục đích). “Triệt, cô ta nhất định đã bịa ra rất nhiều lời dối trá mỹ miều phải không? Cô ta không phải là người phụ

nữ đơn giản giống như trong tưởng tượng của anh đâu! Lúc trước đã có thể lừa anh đồng ý cưới cô ta, cho thấy cô ta nhất định là người rất có tâm cơ.”

Là như vậy thật sao?

Anh chớp mắt.”Vân An, em yêu tôi vì điều gì?”

“Anh!” Triệu Vân An thực hết chịu nổi giống như lắc lắc đầu. “Tại sao hôm nay anh luôn hỏi loại đề tài như thế này? Em không phải đã nói rõ rồi sao? Tình yêu thì không có lý lẽ nào cả!”

“Tình yêu dù cho không có lý do, chung quy cũng vẫn có thể lý giải được.” Anh bình tĩnh xem xét người phụ nữ không hề biểu lộ cảm xúc nào ở trước mặt.

Nếu anh có từng yêu cô, chẳng lẽ lúc này đây khi đối mặt với cô, một chút cảm giác rung động cũng không có hay sao? Tất nhiên trước đây đã có lúc cô từng khiến cho anh rung động ... nhưng cuối cùng là vì điều gì?

Vì vẻ đẹp của cô sao? Vì trí tuệ của cô? Hay là vì ánh mắt sáng ngời của cô, khoe môi nhè nhẹ mỉm cười?

Rốt cuộc là vì điều gì? Anh để tay lên ngực tự hỏi.

Nếu anh thật sự yêu cô, tại sao hôm nay anh chỉ cảm thấy thái độ gây hấn của cô khiến anh rất áp bách khó chịu? Vì sao khi anh nghe cô nói những lời như vậy, trong tim không nhận được mơ hồ dâng lên một tia chán ghét?

“Tại sao em yêu anh, chẳng lẽ anh không hề nhớ một chút nào sao?” Triệu Vân An vươn tay nắm chặt bả vai anh. “Em vừa vào công ty, thì đã thích anh. Anh so với bất kỳ người đàn ông nào đều ưu tú hơn, nhưng không hề khoe khoang hào nhoáng. Anh làm việc gì cũng đến nơi đến chốn, thái độ làm việc luôn luôn nghiêm túc; Gia cảnh của anh không tốt, còn phải lo chăm sóc cho cô em gái, nhưng anh chưa từng có một câu than vãn nào. Anh rất nuông chiều em gái mình, mỗi lần nhìn thấy anh đối với cô ấy tốt như vậy, em liền thấy rất hâm mộ cũng vô cùng ghen tị. Em vẫn luôn hy vọng anh sẽ đối với em tốt như vậy.” Cô than thở.

“Tôi từng đối với em như vậy sao?” Anh lẳng lặng hỏi.

Cô đột nhiên khựng lại, đôi mắt sáng lóe lên một tia sáng khác lạ”. Sau này đương nhiên là như vậy, bởi vì anh yêu em mà!”

“Nếu tôi yêu em, nhưng lại đi kết hôn với người phụ nữ khác, em không cảm thấy là tôi không xứng đáng được em yêu sao?”

“Em ...” cô nhất thời khó có thể phản bác lại.”Em đã nói rồi, anh là người có trái tim lương thiện. Anh cảm thấy mình nợ ân tình người ta quá sâu, nên đã nguyện ý hy sinh hạnh phúc chính mình.”

“Cũng kéo theo hy sinh hạnh phúc của em sao?” Anh cau mày. “Nếu như tôi yêu em, tại sao có thể thẳng thừng khiến cho em đau khổ như vậy?”

Triệu Vân An cứng họng không nói được câu nào.

“Nếu tôi đã từng ruồng bỏ em như vậy, thì tôi cũng không phải là người đàn ông xứng đáng với tình yêu của em. Em cũng nên quên tôi đi.” Anh nghiêm túc nhìn cô, đưa ra đề nghị lý trí đến mức làm cho Triệu Vân An phát điên.

“Em sẽ không bao giờ quên anh!” Tiếng nói của cô vang lên sắc nhọn.”Em yêu anh, em luôn yêu anh!”

Anh một từ cũng không nói, chỉ thâm trầm nhìn cô, trong đôi mắt sâu không dậy nổi một tia gợn sóng.

Cô đột nhiên cảm thấy như bị đồ sập.”Vì sao anh lại không yêu tôi?! Người phụ nữ kia đến cuối cùng có điểm nào tốt hơn tôi? Tôi có điểm nào thua cô ta chứ? Tôi hận anh, Ôn Triệt, anh đúng là không có mắt! Anh làm sao có thể đối với tôi thờ ơ đến vậy?!”

Anh vẫn không nói lời nào.

Cô dùng sức đẩy anh làm cho anh thiếu chút nữa ngã cả người và xe đều ngã lăn ra mặt đất.

“Anh thật quá đáng! Từ nhỏ đến giờ, không có người đàn ông nào đối xử với tôi giống như anh, ai cũng muốn nâng niu tôi trong lòng bàn tay? Cũng chỉ mình anh là không để mắt đến tôi!” Cô khua tay cuồng loạn.”Đàn ông đeo đuổi tôi đầy cả một xe tải! Anh có biết không? Vì cái gì tôi vẫn cứ khẳng khẳng nín kéo anh chứ?!”

“Bình tĩnh một chút, Vân An.”

“Tôi hận anh! Ôn Triệt.” Gương mặt cô tái mét nhìn chăm chăm vào anh. “Vì sao đến bây giờ anh cũng không chịu cho tôi một cơ hội? Đã hai năm rưỡi nay, tôi vẫn không có cách nào để quên được anh. Anh đối với tôi thật bất công mà!”

Thật bất công?

Ôn Triệt rùng mình, chập chờn trong trí nhớ, dường như nhớ ra cái gì, giống như trước đây ở một lúc nào đó cô cũng diên đại chỉ trích anh như vậy.

Là vào lúc nào chứ? Anh quyết tâm muốn nghĩ cho ra.

“. Tôi hỏi lại anh một lần cuối cùng, anh rốt cuộc có chịu ly hôn với Tô Vũ Đồng hay không?” Triệu Vân An hung tợn ép hỏi anh.

“.”

“Anh nói mau!”

Anh thở gấp, đầu bỗng nhiên đau đớn giống như bị bổ đôi.

“Tôi cảnh cáo anh, tôi sẽ không buông tay đâu! Người đàn ông mà tôi không có được, thì người phụ nữ khác cũng đừng mơ có được ...”

Anh nhớ ra rồi! Ở mơ hỗn độn trong đầu Ôn Triệt vừa lóe lên một tia sáng.

Ngày hôm đó ở trên xe, cô cũng từng chua ngoa nói với anh như vậy.

Cô đặc biệt từ Tokyo về để gặp anh, anh lại nói với cô ta mình không hề có ý định ly hôn. Cô ta tức giận vì anh đã không yêu cô, tức giận khi thấy anh đối với cô một chút tình ý cũng không có, phần nộ đến mức diên cuồng phóng xe trên đường. Cho nên xe mới lao vào con đường dành cho người đi bộ...

Trời ơi! Đau đầu quá.

Ôn Triệt ôm lấy đầu đang mãnh liệt đau đớn, cố gắng mở to đôi mắt, nỗ lực nhìn rõ mặt người phụ nữ trước mắt đang hướng vào anh gào thét.

Nhưng anh không thể nhìn thấy rõ ràng, đầu của anh rất đau, thị lực cũng không hiểu sao trở nên mơ hồ.

Triệu Vân An hoàn toàn không hề nhận thấy anh đang rất đau đớn, mà chỉ đắm chìm trong cảm xúc oán giận của mình. Anh nỗ lực muốn di chuyển xe lăn.

Vũ Đồng, Vũ Đồng, em đang ở đâu?

Anh đau đến mức thở cũng không nổi, trong thâm tâm chỉ muốn nhìn thấy người phụ nữ đã làm trái tim mình rung động. Tuy rằng anh vẫn không biết đích xác mình có yêu cô hay không, nhưng mà anh vẫn rất muốn gặp cô

“Vũ Đồng.” Anh khàn giọng gọi, tiếng gọi xuất phát từ trái tim.

Sau đó, anh nhìn thấy cô.

Bóng dáng thướt tha xinh đẹp của cô, mơ hồ đi vào tầm mắt anh. Mặc dù anh chỉ có thể lơ mơ nhận thấy bóng dáng, nhưng anh biết đó là cô.

Anh đứng lên, cố chịu đựng những cơn đau đầu, kéo lê đôi chân bủn rủn của mình, từng bước từng bước một lao đảo đi về phía cô.

Đúng vậy, chính là người phụ nữ này.

Tuy rằng mất đi ký ức đã từng yêu cô, nhưng trái tim của anh vẫn cố chấp hướng về cô. Trong nháy mắt, anh bỗng nhiên hiểu được, quan hệ của anh với cô bây giờ, so với tình yêu đơn thuần đã sâu sắc hơn, so với vận mệnh còn ảo diệu hơn.

Cô là người phụ nữ khiến anh vĩnh viễn luyến tiếc rời đi, vĩnh viễn, vĩnh viễn

“Vũ Đồng!”

“Triệt! Anh làm sao vậy? Anh không sao chứ?” Cô rất nhanh nhìn thấy anh, liền chạy vội lại ôm lấy anh.

Anh mỉm cười yếu ớt, ngã vào trong vòng tay của cô .

11. Chương 11: Phiên Ngoại

Hôn nhân, là một mối quan hệ rất tuyệt vời.

Bạn cùng một người đàn ông bước vào giáo đường, tuyên thệ lời thề thủy chung trọn đời. Bạn đã nghĩ rằng từ nay về sau sẽ được hạnh phúc mãi mãi.

Nhưng hôn nhân, cũng không thể đảm bảo cho hạnh phúc đó. Chỉ với một tờ Giấy chứng nhận kết hôn thì không thể đảm bảo ột đôi vợ chồng ân ái đến bạc đầu.

Cùng một người chung sống qua bao nhiêu ngày đêm rồi, nhưng bạn đã rất sốc khi nhận ra rằng, bạn thực sự không hề biết gì về anh ấy, mà anh cũng không hề hiểu gì về bạn, hai người hoàn toàn giống như hai người xa lạ không hề liên quan đến nhau.

Nhưng điều này là do giữa hai người bọn họ không có tình yêu sao? Hay là bởi vì hai người đã không hề cố gắng đi sâu vào tâm của đối phương?

Cho nên, khi bạn cảm thấy đau đớn, khi bạn cảm thấy bị thương tâm, thì đừng vội vàng muốn chấm dứt quan hệ, hãy tự hỏi chính mình trước, các bạn đã thực sự hiểu nhau hay chưa.

“Em đang làm gì vậy?” Câu hỏi đột ngột này đã dừng lại ngón tay đang lướt như bay trên bàn phím của Vũ Đồng.

Cô giật mình nhìn ông xã trên đầu còn ẩm ướt vì vừa mới tắm rửa xong của mình, đang dán sát vào người cô, ngay đúng lúc cô đang vụng trộm viết tiểu thuyết trên mạng, khiến hai má cô vô thức nóng đỏ.

“Không có gì.” Vội vàng ấn nút tắt trang web.

“Vì sao không cho anh xem?” Ôn Triệt không tức giận, nhưng đôi mắt như phát sáng, cười nhìn cô.”Em đang vụng trộm viết nhật kí phải không?”

“Không phải nhật ký.” Cô lí nhí trả lời.

“Vậy đó là cái gì? Không phải là chat với bạn trên mạng chứ?” Anh cố ý bắt chẹt.”Là bạn trai?”

“Không phải, anh đừng có đoán mò!” Cô lườm anh một cái, gắt giọng: “Em chỉ là viết tiểu thuyết trên blog thôi!”

“Blog?” Ôn Triệt sững sốt. “Em có trang blog cá nhân?”

“Vâng.”

“Anh không bao giờ nghĩ rằng em thực sự có thú vui này.” Ôn Triệt có chút trầm tư suy nghĩ. “Vậy viết về chuyện gì? Anh vừa mới đọc lướt qua, hình như có nhắc đến hôn nhân.”

“Vâng, Em sẽ nói với anh, nhưng anh phải hứa không được tức giận đó.” Cô nhỏ giọng năn nỉ, dường như thấy anh tâm trạng không được tốt cho lắm.

“A! Còn sợ anh tức giận, có thể đoán được là không phải viết cái gì tốt.” Anh dứt khoát kéo cô vào trong lòng ngực, vòng tay ôm lấy cô. “Thành thật khai mau, có phải em đang viết bêu xấu ông xã trên blog hay không?”

“Không phải!” Cô dấm nhẹ vào ngực anh.

“Vậy thì rốt cuộc đã viết cái gì?” Anh tò mò đến không chịu được.”Em nói mau lên.”

“Thôi được ” Vũ Đồng ngã vào vòm ngực ấm áp của anh, ngửi thấy mùi vị nam tính toát ra trên người anh, một hương vị quyến rũ, khiến tâm thần như lâng lâng.

Cô bất giác đưa tay ôm chặt lấy anh, nghiêng đầu lắng nghe nhịp đập trái tim anh.

Anh thật sự đã hồi phục sức khỏe! Tiếng tim đập rất vững vàng, mạnh mẽ. Được ôm anh thế này, nghe thấy tiếng tim đập của anh, cô liền có được cảm giác rất an toàn.

Cô ngược khuôn mặt ửng hồng lên.”Hôm nay anh có ngoan ngoãn uống thuốc không? Ngày mai còn phải quay lại bệnh viện làm tái khám, đừng quên nha.”

“Anh biết rồi.” Anh vuốt nhẹ chóp mũi của cô.”Có bà xã suốt ngày cứ léo nhéo, lải nhải bên tai thế này, anh làm sao dám quên đây?”

“A! Anh giám nói em lải nhải.”

“Còn không phải lải nhải nữa hả? Từ sau khi anh xuất viện, em không có ngày nào là không yêu cầu anh uống thuốc.”

“Người ta cũng vì lo lắng cho anh thôi.” Cô không nghe theo nghịch nghịch mười đầu ngón tay anh.

Ngày đó ở bệnh viện, khi anh té xỉu trong ngực cô, dọa cô ngây cả người, la hét ầm trời gọi bác sĩ tới cứu anh. Sau khi kiểm tra xong, bác sĩ cho cô hay, bởi vì não bộ của anh bị kích thích quá độ, nên mới có thể dẫn đến nhức đầu, rồi bị hôn mê.

Cho nên cô kinh hoàng địa khóc nức nở nói với anh, cho dù anh có vĩnh viễn không khôi phục được trí nhớ cũng không muốn anh chịu thống khổ như vậy. Nhưng anh lại chỉ mỉm cười an ủi cô.

Bác sĩ nói, máu tụ trong đầu anh đang dần dần bị tan ra, may mắn là, ký ức bị mất của anh dường như cũng đang dần dần quay trở lại.

Đến ngày xuất viện, chẳng những thể lực của anh được hồi phục hoàn toàn, mà những ký ức đã bị mất cũng phục hồi lại hơn phân nửa.

Anh nhớ ra cô, nhớ được bản thân đã yêu cô thế nào.

Cô không cần phải rời khỏi anh.

Cô vui mừng gần như phát điên

“Anh biết em sợ chấn thương đầu của anh còn chưa khỏi, ngốc thật, em đừng quá lo lắng.” Ôn Triệt xoa xoa đầu cô, thở dài nói: “Bây giờ anh đã khỏe mạnh thật sự, nếu em muốn anh ở dưới ánh nắng chói chang đánh vào hết 18 lỗ cũng có thể.”

“Ai nói anh có thể đi đánh golf?” Vũ Đồng bỗng nhiên đẩy Ôn Triệt ra, 2 tay chống eo, bày ra bộ dáng sư tử Hà Đông. “Không có sự cho phép của em, anh không được phép đi đâu hết.”

“Tuân lệnh! Bà xã.” Anh cũng thật hợp tác tuân lệnh.

Cô không nhịn được nở nụ cười, đôi mắt ánh lên tia sáng long lanh.

Vì cái gì cô có nói như thế nào, anh cũng liền đáp ứng cô thế chứ? Anh thật là quá nuông chiều cô!

Cô thật sự rất hạnh phúc.

“Nói lại chuyện lúc nãy, em còn chưa nói cho anh biết rốt cuộc là em đã viết cái gì trên Blog.” Ôn Triệt cũng không quên, trong lòng hồi hộp chờ đáp án. “Em đừng cố mà đánh trống lảng với anh, mau mau khai ra!”

“A.” Vũ Đồng lại mặt đỏ, quay đi”Chỉ là viết lại một ít chuyện cũ của chúng ta thôi!”

“Chuyện cũ của chúng ta?”

“Em đem những chuyện phát sinh giữa chúng ta gần đây, post lên Blog cùng chia sẻ với mọi người.”

“Hả, em bán đứng anh?”

“Đâu có? Em luôn viết những lời hay ý đẹp về anh.”

“Thật không? Đưa cho anh xem.” Anh đoạt lấy máy tính trước mặt.

“Không! Anh không được phép xem.” Cô vội vàng đuổi theo anh muốn giành lại.

Hai người giống như hai đứa trẻ, hỗn chiến một trận. Ôn Triệt rõ ràng khoẻ hơn cô, nhưng lại không đành lòng làm đau cô, thành ra ngược lại bị yếu thế.

“Thôi được rồi, anh chịu thua!”

Anh tuyên bố đầu hàng, bắt đắc dĩ nhìn chằm chằm vào người phụ nữ đến chết cũng không chịu thỏa mãn lòng hiếu kỳ của anh.

“Thôi được, thôi được, anh đừng mất hứng.” Nhìn vẻ mặt không cam lòng của anh, Vũ Đồng dịu dàng dỗ ngọt anh.”Thế này vậy, em hứa với anh, chờ sau khi em viết xong hoàn chỉnh sẽ ... cho anh xem. Nếu bây giờ ngày nào anh cũng xem, thì em sẽ thấy xấu hổ mà viết không được.”

“Em còn ngượng sao?” Anh cười vén tóc cô sang bên.

Cô nhếch miệng cười.

Làn da nõn nà trắng hồng, đôi môi anh đào chúm chím làm cho anh lập tức muốn ngậm chặt lấy. Trái tim anh rung lên, liền kéo cô ôm vào lòng, đôi môi xinh đẹp ở bên tai cô quấy rối.

“Em thật sự muốn theo anh đến Tokyo chứ? Vũ Đồng, anh sợ em không thích ứng được.” Cô đáng yêu như vậy, ngọt ngào đến thế, anh thực sự lo cô ở nơi đất khách cảm thấy không vui. “Anh có thể ở lại Đài Bắc tìm việc.”

“Đến Tokyo cũng không có gì là xấu.” Cô vân đạm phong khinh (không quan tâm, không để ý) cười nói.”Anh đã quên rồi hả? Khả năng Nhật ngữ của em khá lưu loát đó! Anh chờ mà coi, đến Nhật Bản rồi nhất định em sẽ quen được thêm bạn mới trước anh.”

Trái tim anh cảm thấy thật ấm áp. Người vợ dịu dàng, ngọt ngào của anh, cô nguyện ý đi cùng anh đến tận chân trời góc biển.

“Hơn nữa người bạn tốt Jerry kia của anh vẫn liên tục sống chết năn nỉ em đi nhanh nhanh không phải sao? Anh ấy đang rất cần em phiên dịch cho.” Cô cường điệu hát ca lên, điệu bộ kiêu hãnh giống như một nàng công chúa.

Anh nhìn thấy, vẻ mặt đáng yêu này nhịn không được muốn chọc ghẹo cô.”Người anh ấy cần là anh, còn em chỉ là luôn tiện thôi.”

“Cái gì? Anh nói cái gì?” Cô đột nhiên đẩy anh ngã xuống giường, không có chút nào câu nệ giang chân ngồi lên trên người anh, đôi tay mềm mại uy hiếp nắm lấy cổ áo ngủ của anh.

Anh cười ha hả, mừng rỡ nguyện mặc cho công chúa lăng nhục vô sĩ.

Cô nhìn anh mỉm cười hạnh phúc, nhìn thấy trong mắt anh tràn ngập khát vọng, không nhịn được toàn thân nóng lên. Cô xấu hổ muốn chạy trốn, nhưng anh đã cầm lấy tay cô không chịu buông.

“Anh yêu em, Vũ Đồng.”Anh tình ý dạt dào nói.

Trái tim cô như tan chảy ra, rũ mắt bên lên.”Em cũng vậy.”

Hai bàn tay đen trắng, dưới ánh sáng ngọn đèn, đan xen vào nhau, siết chặt đến không có một kẽ hở.

Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão (cùng nắm tay nhau cho đến bạc đầu)

Mỗi cặp vợ chồng yêu nhau mong muốn cũng chỉ đến thế mà thôi.

Đó mới thật sự là hạnh phúc chân chính bình dị nhất.

—The End—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lanh-the>